

உ
ஸ்ரீசுருஷ்ணய பாமாத்மனே நம :

ஸ்ரீ மத் பாகவதம்

(தமிழ் வசனம்)

எட்டாவது அங்கத்தம்

மொழிபெயர்த்தவர் :

பண்டிட், ஆர். சிவராம சாஸ்திரிகள்

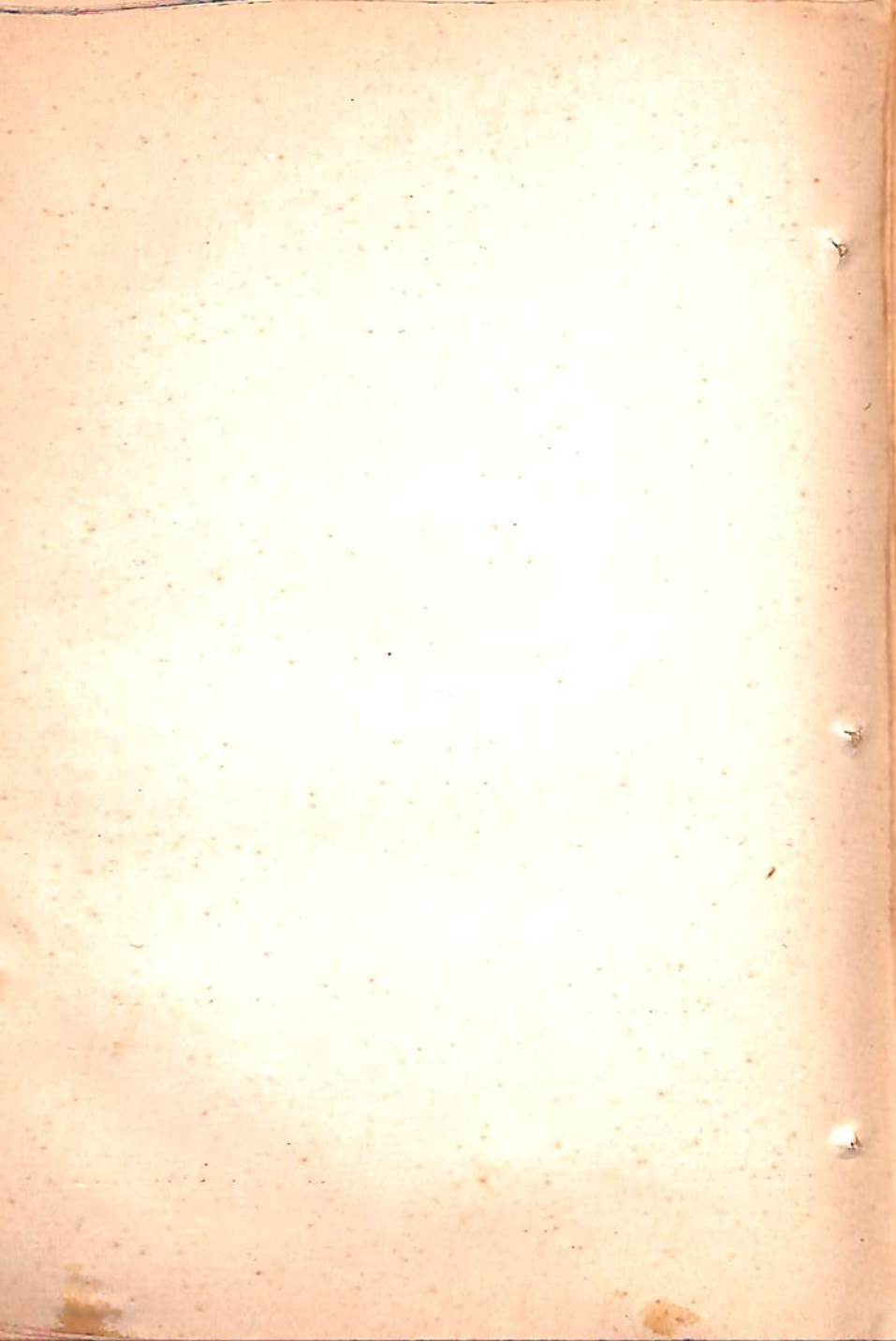

ஸ்ரீ மஹாபாரதம் பிரஸ்

கும்பகோணம்

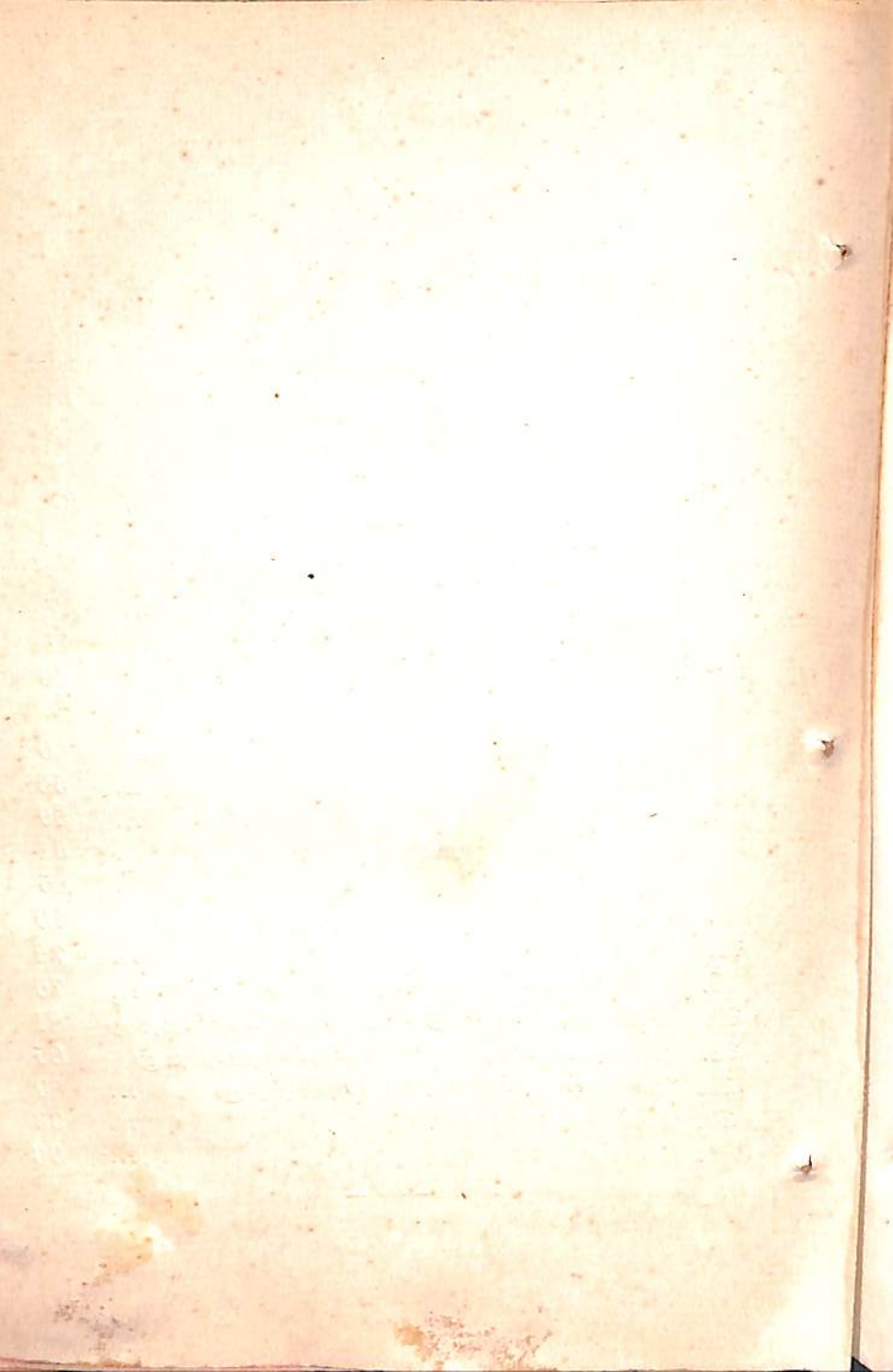
பதிப்புரிமை]

[விலை ரூ. 1/-

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம்	விஷயம்	பக்கம்
1.	நான்கு மந்வந்தரங்கள்	... 1
2.	கஜேந்திரன் ஹரியை ஸ்மரித்தது	... 5
3.	பகவான் கஜேந்திரனைக் கரப்பாற்றியது	... 8
4.	கஜேந்திரனுடைய முன் ஜன்மம்	... 13
5.	ஐந்தாவது ஆறுவது மருக்கள்	... 16
6.	அமிருதத்திற்காக ருய்ன்றது	... 22
7.	காலகூட விஷத்தைப் பரமசிவன் பானஞ் செய்தது	... 27
8.	பகவான் மோஹினி ரூபத்தைத் தரித்தது	52
9.	பகவான் தேவர்களுக்கு அமிருதத்தைக் கொடுத்தது	... 57
10.	தேவாசுர யுத்தம்	... 41
11.	தேவர்களால் அசுரர்கள் ஜயிக்கப்பட்டது	46
12.	பரமசிவன் மோஹினி ரூபத்தைப் பார்க்க விரும்பியது	... 50
13.	மந்வந்தரங்கள்	... 56
14.	மருக்களின் சரிதம்	... 59
15.	பலி சுவர்க்கத்தை ஜயித்தது	... 61
16.	பயோ விரதம்	... 65
17.	அதிதி பயோ விரதத்தை ய்ருஷ்டித்தது...	70
18.	வாமனாவதாரம்	... 73
19.	வாமனர் பலியை யாசித்தது	... 76
20.	பலி வாமனவருக்குப் பூமியைக் கொடுத்தது	81
21.	ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணு பலியை நிக்ரஹித்தது	85
22.	பகவான் பலியை அருகீரஹித்தது	... 89
23.	பலி சுதலஞ் சென்றது	... 93
24.	மத்ஸ்யாவதாரம்	... 96

ஸ்ரீ ம த் ப ர க வ த ம்

ஸ் க ந் த ம்—8

அத்தியாயம் 1

நா ன் கு ம ந் வ ந் த ர ங் க ள்

பரீட்சித்து மகாராஜன் சுகரை நோக்கி, "ஸ்வாயம் புவ மநுவின் வம்சமானது விஸ்தாரமாகக் கேட்கப் பட்டது. அதனை யொட்டி நான்கு வர்ணத்தார்க ளுடைய தர்மங்களும், மரீசி முதலிய பிரஜாபதிகளின் வம்சமும் கேட்கப்பட்டன. மற்ற மநுக்களைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டும். எந்த எந்தக் காலத்தில் பகவான் அவதரித்து அற்புதமான காரியங்களைச் செய்ததாக வித்வான்கள் சொல்லுகிறார்களோ, அதனையுஞ் சொல்ல வேண்டும். சகல பிராணிகளிடத்திலும் அந்தர்யாமி யாகவிருக்கும் பகவான் எல்லா மந்வந்தரங்களிலும் எதைச் செய்தாரோ, எதனைச் செய்கிறாரோ, எதனைச் செய்யப் போகிறாரோ அதனையுஞ் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டார்.

4—17. அதனைக் கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி, "இந்தக் கல்பத்தில் ஸ்வாயம்புவர் முதலிய ஆறு மநுக்களுடைய காலம் சென்றுவிட்டது. முதல் மநு வைப்பற்றி முந்தியே சொன்னேன். அவருடைய காலத்தில் தேவர்கள் முதலியவர்கள் உண்டானார்கள். அந்த மநுவின் புத்திரிகளான ஆஹுதி, தேவஹுதி ஆகிய இருவர்களிடத்திலும் முறையே யக்ஞர், கபிலர் என்ற திவ்ய நாமதேயத்துடன் தர்மத்தையும், ஞானத்

தையும் உபதேசிப்பதற்காக பகவான் புத்திரனாக அவ்
தரித்தார். அதில் கபிலருடைய சரிதத்தை முன்ன
மேயே சொன்னேன். யக்ஞருடைய சரிதத்தைச்
சொல்லுகிறேன். சத்ருபையின் பர்த்தாவாகிய மநு
காமபோகங்களில் வைராக்யத்தை யடைந்து, ராஜ
யத்தை விட்டு ஸ்திரீயுடன் தபஸ் செய்வதற்காக வனஞ்
சென்றார். அவர் ஸுநந்தையின் கரையில் ஒரு காலால்
பூமியில் நின்று நூறு வருஷம் உக்கிரமாகத் தபஸ்
செய்தார். அப்பொழுது பின்வருமாறு சொல்லலானார்.
எப்படியெனில், சகல பிராணிகளுடைய சரித்திலும்
ஸ்ரீ வாஸுதேவன் வசிக்கிறார். அவராலேயே ஜகத்
தானது இயங்குகிறது. ஜகத்து அவரை இயங்கச்
செய்கிறதில்லை. (ஜகத் ஜடம்; பகவான் சித்ருபி) இந்த
ஜகத் தூங்கும்பொழுது அவர் விழித்துக்கொண்
டிருக்கிறார். அவர் அதனை அறிவார்; அது அவரை அறி
யாது. உலகத்தில் காணப்படும் பிராணிகள் எல்லாம்
ஈசுவர சுருபமென்று பார்க்கவேண்டும். ஈசுவரனுக்கு
எல்லாவற்றையும் அர்ப்பணஞ்செய்து, தன்னுடைய
தென்ற அபிமானவற்றவனாகிப் போகங்களை அனுப
விக்கவேண்டும்; அல்லது அபிமானத்தை விடுவத
னால் ஆத்மாவைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவேண்டும்.
எவருடைய தனத்தையும் விரும்பாதே. தனம் யாருடை
யது (ஒருவனுடையது மல்லவென்று தாத்தபர்யம்).
எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டு சாட்சியாக விருக்
கும் எந்த ஆத்மாவைக் கண், மனம் முதலியவைகள்
பார்க்கிறதில்லையோ, எவருடைய ஞானமானது நசிக்கிற
தில்லையோ, அப்படிப்பட்டவரும், சகல பிராணிகளிடத்
திலும் அந்தர்யாமியாக விருப்பவரும், அழகான வர்ண
முள்ளவருமான பகவானைச் சேவியுங்கள். அவருக்கு
ஆதியும், அந்தமும், மத்யமும், தான், பிறர், உள், வெளி
ஆகிய இவைகளுமில்லை. ஜகத்திற்கு மேற்சொல்லிய
ஆதி முதலியவைகளிருக்கின்றன. இந்த ஜகத்தும்
அவருடைய சுருபமாகவே இருக்கிறது. ஆனதால்
அதுவே பரப்ரம்மம். (ஜகத்ருபியாக பகவானிருப்ப
தானால் ஜகத்தினுடைய ஆதியந்தம் முதலியவை பக
வானுக்கும் ஏற்படுமே என்றால், அடுத்த சுலோகத்தால்

சமாதானஞ் சொல்லப்படுகிறது.) அவர் ஐகத் சுருபியாக விருப்பவர். அநேக திவ்ய நாமதேயங்களுள்ளவர்; எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதி; எல்லாவற்றையும் சம்ரட்சிப்பவர்; ஐரையற்றவர்; புராணபுருஷர்; ஆனாலும் அந்தப் பகவான் தம்முடைய சக்தியாகிய மாயையைக் கொண்டு இந்த ஐகத்தைப் படைப்பது, காப்பாற்றுவது, சங்கரிப்பது ஆகிய இவைகளைச் செய்கிறார். அந்த மாயையை ஞானத்தால் நாசஞ்செய்து கர்மங்களற்றவராகிறார். ஆனதால் மகரிஷிகளும் கர்மங்களற்றவர்களாக இருக்கவேண்டிக் கர்மங்களை யனுஷ்டிக்கிறார்கள். புருஷன் கர்மங்களைச் செய்தாலும் பெரும்பாலும் கர்மங்களற்றவனாகிவிடுவான். பகவான் கர்மங்களைச் செய்தாலும் அவைகளில் ஆசைப்படுகிறதில்லை. அதுபோல் பலனில் ஆசையில்லாமல் ஆத்ம லாபத்தில் திருப்தியடைந்து கர்மங்களைச் செய்பவர்கள் துக்கிக்க மாட்டார்கள். மேலும், உலகங்களை அனுக்கிரகிப்பதற்காக மனிதனாக அவதரித்து, அதற்குத் தகுதியான கர்மங்களை யநுஷ்டிப்பவரும், அகங்காரமற்றவரும், வித்வானும், ஆசையற்றவரும், பூர்ணரும், தாம் தர்மத்தை அநுஷ்டித்து அதனால் மனிதர்களைச் சிட்சிப்பவரும், சகல தர்மங்களையும் பிரவர்த்திக்கச் செய்பவருமான பிரபுவைச் சரணமடைகிறேன்" என்று சொன்னார்.

18—23. மேற்சொல்லியபடியுள்ள மந்திரத்தைச் சொல்லித் தபஸ் செய்யும் அந்த மநுவைப் பார்த்துத் தேவர்களும், யாதுதானர்களும் மிகவும் பசியுள்ளவர்களாகி அவரைப் புகிப்பதற்காக ஓடிவந்தார்கள். அப்பொழுது யக்ஞமூர்த்தியானவர் யாமர்களுடன் (அப்பொழுதிருந்த தேவர்கள்) அவர்களைக் கொண்டு சுவர்கத்தைக் காப்பாற்றினார். பின்பு ஸ்வாரோசிஷர் இரண்டாவது மநுவானார். அவர் அக்னியின் புத்திரர். த்யுமான், ஸுஷேணர், ரோசிஷமான் முதலியவர்கள் அந்த மநுவின் புத்திரர்கள். அந்த மந்வந்தரத்தில் ரோசனன் இந்திரனாக இருந்தான். சூஷிதன் முதலியவர்கள் தேவர்கள். ஊர்ஜர், ஸ்தம்பர் முதலியவர்கள் சப்த ரிஷிகள். வேதசிரஸ் என்னும் மகரிஷிக்கு

துஷிதை யென்ற பத்தினியிடத்தில் விபுவென்ற திவ்ய நாமதேயத்துடன் பகவான் அவதரித்தார். கௌமார பிரமசாரியான அந்த விபுவினுடைய விருதத்தைப் பதினெண்ணாயிரம் மகரிஷிகள் அப்பியிசித்தார்கள்.

24—51. பிரியவ்ரதருடைய புத்திரராகிய உத்தமனென்பவர் மூன்றாவது மனுவார்க இருந்தார். பாவனன், சிருஞ்ஜயன், யக்ஞன், ஹேரத்திரன் முதலியவர்கள் அந்த உத்தமருடைய புத்திரர்கள். பிரமதன் முதலிய வசிஷ்ட புத்திரர்கள் சப்தரிஷிகள். ஸத்யர்கள், தேவச்ருதர்கள், பத்ரர்கள் ஆகிய இவர்கள் தேவர்களாக இருந்தார்கள். ஸத்யஜித் என்பவரே இந்திரனாக இருந்தார். அப்பொழுது தர்மனுக்கு குனிருதையென்ற பத்தினியினிடத்தில் பகவான் ஸத்யஸேனரென்ற திவ்ய நாமதேயத்துடன் அவதரித்தார். பின்னுமவர் ஸத்யஜித்தாகிய இந்திரனுக்குத் தோழனாக இருந்து பெய் சொல்லும் துஷ்டர்களான யட்சர்களையும் ராட்சதர்களையும், பிராணிகளுக்குத் துரோகன் செய்யும் பூத கணங்களையும் கொன்றார்.

28—51. உத்தமருடைய சகோதரனாகிய தாமஸனென்பவர் நான்காவது மனுவானார். விருஷகியாதி, நான், கேது முதலியவர்கள் அவருடைய புத்திரர்கள். ஸத்யகர்கள், ஹரிகள், வீரர்கள் என்பவர்கள் தேவர்கள். திரிசிகனென்பவர் இந்திரன்; ஜ்யோதி, வ்யோமர் முதலியவர்கள் சப்த ரிஷிகள். விதிருதியின் புத்திரர்களான வைதிருதியென்பவர்களும் தேவர்களாக இருந்தார்கள். கால மகிமையால் ஒளிந்துபோன வேதங்களை அவர்கள் தங்களுடைய தேஜஸ்ஸால் தரித்தார்கள். அந்த தாமஸ மவந்தரத்தில் பகவான் ஹரிமேதன் என்பவருடைய பத்தினியாகிய ஹரிணியென்பவனிடத்தில் ஹரி யென்ற திவ்ய நாமதேயத்துடன் அவதரித்தார். அவர் முதலையால் பிடிக்கப்பட்டுக் கஷ்டப்படும் கஜேந்திரத்தைக் காப்பாற்றினார்” என்றார்.

32—54. அதனைக் கேட்ட பரீட்சித்து மகாராஜன் சீகரை நோக்கி, “ஓ பகவன்! முதலையால் பிடிக்கப்பட்ட

கஜேந்திரத்தைப் பகவான் எப்படிக் காப்பாற்றினார்? அந்தக் கதை மிகவும் புண்ப்கரமானது; தனத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது; மேலான ஜேமத்தைக் கொடுக்கக் கொடுக்கக்கூடியது; உத்தம சுலோகராகிய பகவானுடைய சரிதமாக இருக்கிறது. ஆனதால் அதனைச் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டார். பிராயோபவேசஞ் செய்திருக்கும் பரிட்சித்து மகாராஜனால் இம்மாதிரி கேட்கப்பட்டு சுகர் அரசனைச் சிலாகித்து மகரிஷிகள் முன்பர்கச் சொல்லத் தொடங்கினார் என்று சூதர் நைமிசாரண்யத்தில் வசிக்கும் மகரிஷிகளுக்குச் சொன்னார்.

அத்தியாயம் 2

கஜேந்திரன் ஹரியை ஸ்மரித்தது

திரிகூடமென்று பிரசித்தமான மலையொன்று இருக்கிறது. அதுபால் சமுத்திரத்தால் சூழப்பட்டது; லக்ஷம் யோசனை உயரமுள்ளது; அவ்வளவு யோசனைதாரம் பருத்தது; அதற்கு மூன்று யோஜனை சிகரங்களுண்டு; அவைகளில் ஒன்று தங்கமயமானது; மற்றொன்று வெள்ளிமயமானது; இன்னமொன்று எஃகு மயமானது. அந்தப் பர்வதம் இந்தச் சிகரங்களாலும், மற்ற தாதுக்களாலும் சகல திக்குகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்கிறது. மேலும், அதில் பலவகையான மரங்களும், கொடிகளும், மலையாறுகளு மிருக்கின்றன ஸமுத்திரத்தின் ஜலத்தால் அதன் சுற்றுப்பக்கங்கள் அலம்பப்பட்டிருக்கின்றன. அதிலுள்ள மரகத ரத்தினங்களால் பூமியானது கருமை நிறமுள்ளதாக இருக்கிறது. மேலும் ஸித்தர்கள், சாரணர்கள், கந்தர்வர்கள், வித்யாதரர்கள், உரகர்கள், கின்னரர்கள், அப்ஸரஸ்கள் ஆகிய இவர்கள் அதன் குகையில் விளையாடுகிறார்கள். அவர்களுடைய கானத்தைக் கேட்டுச் சிங்கங்கள் தங்களுக்கு

எதிரி சப்திப்பதாக நினைத்துக் கர்ஜிக்கின்றன. மேலும் அதன் குகையில் பல வகையான காட்டு மிருகங்கள் வசிக்கின்றன. பலவகையான மரங்களும், தோட்டங்களும், மயில்கள் முதலியவைகளும் இருக்கின்றன. மேலும் அவ்விடத்தில் தெளிந்த ஜலமுள்ள நதிகளும், குளங்களும் இருக்கின்றன. அவைகளில் ரத்தினங்களே மணல்களாக இருக்கின்றன. தேவஸ்திரீகள் அந்தக் குளங்களில் ஸ்நானஞ் செய்வதால் வாசனையுள்ள காற்று வீசுகிறது.

9—20. அதன் குகையில் வருணனுடைய உத்யான மொன்றிருக்கிறது. அது ரிதுமத் என்ற பெயருள்ளது; தேவஸ்திரீகள் விளையாடக்கூடியது; எப்பொழுதும் புஷ்பங்கள், பழங்கள் இவைகளுள்ள விருட்சங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டது; அந்தத் தோட்டத்தில் மந்தாரம், பாரிஜாதம், பாதிரி, அசோகம், சம்பகம், மாமரம், பிரியாநு, பலா, பாக்கு, தென்னை, பேரிச்சமரம், மாதுளை, இலுப்பை, பனை, சாலம், பச்சிலை, அரிச்சுனம், அனைம், அரிஷ்டம், அத்தி, புளி, ஆல், முள்முருங்கை, சந்தனம், வேம்பு, கோவிதாரம், ஸரளம், தேவதாரு, திராட்சை, கரும்பு, நாகை, இலந்தை, நெல்லி, வில்வம், விளா, எலுமிச்சை, தானிக்காமரம் முதலியவைக ளிருக்கின்றன. அந்தத் தோட்டத்தில் அகலமான குளமிருக்கிறது. அது தங்கத் தாமரைகளாலும், குமுதம், உத்பலம் முதலிய புஷ்பங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மதித்த வண்டுகளும், இனிமையாகச் சப்திக்கும் பறவைகளும், ஹம்ஸங்களும், நீர்க்காக்கைகளும், சக்ரவாகங்களும், ஸாரஸங்களும், நீர்க்கோழிகளும் அதில் சப்தித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. மச்சங்களும், ஆமைகளும் துள்ளுவதால் ஜலமும், தாமரை மலர்களும் அசைகின்றன. அதன் கரைகளில் அடப்ப மரம், நீர் நொச்சில், நளம், நீபம், வஞ்சுளம், குந்தம், மருதாணி, அசோகம், வாகை, குடஜம், இங்குதம், குப்ஜகம், சுவர்ணயூதி, நாகை, புன்னை, ஜாதியல்லிகை, மாதவீ, ஜாலகம் முதலியவைகள் இருக்கின்றன.

21—34. ஒருகால் அந்தப் பர்வதத்தில் வசிக்கும் ஒரு சிறந்த யானையானது மூங்கில் முதலிய மரங்களையும் குல்மங்களையும் நாசஞ்செய்துகொண்டு சஞ்சரித்தது. அதனுடைய வாசனையை முகர்ந்து சிங்கங்களும், யானைகளும், புலி முதலிய துஷ்ட மிருகங்களும், கட்டை மிருகங்களும், கௌர மிருகங்களும், கிருஷ்ண மிருகங்களும், சமரிகளும், சரபங்களும், சர்ப்பங்களும் பயப்படுகின்றன. செந்நாய்கள், பன்றிகள், எருமைகள், கரடிகள், சல்யங்கள், கோலாங்குலங்கள், குரங்குகள், மான்கள், முயல்கள் முதலிய அற்பப் பிராணிகள் அதன் கண்ணில் படாமலேயே வசிக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட கஜேந்திரமானது வெயிலால் தாபமடைந்து அந்தக் குளத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டது. மதமுள்ள குட்டி யானைகள் அதனைப் பின்தொடர்ந்தன. அதனுடைய நடையால் மலை அசைந்தது. வண்டுகள் அதன் மத ஜலத்தைப் பாளஞ் செய்துகொண்டிருந்தன. வெகு தூரத்திலேயே குளத்தின் வாசனையுள்ள காற்றை முகர்ந்து அந்த யானையானது மதித்துத் தன்கூட்டத்துடன் அந்தக் குளத்தின் கரைக்கு வந்தது. பின்பு குளத்திலிறங்கி அமிர்தம்போன்ற அதன் ஜலத்தைச் குடித்தது. அந்த ஜலம் தங்கந் தாமரை மலரின் வாசனையுள்ளது; அதன் துதிக்கையால் எடுத்துத் தன் சரீரத்தை நனைத்துக்கொண்டது. மேலும், கிருகஸ்தன் ஸ்திரீகளுடன் கிரீடிப்பதுபோலத் துதிக்கையால் ஜலத்தை யெடுத்துப் பெண் யானைகளை நனைத்தும், குடிக்கச் செய்துகொண்டும், தெய்வமாயையால் மோகித்துக் கிரீடித்துக்கொண்டு மிருந்தது. ஓ மகாராஜ! அந்தக் குளத்திலிருந்த மிக்க பலமுள்ள ஒரு முதலையானது தெய்வத்தால் தூண்டப்பட்டு அந்த யானையின் கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டது. தெய்வச்செயலாக இம் மாதிரியான ஆபத்தை அடைந்த மிக்க பலசாலியான கஜேந்திரன் தன் பலத்திற்குத் தக்கபடி முதலையைக் கரையில் இழுத்தான். அதனைக் கண்ட பெண் யானைகளும், சகாயமாக வந்திருந்த மற்ற யானைகளும் மிக்க தைனியத்தை அடைந்து கதறின. அவைகளும் தங்களால் முடிந்தவரையில் கஜேந்திரனைக்

காப்பாற்ற முயன்றும் சக்தியற்றவைகளாயின. அப் பொழுது முதலையானது ஜலத்திற்குள் யானையை இழுக்கிறது. யானையோ முதலையைக் கரைக்குக் கொண்டுபோக முயலுகிறது. இப்படி இரண்டும் சண்டை செய்துகொண்டே ஆயிரம் வருஷங்களைக் கழித்தன. இரண்டும் உயிரோடிருந்தன. இதனைக் கண்ணுற்ற தேவர்கள் ஆச்சரியத்தை அடைந்தார்கள். பின்பு வெகுகாலமானதால் யானைக்கு மனம் களைத்தது; பலம் குறைந்தது. ஜலத்திலிருக்கும் முதலைக்குப் பலம் முதலியவை விருத்தியாயின. இப்படி யானையானது மிகவும் களைப்படைந்து வெகுகாலமாக முயன்றும் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள முடியாததாகி, "என்னுடைய ஞாநிகளான யானைகளால் என்னைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. பெண் யானைகளால் எப்படிக் காப்பாற்ற முடியும்? தெய்வமானது முதலையாகிய பாசத்தால் என்னைக் கட்டியிருக்கிறது. ஆனதால் எவர் மிக்க பல சாலியான யமனாகிய சர்ப்பத்திலிருந்து பயந்து சரணமடைந்தவர்களைச் சம்ரட்சிக்கிறாரோ, எவரிடமிருந்து மீருத்யுவும் பயந்து ஓடுகிறானோ, அந்தப் பகவானைச் சரணமடைகிறேன்" என்று யோசித்தது.

அத்தியாயம் 3

பகவான் கஜேந்திரனைக் காப்பாற்றியது

கஜேந்திரன் பகவானைச் சரணமடைந்து இந்தச் சங்க டத்தை நிவர்த்தித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்ற நிச்சமத் துடன் மனத்தை யொருவகைப்படுத்திப் பின்வருமாறு பகவானைத் தியானித்தான். பகவானைத் தியானஞ்செய்யும் மார்க்கமானது முன் ஜன்மத்தில் அப்பியசிக்கப்பட் டிருந்தது. அந்நேரப்படியெனில் சித் (ஞானமுள்ளது), அசித் (ஜடம்) ஆகிய இவைகளின் சுருபமாகிய உலக மானது எவருடைய சுருபமாக இருக்கிறதோ, எவர் எல்லாவற்றிற்கும் முந்தியவரோ, அந்தப் பகவானாகிய

பரமேசுவரனைத் தியானிக்கிறேன். இந்த ஜகத் தானது எவரிடத்தில் இருக்கிறதோ, எவரிடத்திலிருந்து உண்டானதோ, எவரால் உண்டுபண்ணப்பட்டதோ, எவர் இந்த ஜகத் ரூபமாக இருக்கிறாரோ, எவர் காரியத்தைக் காட்டிலும், காரணத்தைக் காட்டிலும் மேலானவரோ, எவர் நித்திய சித்தமான வஸ்துவோ, அந்தப் பகவானே சரணமடைகிறேன். எவரிடத்தில் இந்த ஜகத்தானது சில சமயம் பிரகாசிப்பதும், சில சமயம் மறைந்துமிருக்கிறதோ, எவர் குறைவற்ற ஞானமுள்ளவரோ, காரியம், காரணம் இரண்டையும் சாட்சியாகவிருந்து எவர் பார்க்கிறாரோ, எவர் நேத்திரம் முதலியவைகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்கிறாரோ, எவர் ஆத்மாவிற்கு மூலரோ அந்தப் பகவான் என்னை ரட்சிக்கட்டும். இந்த உலகங்களும், உலோகபாலகர்களும் காலமகிமையால் நசித்தபொழுது மிகுந்த இருட்டு உண்டாயிற்று. அப்பொழுது எந்தப் பிரபு பிரகாசித்தாரோ, அவர் என்னைக் காப்பாற்றட்டும். எவருடைய சுருபத்தை மகரிஷிகளும் அறியமாட்டார்களோ, அவருடைய சுருபத்தைப் பிராகிருதனாகிய என்னால் அறியமுடியுமா? சொல்ல முடியுமா? எவருடைய சரிதமானது நடனுடையது போலக் கண்டுபிடிக்க முடியாததோ அந்தப் பகவான் என்னைச் சம்ரட்சிக்கட்டும். மிகுந்த வைராக்கியமுள்ள மகரிஷிகள் எவருடைய திவ்யமங்களை விக்கிரகத்தைத் தரிசிக்க விரும்பி, சகல பிராணிகளையும் பரமாத்மாவாகப் பாவித்து, வனத்தில் பிரம்மசரியம் முதலிய விரதங்களை அனுஷ்டிக்கிறார்களோ, அந்தப் பகவானே எனக்குக் கதி. எவருக்கு ஜனனங்களும், கர்மங்களும், நாமதேயங்களும், ரூபமும், குணமும், தோஷமும் இல்லையோ, ஆனாலும் அவர் உலகத்தைப் படைப்பது, சங்கரிப்பது முதலியவைகளைத் தம்முடைய மாயையால் ஒவ்வொரு காலத்திலும் செய்கிறாரோ, பரமேசுவரனும், பிறும்மமும், அளவற்ற சக்தியுள்ளவரும், ரூபமற்றவரும், பலவகையான ரூபமுற்றவரும், ஆச்சரியகரமான சரிதங்களைச் செய்பவருமான அந்தப் பகவானுக்கு நமஸ்காரம். ஆத்ம பிரகாச சுருபியும், சாட்சியும், பரமாத்மாவும், மனத்திற்கும் வாக்குக்கும்

சித்தவிருத்திகளுக்கும் எட்டாதவரான பகவானுக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன். மேலும் அவர் சத்தியத்தாலும், ஸன்யாசத்தாலும் அடையக்கூடியவர்; கைவல்யத்திற்கு அதிபதி; மோக்ஷானந்தத்தின் அநுபவ சுரூபியாக இருப்பவர்; சாந்தரும், கோரரும்; மறைந்தவரும், ஸத்வம் முதலிய குணங்களை அனுசரிப்பவரும், பேதமற்றவரும், ஸமானரும், ஞானகனருமாகிய பகவானுக்கு நமஸ்காரம். ஸகலத்திற்கும் அத்யக்ஷரும், ஞாக்ஷியும், கேஷத்ரக்ஞருமான உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன். பின்னும் கேஷத்ரக்ஞர்களுக்கு மூலமும், பிரதானத்திற்குக் காரணரும், புருஷருமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஸகல இந்திரியங்களுடைய குணங்களைப் பார்ப்பவரும், ஸகல ஞானத்திற்கும் காரணரும், அஸத்தாகிய ஜகத்தினுடைய அத்யாஸ முள்ளவரும், விஷயங்களில் ஸத்ரூபமான ஆயாஸம் (தோற்றம்) உள்ளவருமான பகவானை நமஸ்கரிக்கிறேன். பகவான் எல்லாவற்றிற்குக் காரணர்; அவருக்குக் காரணமொன்றுமில்லை; ஆச்சரியகரமான காரணராக இருப்பவர்; ஸகல ஆகமங்களாலும் வேதங்களாலும் நிரூபிக்கப்பட்டவர்; மோக்ஷ ஸ்வரூபி; உத்தமர்களால் ஆச்சரியிக்கக்கூடியவர்; அரணிக்கட்டையில் அக்னி மறைந்திருப்பதுபோல குணங்களால் மறைக்கப்பட்ட ஞானமுள்ளவர்; குணங்களுடைய கேஷபத்தால் ஜகத்தை சிருஷ்டிக்கவேண்டுமென்ற சங்கல்பத்தை அடைகிறவர்; ஆத்மபாவனையால் விதிநிஷேதங்களுக்கு உட்பட்டாதவர்; தாமாகப் பிரகாசிப்பவர்; அப்படிப்பட்ட பகவானுக்கு நமஸ்காரம். மேலும் அந்தப் பகவான் என்னைப்போன்ற பசுக்களை ரக்ஷிப்பவர்; முக்தர்; மிருந்த கருபையுள்ளவர்; அழிவற்றவர்; எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஹிருதயத்திலும் அந்தர்யாமியாக இருந்து எல்லாவற்றையும் இயங்கச் செய்பவர்; ஆனாலும் அளவிடக்கூடாதவர்; அப்படிப்பட்ட பகவானுக்கு நமஸ்காரம். சரீரம், புத்திரன், பந்துக்கள், பணம், வீடு ஆகிய இவைகளில் அபிமானமுள்ள ஜனங்களால் நீர் அடைய முடியாதவர்; குணங்களுடைய சம்பந்தமற்றவர்; தேகம் முதலியவைகளில் ஆசையற்றவர்களான முக்தர்களால் தியானிக்கப்பட்டவர்; ஞானசுரூபி; அப்படிப்பட்ட

பகவானுக்கு நமஸ்காரம். தர்மம், அர்த்தம், கர்மம், மோக்ஷம் ஆகிய இவைகளை அடைய விரும்பிய ஜனங்கள் பகவானைச் சேவித்து இஷ்டத்தை அடைகிறார்கள். பகவான் அவர்கள் கேட்காதவைகளையும் கொடுக்கிறார். அவர்களுடைய தேகத்தை மரணம், கிழத்தனம் இவைகளற்றதாகவுஞ் செய்கிறார். அந்த மிகுந்த கிருபையுள்ள பகவான் எனக்கு இந்தச் சங்கடத்தை நிவர்த்திக்கட்டும். (வேறொன்றையும் விரும்பவில்லையென்று தாத்தர்யம்) பக்தி சுகத்தை நான் அறியாதவனாகையால் இதை விரும்புகிறேன். (பக்தர்கள் ஒன்றையும் விரும்பார்களென்று மேல் சுலோகத்தால் காட்டப்படுகிறது) எவர்கள் பகவானையே கதியாகக் கொண்டவர்களோ, மிகுந்த பக்தர்களோ, அவர்கள் பகவானுடைய அற்புதமான திவ்ய மங்கள சரிதத்தைக் கானஞ் செய்து ஆனந்த சமுத்திரத்தில் மூழ்கியிருக்கிறார்கள். பகவான் அக்ஷரசுருபி, பரப்ரம்மசுருபி; மேலானவைகளுக்கு அதிபதி; அவ்யக்தர்; அத்யாத்மயோகத்தால் அடையக்கூடியவர்; இந்திரியங்களுக்கும் புலப்படாதவர்; சூக்ஷ்மசுருபி; மிகவும் தூரத்திலிருப்பவர்; நாசமற்றவர்; துதிக்கக்கூடியவர்; பரிபூர்ணர்; அந்தப் பகவானைத் தோத்திரஞ் செய்கிறேன். பிரம்மதேவர் முதலிய தேவர்களும், வேதங்களும், சராசரங்களடங்கிய லோகங்களும் எவருடைய அம்சமோ, பெயராலும், ரூபத்தாலும் பேதமேயொழிய உண்மையில் பகவானுடைய அம்சமேயாம். அந்தப் பகவான் ஜயிக்கட்டும். அக்னியினிடத்திலிருந்து நெருப்புப் பொறிகள் எப்படி வெளிவருகின்றனவோ, சூரியனிடத்திலிருந்து கிரணங்கள் எப்படி வெளிவருகின்றனவோ, அப்படிப் பகவானிடத்திலிருந்து புத்தி, மனம், ஆகாயம் முதலிய குணங்களின் வெள்ளம் உண்டாகிறது; மேலும் அவர் தேவனல்ல; அசுரனல்ல; மனிதனல்ல; பசு பட்சி முதலிய தீர்யக் ஜாதியுமல்ல; ஸ்திரீயுமல்ல; புருஷனுமல்ல; நபும்புகனுமல்ல; ஜந்துவுமல்ல; குணமுமல்ல; கர்மமுமல்ல; ஸத்துமல்ல; அஸத்துமல்ல; இவைகளில்லாதவர் எவரோ அவரென்று சொல்லக்கூடியவர். அப்படிப்பட்ட பகவான் பிரகாசிக்கட்டும். உள்ளிலும் வெளியிலும் அவி

வேகத்தால் வியாப்தமான யானை ஜன்மத்தால் என்ன பிரயோஜனம்? நான் இந்த ஜன்மத்துடன் ஜீவிக்க வேண்டுமென்று விரும்பவில்லை. எதற்குக் காலத்தால் நாசமில்லையோ, ஆத்ம சுருபத்தை மறைக்கும் அவித்யை எதனால் நசிக்கிறதோ, அதனை அடைய விரும்புகிறேன். ஜகத்தைப் படைத்தவரும், ஜகத் சுருபியும், ஜகத்திற்கு விலகுகின்றும், ஜகத்தைத் தனமாகக் கொண்டவரும், ஜகத்திற்கு ஆத்மாவும், உற்பத்தியற்றவரும், பரப்பிரம்மமுகிய அந்தப் பகவானை மோகத்தை அடைய விரும்பிய நான் நமஸ்கரிக்கிறேன். மேலும், யோகிகள் யோகத்தால் கர்மங்களை யெரித்து யோகத்தால் பிரகாசிக்கும் ஹிருதயத்தில் எவரைத்தரி சிக்கிறார்களோ, அந்த யோகேசனை நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். சகிக்க முடியாத வேகமுள்ள ராகத்வேஷங்களாகிய மூன்று சக்திகளுள்ளவரும், சகல இந்திரியங்களுக்கு விஷயமான சப்தம் முதலியவைகளின் சுவரூபரும், சரணாகதர்களைக் காப்பாற்றுகிறவரும், மிகுந்த சக்தியுள்ளவரும், கெட்ட இந்திரியங்களால் அடையக்கூடாத மார்க்கமுள்ளவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். மேலும் நான் எந்தப் பகவானுடைய மாயையால் அகங்காரமுள்ளவனாகி அவருடைய சுருபத்தை அறியவில்லையோ, அறியக்கூடாத மாகாத்மியமுள்ள அந்தப் பகவானைச் சரணமடைகிறேன்” என்றான்.

30—33. இப்படி கஜேந்திரன் மூர்த்தி பேதமில்லாமல் துதித்தபடியால் பிரம்மா முதலிய தேவர்கள் வரவில்லை. ஏனென்றால் அவர்கள் பலவகையான அடையாளமுள்ளவர்கள்; பேதபுத்தியுள்ளவர்கள்; அபிமானமுள்ளவர்கள்; அப்பொழுது ஸகல சுருபியும், ஸகல தேவ சுருபியுமான ஸ்ரீ பகவான் அவ்விடத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தார் (தோன்றினார்). எப்படியென்றால், சக்கரபாணியான பகவான் அந்த ஸ்தோத்திரத்தைக் கேட்டு வேதமயமாகிய கருடன்மீதேறி வேகமாகக் கஜேந்திரனுக்குமிடம் வந்தார். அவரைத் தேவர்களும் துதித்தார்கள். அப்பொழுது குளத்தில் மிக்க பலமுள்ள முதலையால் பீடிக்கப்பட்டுச் சிரமத்தை அடைந்திருக்கும் கஜேந்திரன்

கருடன் மீது பிரகாசிப்பவரும், சக்ராயுதத்தைத் தரித்தவருமான பகவானை நோக்கித் தாமரைமலருடன் கூடிய கையைத் தூக்கிக்கொண்டு, “ஓ நாராயண! எல்லாவற்றிற்கும் குருவாக இருப்பவரே! உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன்” என்றான். அதனைக்கேட்ட பகவான் சீக்கிரமாகக் கருடனைவிட்டு இறங்கி முதலையுடன் கஜேந்திரனைக் கரையில் கொண்டுவந்து சக்கரத்தால் முதலையின் வாயைப் பிளந்து, தேவர்கள் பார்த்திருக்க கஜேந்திரனைக் காப்பாற்றினார்.

அத்தியாயம் 4

கஜேந்திரனுடைய முன் ஜன்மம்

அப்பொழுது தேவர்களும், மகரிஷிகளும், கந்தர்வர்களும் பிரம்மதேவரையும் பரமசிவனையும் முன்னிட்டு பகவானுடைய அற்புதமான சரித்தத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு புஷ்பங்களை வருஷித்தார்கள். தேவதுந்துபுகள் முழங்கின. கந்தர்வர்கள் நர்த்தனஞ்செய்தார்கள்; கானஞ்செய்தார்கள். ரிஷிகளும், சாரணர்களும், ஸித்தர்களும் சந்தோஷமடைந்து புருஷோத்தமனைத் துதித்தார்கள். முன் ஜன்மத்தில் ஹ-ஹ-ஹ என்ற கந்தர்வன் தேவல மகரிஷியின் சாபத்தால் முதலை ஜன்மத்தை அடைந்து, அநதக் குளத்தில் வசித்தான். அவன் பகவானுடைய சக்கரத்தால் அடிக்கப்பட்டுத் தன்னுடைய கந்தர்வ ரூபத்தை அடைந்து, துதிக்கக் கூடிய உத்தம குணங்களுள்ளவரும், உத்தமசுலோகரும், அழிவற்றவருமாகிய பகவானை நமஸ்கரித்துத் தோத்திரஞ் செய்தான். இப்படி பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களால் உபசரிக்கப்பட்ட பகவான் அவனை அநுக்கிரகித்தார். அநதக் கந்தர்வன் எல்லா ஜனங்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது தன்னுடைய உலகஞ் சென்றான். மேலும், கஜேந்திரன் பகவானுடைய அங்க ஸ்பரிசுத்தால் அஞ்ஞான பந்தத்திலிருந்து

நிவர்த்தியடைந்து பீதாம்பரத்தைத் தரித்து, நான்கு
 கைகளுள்ளவனாகி பகவத் சுரூபத்தை அடைந்தான்.
 அந்த கஜேந்திரன் முன்ஜன்மத்தில் பாண்டிய தேசத்து
 அரசனாக இருந்தான். அவனுக்கு இந்திரத்யும்னன்
 என்று பெயர். அவன் விஷ்ணு விரதத்தையே முக்கிய
 மரக்கொண்டவன். அவன் ஒருகால் ஜடை தரித்துத்
 தவசியாகிமௌனவிருதத்துடன் குலபர்வத்திலிருந்து
 ஸ்ரீ பகவானைப் பூஜித்தான். அந்தச் சமயத்தில் மிகுந்த
 கீர்த்தியுள்ள அகஸ்திய மகரிஷியானவர் தம்முடைய
 சிஷ்யர்களுடன் தெய்வச்செயலாக அவ்விடம் வந்தார்.
 அவரைப் பார்த்ததும் அர்க்கியம் முதலியவைகளால்
 பூஜிக்கவில்லை. அதனைக் கண்டு மகரிஷி கோபித்து
 அரசனைநோக்கி, “யானைபோல் மதங்கொண்ட புத்தி
 யுள்ளவனாகிப் பிராமணனை அவமதித்தபடியால் யானை
 ஜன்மத்தை அடைவாய்” என்று சபித்தார். இப்படி
 அகஸ்தியர் சபித்துவிட்டுத் தமதிஷ்டப்படி சென்றார்.
 இந்திரத்யும்னன் என்ற ராஜனும், “தெய்வாதீனமாகக்
 கிடைத்தது இந்தச் சாபம். இது நம்மால் அநுபவிக்கக்
 கூடியது” என்று நினைத்து, யானை ஜன்மத்தை யடைந்
 தான். முன் ஜன்மத்தில் பகவானைப் பூஜித்ததால் யானை
 ஜன்மத்தை அடைந்தும் பூர்வஜன்ம ஞாபகமுண்டா
 யிற்று. இம்மாதிரி பகவான் கஜேந்திரனைச் சம்ரகித்து
 அவனைப் பார்ஷதனாகச் செய்து, கந்தர்வர்கள், சித்தர்
 கள் முதலியவர்களால் கானஞ்செய்யப்பட்டுத் தமது
 உலகஞ் செல்ல ஆரம்பித்தார். ஓ மகாராஜ! கஜேந்திர
 னைக் காப்பாற்றியதாகிய பகவானுடைய சரிதத்தைச்
 சொன்னேன். இது சுவர்க்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடி
 யது; கீர்த்தியைக் கொடுக்கக்கூடியது; கலியின்
 தோஷத்தை நிவர்த்திக்கக்கூடியது; கேட்டவர்களுக்கு
 துஸ்வப்னத்தைப் போக்கக்கூடியது; கேழ்மத்தை விரும்
 பிய பிராமணர்கள் சுத்தர்களாகக் காலையிலெழுந்திருந்து
 இதைப் படித்தால் அவர்களுக்கு துஸ்வப்னம் நேரிடு
 கிறதில்லை. சகல பிராணிகளின் சுரூபியான ஸ்ரீமந்
 நாராயணன் மிகுந்த பிரியத்துடன் கஜேந்திரனை
 நோக்கி, “என்னையும், உன்னையும், இந்தக் குளத்தையும்,
 இந்த மலைமையும், குகையையும், காட்டையும், பிரம்பு

முங்கில் முதலியவைகளின் குல்மங்களையும், தேவ விருஷங்களையும், அதன் சிகரங்களையும், பிறும்மா, சிவன் இவர்கள் வசிக்கக்கூடிய இந்த ஸ்தலங்களையும், எனக் குப் பிரியமான திருப்பாற் கடலையும், சுவேதத்விபத்தையும், ஸ்ரீவத்ஸத்தையும், கௌஸ்துபத்தையும், கௌமோதகியென்ற கதாயுத்தையும், சுதர்சனமென்ற சக்ரத்தையும், பாஞ்சஜன்யமென்ற சங்கத்தையும், கருடனையும், என்னுடைய கலையாகிய ஆதிசேஷனையும், என்னை ஆசிரயித்திருக்கும் லக்ஷ்மீதேவியையும், பிறும்ம தேவரையும், நாரத மகரிஷியையும், பரமசிவனையும், பிரஹ்மலாதரையும் மத்ஸயம், கூர்மம், வராஹம் முதலிய அவதாரங்களில் என்னால் செய்யப்பட்ட புண்யமான சரிதத்தையும், சூரியனையும், சந்திரனையும், அக்னியையும், பிரவணத்தையும், ஸத்யத்தையும், அவ்யக்தையையும், பசுவையும், பிராமணர்களையும், தர்மத்தையும், தர்மத்தின் பத்னிகளான தக்ஷகுமாரிகளையும், ஸோமனுடைய பத்னிகளையும், கச்யபருடைய பத்னிகளையும், கங்கையையும், ஸாஸ்வதி நதியையும், நந்தையையும், காளிந்தியையும், ஐராவதத்தையும், துருவரையும், ஸப்தரிஷிகளையும், புண்யகரமான நாமதேயமுள்ள மநுஷ்யர்களையும் என்னுடைய விபூதிகளாக எவர்கள் விடியற்காலத்தில் எழுந்திருந்து சாவதானர்களாகித் தியானஞ் செய்கிறார்களேர், அவர்களுக்குச் சகல பாபங்களும் நிவர்த்தியாகின்றன. காலையில் எவர்கள் விழித்துக் கொண்டு என்னை ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறார்களோ அவர்களுக்கு மரணகாலத்தில் நல்ல புத்தியைக் கொடுப்பேன்" என்று சொல்லி, சங்க சப்தஞ்செய்து அதனால் தேவர்களைச் சந்தோஷிக்கச்செய்து கருடன் மீதேறினார்.

அத்தியாயம் 5

ஐந்தாவது ஆருவது மநுக்கள்

“ஓ பரிட்சித்து மகாராஜ! பகவான் கஜேந்திரனைக் காப்பாற்றியதாகிய அற்புதமான சரிதத்தைச் சொன்னேன். அது பாவத்தைப் போக்கக்கூடியது. ரைவத மன்வந்தரத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன். தாமஸனுடைய சகோதரனாகிய ரைவதரென்பவர் ஐந்தாவது மநு. அர்ச்சுனன், பிரதிவித்யன் முதலியவர்கள் அவருடைய குமாரர்கள். விபு என்பவர் இந்திரன். பூதரயர்கள் முதலியவர்கள் தேவர்கள். ஹிரண்யரோமர், வேதசிரஸ், ஊர்த்வபாஹு முதலியவர்கள் ஸப்த ரிஷிகள். சுப்ரருடைய பத்னியாகிய விசுண்டா யென்பவளிடத்தில் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு தம்முடைய அம்சமாக அவதரித்தார். அவர் லக்ஷ்மியால் பிரார்த்திக்கப்பட்டு, அவருடைய பிரீதிக்காக வைசுண்டமென்ற லோகத்தை யுண்டபண்ணினார். அது எல்லாராலும் நமஸ்கரிக்கக்கூடியது. அவருடைய மகிமையை முந்தியே சொல்லியிருக்கிறேன். அவருடைய குணங்கள் விசேஷ கேசமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவை. விஷ்ணுவின் குணங்களை முழுமையும் எவன் வர்ணிக்கிறானோ, அவன் பூமியிலிருக்கும் தூளிகளைத் தனியே பிரித்து எண்ணுவான். (பகவானுடைய குணங்கள் வர்ணிக்க முடியாதவை; அனந்தங்களென்று தாத்தபர்யம்)

7—10. சட்சுஸ் என்பவருடைய புத்திரராகிய சட்சுஷரென்பவர் ஆருவது மநுவாக இருந்தார். புரு, புருஷன், சுத்யுமனன் முதலியவர்கள் அந்த மநுவின் குமாரர்கள். மந்திரத்யுமன ரென்பவர் இந்திரன். ஆப்யர்கள் முதலிய கணங்கள் தேவர்கள். ஹவிஷ்மான, வீரகன் முதலியவர்கள் ஸப்த ரிஷிகள். அந்த மன்வந்தரத்தில் வைரராஜருடைய பத்னியாகிய ஸம்பூதியினிடத்தில் ஐகத்தியாகிய ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு அஜிதரென்ற திவ்யநாமதேயத்துடன் அவதரித்தார். அவர் சமுத்திரத்தைக் கடைந்து தேவர்களுக்கு அமிருதத்தைக்

கடைந்து தேவர்களுக்கு அமிருதத்தைக் கொடுத்தார். ஜலத்தில் அசையும் மந்தர மலையைக் கூர்மமாக அவ தரித்து முதுகில் தாங்கினார்” என்றார்.

11—13. அதனைக் கேட்ட அரசன் சுகரை, நோக்கி “ஓ பிராம்மண! அதனைக் கேட்ட அரசன் சுகரை, நோக்கி கடையப்பட்டது? திருப்பாற்கடல், எப்படி, எதற்காகக் கடையப்பட்டது? எதற்காகப் பகவான் கூர்ம ரூபியாக மலையைத் தரித்தார்? தேவர்கள் அமிருதத்தை எப்படி அடைந்தார்கள்? அப்பொழுது பின்னும் என்ன நடந்தது? அதிக அற்புதமான பகவானுடைய சரிதத்தைச் சொல்லவேண்டும். மிகுந்த தாபமுள்ள என் மனது உம்மால் சொல்லப்பட்ட பகவானுடைய மகிமையைக் கேட்டுப் போதுமென்ற திருப்தியை அடையவில்லை” என்று சொன்னார்.

14—23. அதனைக் கேட்ட சுகர் அரசனைச் சிலா இத்துப் பகவானுடைய விரியத்தைச் சொல்வதற்கு ஆரம்பித்தார். “முன்னொருகால் தேவாசுர யுத்தத்தில் தேவர்கள் அசுரர்களால் அடிக்கப்பட்டு உயிரற்றவர்களாக விழுந்தார்கள்; எழுந்திருக்கவில்லை. மேலும் துர்வாஸஸ் என்ற மகரிஷியின் சாபத்தால் மகேந்திரனும், முவுலகங்களும் காந்தியற்றுப்போயின. யாகம் முதலிய நல்ல கர்மங்கள் நடக்கவில்லை. இதனைக் கண்ட மகேந்திரனும், வருணன் முதலிய தேவர்களும் இதற்கென்ன செய்யலாம் என்று யோசித்தும் ஒருவித நிச்சயமும் ஏற்படவில்லை. பின்பு அவர்கள் மேருவின் சிகரத்திலிருக்கும் பிரும்மதேவருடைய சபைக்குச் சென்று நமஸ்கரித்துப் பிரும்மதேவரிடம் தெரிவித்தார்கள். அதனைக் கேட்ட பிரும்மதேவர், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் காந்தியற்றவர்களாக இருப்பதையும், லோகங்கள் அமங்களமாக இருப்பதையும், அசுரர்கள் பலிஷ்டர்களாக இருப்பதையும் பார்த்து யோசித்து அவர்களை நோக்கி, “நான், பரமசிவன், நீங்கள், அசுரன் முதலியவர்கள், மனிதர்கள், திரியக் ஜாதிகள், விருட்சங்கள், கொசு முதலியவைகள் எவருடைய அம்சமோ, அந்தப் பகவானைச் சரணமடைவோம். கொல்லக்கூடிய வனாவது, காப்பாற்றக்கூடியவனாவது, உபேட்சிக்கத்

தக்கவனாவது, ஆதரிக்கக்கூடியவனாவது எவருக்கு இல்லையோ, அப்படிப் பற்றுதலில்லாதவரானாலும் எவர் ஜகத்தைப் படைப்பது, காப்பாற்றுவது, சங்கரிப்பது ஆகிய இவைகளுக்காக ரஜோகுணம், தமோகுணம், ஸத்வகுணம் ஆகிய இவைகளைத் தரிக்கிறாரோ, பிராணிகளுடைய கேஷமத்திற்காக ஸத்வகுணத்தை அடைந்த அந்தப் பகவான் ஜகத்தைக் காப்பாற்றும் சமயம் இது. ஆனதால் ஜகத்குருவாகிய பகவானைச் சரணமடைவோம். அவர், தம்மைச் சார்ந்தவர்களான நமக்கு கேஷமத்தைச் செய்வார்" என்றார்.

24—50. பிரம்மதேவர் இப்படிச் சொல்லித் தேவர்களுடன் அஜிதரிடஞ் சென்றார். அந்த ஸ்தலமானது தமஸ்ஸுக்கு மேலானது; அஜிதருடைய சுருபம் ஒருவராலும் பார்க்கப்படாதது. பகவான் அஜிதராக அவதரித்திருக்கிறாரென்று பிரம்மதேவர் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாரே யொழிய அவரைப் பார்த்ததில்லை. அப்படிப் பட்ட அஜிதரை வேத வாக்கியங்களைக்கொண்டு பின் வருமாறு துதிக்கலானார்: “விகாரமற்றவரும், ஸத்யரும், அபிவற்றவரும், எல்லாவற்றிருக்கும் முந்தினவரும், எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஹிருதய குகையில் வசிப்பவரும், உபரதியற்றவரும், ஊகிக்க முடியாதவரும், மனத்தைக்காட்டிலும் வேகமாகச் செல்லுபவரும், வாக்குக்கு எட்டாதவரும், துதிக்கக்கூடியவருமான பகவானை நமஸ்கரிக்கிறோம். பிராணன், மனது, புத்தி ஆகிய இவைகளை அறிந்தவரும் (இவரை அவைகளால் அறிய முடியாதென்று தாத்தபர்யம்), இந்திரியங்கள், அதன் விஷயங்கள் ஆகிய இவைகளின் சுருபமாகப் பிரகாசிப்பவரும், அஞ்ஞானமற்றவரும், சரீரமற்றவரும், எங்கும் வியாபித்திருப்பவரும், அட்சரசுருபியும், மூன்று யுகங்களில் அவதரிப்பவருமான பகவானைச் சரணமடைகிறேன். அவரிடத்தில் ஜீவதர்மமான அவித்தையாவது, அதனை நிவர்த்திக்கும் வித்தையாவது இல்லை. மனோமயமானதும், பதினைந்து ஆரங்களுள்ளதும், வேகமாகச் செல்லக்கூடியதும், மூன்று நாடிகளுள்ளதும், மின்னல் போலச் சஞ்சலமானதும், எட்டு நேமியுள்ளதுமான ஜீவ

னுடைபு சக்ரமானது (சரீரம்) பிரகிருதியால் தூண்டப் பட்டுச் சுற்றுகிறது. அந்தச் சக்ரத்திற்கு எவர் அச் சாக (அதிஷ்டானம்) இருக்கிறாரோ, ஸத்ய சுருபியாகிய அவரைச் சரணமடைகிறேன். ஞானசுருபியும், பிரகிருதியைக்காட்டிலும் மேலானவரும், பார்க்கமுடியாதவரும், பேதமற்றவரும், காலத்தாலும் தேசத்தாலும் அளவிடக்கூடாதவரும், கருடனமீது வீற்றிருப்பவருமான இந்தப் பகவானை வித்துவான்கள் யோக மார்க்கத்தால் உபாசிக்கிறார்கள். எவருடைய மாயையை ஜனங்கள் தாண்டவில்லையோ, எவருடைய மாயையால் ஜனங்கள் மோகித்து சுருபத்தை அறியவில்லையோ, எவர் ஆத்மா, ஆத்மசக்தியான மாயை, அதன் குணங்கள் ஆகிய இவைகளை ஜயித்திருக்கிறாரோ, எவர் சகல பிராணிகளையும் சமமாக நடத்துகிறாரோ, அந்தப் பரமாத்வை நமஸ்கரிக்கிறேன். ரிஷிகளும் தேவர்களுமாகிய நாங்கள் பகவானுக்குப் பிரிய சரீரமான ஸத்வ குணத்தால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டோம். அப்படிப்பட்ட எங்களாலும் உள்ளிலும், வெளியிலும், எப்பொழுதும் பிரகாசிக்கும் உபாதிபற்ற பகவத் சுருபம் தரிசிக்கமுடியவில்லை. ரஜோ குணத்தையும் தமோ குணத்தையும் பிரதானமாகக்கொண்டவர்களால் பார்க்கமுடியுமா? ஜராயுஜம், அண்டஜம், சுவேதஜம், உத்பிஜம் ஆகிய நான்கு வகையான பூதங்கள் பூமியால் செய்யப்பட்டவைகளாகையால் அவைகள் பூமியின் அம்சங்களேயாம். அவைகளே பகவானுக்குப் பாதங்கள். மகாபுருஷனும், சுதந்திரரும், மிகுந்த விபூதிகளுள்ளவரும், பரப்பிரம்மமான பகவான் நம்மிடத்தில் தயவு செய்யட்டும். ஜலம் மிகுந்த வீரியமுள்ளது. அதனாலேயே சகல லோகங்களும் லோகபாலகர்களும் உண்டாகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட ஜலமானது எவருக்கு ரேதஸ்ஸாக இருக்கிறதோ அவர் எங்களிடம் கிருபை செய்யட்டும். சந்திரன் தேவர்களுக்கு அன்னமாகவும், பலமாகவும், ஆயுசாகவு மிருக்கிறார். மேலும், விருட்சங்களை விருத்தி செய்கிறார். அந்தச் சந்திரன் எவருக்கு மனதாக இருக்கிறாரோ, அவர் கருணைசெய்யட்டும். அக்னியானவர் சகல கர்மங்களுக்கும் நிமித்தமாக இருப்பவர். மேலும்,

அவர் சரீரத்தில் ஜாடராக்னியர்க இருந்து அன்னம் முதலியவைகளைப் பசனஞ்செய்கிறார். பின்னுமவர் சமுத்திர மத்தியில் படபாக்கனியாக இருந்து ஜலத்தைப் புசிக்கிறார். அப்படிப்பட்ட அக்னி எவருக்கு முகமோ அந்தப் பகவான் சந்தோஷத்தை அடையட்டும். சூரியன் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தின் தேவதை; வேதசுருபி; பிரம்மத்திற்கு ஸ்தானம்; மோட்சத்திற்கு வழி; அமிருதர்; காலசுருபியாகையால் மிருத்யு. அப்படிப்பட்ட சூரியன் எவருக்கு சட்சுநாக (கண்) இருக்கிறாரோ அந்த மகா விபூதியுள்ள பகவான் சந்தோஷத்தை அடையட்டும். சரங்களுக்கும், அசரங்களுக்கும் பலம், தேக காந்தி, மனோபலம் முதலியவை வாயுவினிடத்திலிருந்தே உண்டாகின்றன. புத்தி முதலியவைகளுக்கு அபிமானி தேவர்களான நாங்கள் வாயுவை வேலைக்காரர்களைப் போல் அனுசரிக்கிறோம். அந்த வாயுவானவர் எவருடைய பிராணனிடத்திலிருந்து உண்டானாரோ, அந்தப் பகவான் சந்தோஷத்தை அடையட்டும். மேலும், எவருடைய சுரோத்திரத்திலிருந்து திக்குகளும், எவருடைய ஹிருதயத்திலிருந்து சரீரத்திலிருக்கும் துவாரங்களும் பிராணன், இந்திரியங்கள், மனது, சரீரம் ஆகிய இவைகளுக்கு ஆசிரயமான ஆகாசமானது நரபியிலிருந்தும் உண்டாயினவோ, அந்த மகாவிபூதிகளுள்ள பகவான் சந்தோஷத்தை அடையட்டும். எவருடைய பலத்திலிருந்து மகேந்திரனும், பிரசாதத்திலிருந்து தேவர்களும், எவருடைய கோபத்திலிருந்து பரமசிவனும், சந்தோஷத்திலிருந்து பிரம்மதேவரும், எவருடைய சரீரத்திலிருந்து சந்தஸ்களும், ரிஷிகளும், எவருடைய உறுப்பிலிருந்து பிரஜாபதியும் உண்டானார்களோ அந்த மகாவிபூதிகளுள்ள பகவான் கிருபைசெய்யட்டும். எவருடைய மார்பிலிருந்து ஸ்ரீ தேவியும், சாயையிலிருந்து பிதிருக்களும், ஸ்தனத்திலிருந்து கர்மமும், பின்பக்கத்திலிருந்து அதர்மமும், எவருடைய சிசிலிலிருந்து திரிலோகமும், எவருடைய சிரிப்பிலிருந்து அப்ஸரஸ்களும் உண்டானார்களோ, அந்தப் பகவான் கருணைசெய்யட்டும். எவருடைய முகத்திலிருந்து பிரம்மண குலமும், இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாததைத் தெரிந்து

கொள்வதும், வேதமும், எவருடைய கையிலிருந்து கஷத்தி
ரிய குலமும், பலமும், எவருடைய தொடைகளிலிருந்து
வைசிய ஜாதியும், சாமர்த்தியமும் (வைசியனுடைய
விருத்தி), எவருடைய பாதங்களிலிருந்து பணிசெய்த
லைத் தொழிலாகக்கொண்ட சூத்திர ஜாதியும் உண்டா
யினவோ, அந்தப் பகவான் கிருபைசெய்யட்டும்.
மேலும், எவருடைய கீழுதட்டிலிருந்து லோபமும்,
மேலுதட்டிலிருந்து பிரீதியும், மூக்கிலிருந்து கார்தியும்,
ஸ்பரிசுத்திலிருந்து பிராணிகளுக்கு அநுகூலமான
காமமும், புருவங்களிலிருந்து யமனும், இமைகளிலிருந்து
காலமும் உண்டாயினவோ அவர் தயைசெய்யட்டும்.
ஐந்து பூதங்கள், காலம், கர்மங்கள், குணங்கள், காரியம்
ஆகிய இவைகள் எவருடைய யோகமாயையால் ஏற்
பட்டனவென்று சொல்லுகிறார்களோ, எவர் பிரர்கிருத
ஜனங்களால் அறியமுடியாதவரோ, எவர் வித்வான்க
ளால் அறியக்கூடியவரோ, அந்த மகாவிபூதிகளுள்ள
பகவான் தயைசெய்யட்டும். (இதுவரையில் காரிய சூருப
மாகச் சொல்லப்பட்டது.) அந்தப் பகவான் சிருஷ்டிக்க
வேண்டுமென்ற சங்கற்பமில்லாத காலத்தில் தம்மு
டைய சக்திகளை அடக்கிக்கொள்ளுகிறார்; ஆத்மலாபத்
தால் பூரணமான ஆத்மாவாகவுள்ளவர்; மாயையால் ஏற்
பட்ட குணங்களில் சம்பந்தப்பட்டவர்; வாயுவின் லீலை
போன்ற லீலையுள்ளவர்; அப்படிப்பட்ட பகவானை நமஸ்
கரிக்கிறோம். ஓ பகவன்! மேற்சொல்லிய மகிமை
பொருந்திய உமமுடைய புன்சிரிப்புள்ள முகாரவிந்தத்
தைச் சரணாதர்களான நாங்கள் தரிசிக்க விரும்பு
கிறோம்; தரிசனம் கொடுக்கவேண்டும். மேலும், ஒவ்
வொரு சமயத்திலும், தமது இஷ்டப்படி அவதரித்து,
எங்களால் செய்யமுடியாத காரியங்களைச் செய்து சம்
ரட்சிக்கிறீர். விஷயத்தில் ஆசையுள்ளவர்களால் செய்
யப்படும் கர்மங்கள் மிக்க சிரமத்தைக் கொடுக்கின்றன.
அதன் பயனோ மிகவும் அற்பமாக இருக்கிறது. சில
தருணம் பயன் கிடைக்கிறதுமில்லை. உம்மிடத்தில் கர்
மங்களைச் சமர்ப்பித்தால் (பலனை யுத்தேசிமாமல் செய்
தால்) அவைகள் மிகுந்த பலனைக் கொடுக்கின்றன.
பகவானாகிய நீர் பிராணிகளுக்கு ஆத்மாவாகவும், அநு

உலராடிவும், பிரிமராடிமிருப்பதால் சொற்ப கர்மமானாலும் உம்மிடத்தில் சமர்ப்பிக்கப்படுமானால் அது பயனற்றதாக ஆகிறதில்லை. மரத்தின் வேரில் ஜலம் விட்டால் அதன் கிளைகள் புஷ்பயடைவதுபோல் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவைப் பூஜிப்பதால் எல்லாரையும், தன்னையும் பூஜித்ததாக ஆகிறது. அனந்தராகிய உமக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறோம். உம்முடைய அற்புதமான சரிதங்கள் ஊக்கமுடியாதவைகள். நீர் குணங்கள்ற்றவர்; குணங்களுக்கு அதிபதியாக இருப்பவர்; ஸத்வ குணத்தை ஆசிரயித்தவர்” என்று தோத்திரஞ் செய்தார்கள்.

அத்தியாயம் 6

அமிருதத்திற்காக முயன்றது

இப்படி தேவர்கள் தோத்திரஞ் செய்யும்பொழுது பகவான் அவர்களுக்குத் தரிசனங் கொடுத்தார். அந்தப் பகவானுடைய சுரூபமானது ஆயிரம் சூரியனுடைய தேஜஸ்போன்ற தேஜஸ் உள்ளதாக இருந்தது. அந்தக் கார்த்தியால் தேவர்களுடைய நேத்திரத்தின் தேஜஸ் குறைந்தது; அதனால் ஆகாயம், திக்கு, பூமி, தங்களுடைய சரீரம் ஆகிய இவைகளே அவர்களுக்குப் புலப்படவில்லை. ஆனதால், பகவானுடைய சுரூபம் பார்க்கப்படவேயில்லை. பிரம்மமதேவரும், பரமசிவனும் பகவானுடைய சுரூபத்தைத் தரிசித்தார்கள். அந்த சுரூபம், மரகதம்போலக் கறுத்த திருமேனியுள்ளது; தாமரை மலரின் நடுப்பாகம்போல் சிவந்த கண்களுள்ளது; புடம்போட்ட தங்கம்போன்ற பீதாம்பரத்தால் பிரகாசிப்பது; அழகான முகம், ரமணியமான புருவங்கள் ஆகிய இவைகளுள்ளது; உயர்ந்த ரத்தினங்கள் இழைத்த கிரீடம், தோள் வளை ஆகிய இவைகளால் அழகானது; கர்ணகுண்டலங்களால் பிரகாசிக்கும் கன்னங்களுள்ளது; காஞ்சிகலாபம் (சலங்கை கட்டி

புய அரைநாண்), காப்பு, ஹாரம், பாதத்தின் ஆபரணம் ஆகிய இவைகளுள்ளது; கௌஸ்தப மாலையுள்ளது; வனமாலையுள்ளது; லக்ஷ்மி தேவி யால் ஆசிரயிக்கப்பட்டது; சுதரிசனம் முதலிய அஸ்திரங்கள் சரீரமுள்ளவைகளாகி, அந்த சுருபத்தை உபர்சிக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட பகவானுடைய திவ்ய மங்கள மூர்த்தியைத் தரிசித்து, பிரும்மதேவர் பரமசிவனுடனும் எல்லாத் தேவர்களுடனும் நமஸ்கரித்து, பின் வருமாறு துதிக்கலானார்: "எவருக்கு ஜனனம், ஜீவித் திருப்பது, மரணம் இவைகளில்லையோ, மிகவும் சூட்சுமமான சுருபியோ, இவ்வளவென்று குறிப்பிடக்கூடாத மகிமை, சரீரம் ஆகிய இவைகளுள்ளவரோ, அப்படிப்பட்ட உமக்கு நமஸ்காரம். ஓ புருஷோத்தம! இந்தத் திவ்ய சுருபமானது கேஷமத்தை விரும்பியவர்களால் வைதிகமான பூஜையாலும், தாரந்திரிகமான பூஜையாலும் பூஜிக்கத்தக்கது. சகல ஜகத் சுருபமான இந்தச் சரீரத்தில் முவுலகங்களும் இருப்பதாகப் பார்க்கிறேன். ஓ சுதந்திரராக இருப்பவரே! இந்த ஜகத்தானது முந்தியும், மத்திய காலத்திலும், பிரளய காலத்திலும் உம் மிடத்திலேயே இருக்கிறது. மேலும், இந்த ஜகத்திற்கு ஆதியும், மத்யமும், அந்தியமும் நிரே. குடத்திற்கு மண் காரணமாக இருப்பதுபோல் ஜகத்துக்கு நீர் காரணமாக இருக்கிறீர்; பிரகிருதியைக்காட்டிலும் மேலானவர். மேலும், உம்முடைய மாயையால் இந்த ஜகத்தைப் படைத்து அதில் பிரவேசித்திருக்கிறீர். விவேகிகளான வித்வான்கள் குணங்கள் நசித்தபோது குணங்கள்ற்றவராக உம்மைப் பார்க்கிறார்கள். அரணிக் கட்டையைக் கடைந்து அக்னியை எடுத்துக்கொள்வது போலும், பசுவினிடத்திலிருந்து பாலைக் கறப்பதால் நெய்யை அடைவதுபோலவும், பூமியிலிருந்து நெல் முதலிய அன்னத்தை அடைவதுபோலவும், பூமியை வெட்டுவது முதலிய முயற்சியால் ஜலத்தை அடைவது போலவும், கிருஷி முதலியவையால் ஜீவனத்தை அடைவதுபோலவும் வித்வான்கள் குணங்களிலிருந்து புத்தியால் உம்மை அடைகிறார்கள். ஓ நாதர்! தொப்புளில் தாமரைமலரைத் தரிப்பவரே! உம்முடைய சுருப

மரனது மேரகத்தால் பார்க்கக்கூடியது; வெகு காலமாக எங்களால் விரும்பப்பட்டது; காட்டுத்தீயினால் தாபமடைந்தவர்கள் கங்கா ஜலத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து தாபத்தை நிவர்த்தித்துக்கொண்டாற்போல உம்முடைய சுருபத்தைத் தரிசித்து நாங்களெல்லாரும் சுகத்தை அடைந்தோம். வெளியிலும் உள்ளிலும் இருக்கும் ஓ பகவன்! சகல லோகபாலகர்களாகிய நாங்கள் எதற்காக உம்முடைய பாதத்தில் சரணமடைகிறோமோ, அதனைச் செய்யவேண்டும். சகலத்திற்கும் சாட்சியாக இருக்கும் உமக்கு எல்லோருடைய மனத்திலிருக்கும் அபிப்பிராயம் தெரியுமாயினால் 'இன்ன காரியத்தை உத்தேசித்து வந்தோம்' என்று நாங்கள் சொல்லவேண்டியதில்லை. நான், பரமசிவன், தேவர்கள், தக்ஷர் முதலிய பிரஜாபதிகள் ஆகிய நால்வரும் அக்னியிலிருந்து கிளம்பிய நெருப்புப்பொறிகள்போல் உம்முடைய அம்சங்கள். ஆனதால் எங்களுக்கு என்ன தெரியும்? நீரே பிரம்மமணர்களுக்கும், தேவர்களுக்கும் அநுகூலமானதை உபதேசியும்" என்றார்.

16—27. அதனைக் கேட்ட பகவான் அஞ்சலி செய்துகொண்டு, சகல கரணங்களையும் அடக்கிக் கொண்டு, அநுக்கிரகத்தை எதிர்பார்த்திருக்கும் தேவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அவர்களுடைய காரியத்தைச் செய்யச் சக்தியுள்ளவரானாலும் சமுத்திரத்தைக் கடைவது முதலிய கர்மங்களைச் செய்து விளையாடவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன், "ஓ பிரம்ம தேவரே! ஓ பரமசிவனே! ஓ தேவர்களே! நான் சொல்வதைச் சாவதானர்களாகக் கேளுங்கள். உங்களுக்குக் கேட்கமுண்டாகும். தானவர்களுக்கும், தைத்தியர்களுக்கும் இது கேட்க காலமாகையால் உங்களுக்குக் கேட்க காலம் வருகிறவரையில் அவர்களுடன் சிநேகமாக இருக்கவேண்டும். ஆனதால் அவர்களிடஞ் சென்று சிநேகஞ்செய்துகொள்ளுங்கள். பெட்டியில் அடைக்கப் பட்டிருக்கும் சர்ப்பமானது தான் வெளியில் வருவதற்காக எலியைச் சிநேகித்து, அதைக்கொண்டு பெட்டியில் துவாரஞ்செய்து அதன் வழியாக வெளியில் வந்து

எலியைக் கொல்வதுபோலச் சத்துருக்களாலும் காரியம் இருக்குமானால் அவர்களுடன் சினேகஞ்செய்துகொள்ள வேண்டும். அசுரர்கள் பலசாலிகளாக இருப்பதால் அவர்களை ஒத்தாசையாக்கக்கொண்டு அமிருதத்திற்காக முயற்சியுங்கள். அமிருதத்தைப் புசித்தால் மரணமில்லாமலிருக்கலாம். திருப்பாற்கடலில், சகல ஓஷதிகளையும், கொடிகளையும் போட்டு மந்தர மலையை மத்தாக வைத்துக்கொண்டு, வாசுகியைக் கயிறாக வைத்து என்னுடைய சகாயத்தால் கடையுங்கள்; உங்களுக்குப் பலன் கிடைக்கும். அசுரர்கள் சிரமத்தை அடைவார்களேயொழிய அவர்களுக்கு அமிருதம் கிடைக்காது. அவர்கள் சம்மதிப்பார்களானால் நீங்களும் ஒப்புக் கொள்ளுங்கள். நல்ல வார்த்தையால் காரியத்தை முடித்துக்கொள்வதுபோலக் கோபத்தால் அடையமுடியாது. சமுத்திரத்தைக் கடையும்போது காலகூடமென்ற விஷமுண்டாகும். அதனைக் கண்டு பயப்படவேண்டாம். பின்னும், சமுத்திரத்திலிருந்து உண்டாகும் வஸ்துக் களிடத்தில் கோபிக்கவேண்டாம்; ஆசைப்படவேண்டாம்" என்று ஆஞ்ஞாபித்து சுதந்திரராகிய பகவான் மறைந்தார். பின்பு பிரம்மதேவரும் பரமசிவனும் பகவானுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து தமது உலகஞ்சென்றார்கள். தேவர்கள் பலிச்சக்கரவர்த்தியின் சமீபஞ்சென்றார்கள்.

28—38. அப்போது அசுரர்கள் தேவர்களை அடிக்க ஆரம்பித்தார்கள். அதனைக் கண்ணுற்ற பலிச் சக்கரவர்த்தி சந்தி, விக்கிரகம் இவைகளுக்குரிய காலத்தை யறிந்தவராகையாலும், புண்யசுலோகராகையாலும் தன்னுடைய சேவகர்களைத் தடுத்தார். தேவர்கள் விரோசனனுடைய புத்திரரும், அசுர சேனாதிபதிகளால் காப்பாற்றப்பட்டவரும், மிகுந்த காந்தியுள்ளவரும், எல்லாரையும் ஜயித்தவருமான பலியின் சமீபஞ்சென்றார்கள். மகேந்திரன் மிக்க புத்திசாலியாகையால் நல்ல வார்த்தைகளால் பலியைச் சமாதானப்படுத்தி, புருஷோத்தமனாகிய பகவான் சொன்ன விஷயத்தை இனிமையான வார்த்தைகளால் பலிச்சக்கரவர்த்தியினிடஞ்

சொன்னார். அது பலிக்கும் சம்மதமாக இருந்தது. சம்பரன், அரிஷ்டநேமி முதலிய அசுர சேனாதிபதிகளும் அதனை ஒப்புக்கொண்டார்கள். பின்பு தேவர்களும் அசுரர்களும் "சமுத்திரத்தைக் கடைந்து அமிருதத்தை இவர்களும் புசிக்கிறது" என்ற உடன்படிக்கை பேசிக் கொண்டு அதற்காக முயன்றார்கள். மந்தர மலையைத் தங்கள் பலத்தால் பிடுங்கி, பரிகம்போன்ற கைகளால் தாங்கி, கர்ஜித்துக்கொண்டு சமுத்திரத்திற்குக்கொண்டு போனார்கள். ஆனாலும் வெகுதூரம் மலையைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்ததனால் தேவர்களும் அசுரர்களும் களைத்து, வழியில் மலையைத் தூக்கச் சக்தியற்றவர்களாகிக் கீழே போட்டார்கள். அந்த மலை விழுந்ததனால் அநேக தேவர்களும், அசுரர்களும் அடிக்கப்பட்டு மரணமடைந்தார்கள். சிலருக்குக் கைகள் முறிந்தன. மற்றுஞ் சிலருக்குத் தொடைகள் போயின. பின்னுஞ் சிலருக்குக் கண்டம் ஒடிந்தது. மற்றவர்கள் கவலையை அடைந்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் அவ்விடஞ் சென்று கருணை நிறைந்த பார்வையால் அவர்களை ஜீவிக்கச் செய்தார். பின்னுமவர் ஒரு கையால் மந்தர மலையைத் தூக்கிக் கருடன்மீது வைத்துக் கொண்டு திரும்பாற்கடல் சென்றார். தேவர்களும் அசுரர்களும் பின் தொடர்ந்தார்கள். கருடன் பாற்கடலில் அந்த மலையைத் தள்ளிவிட்டு ஸ்ரீ பகவானிடம் விடைபெற்றுத் தமது இருப்பிடஞ் சென்றார். (கருடன் அவ்விடமிருந்தால் வாசுகி அவ்விடம் வரமாட்டா என்பது கருத்து.)

அத்தியாயம் 7

காலகூட விஷத்தைப் பரமசிவன் பானஞ்செய்தது

அந்தத் தேவர்களும், அசுரர்களும் நாகங்களுக்கு அதிபதியான வாசுகியினிடம் சென்று, “அமிருதத்தைக் கடைந்து எடுக்கப்போகிறோம்; நீயும் அதனைப் புதிக்கலாம். அதற்கு ஒத்தாசை செய்” என்று கேட்டுக்கொண்டு வாசுகியைக் கயிருக மந்தர மலையில் சுற்றி மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் சமுத்திரத்தைக் கடைந்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீமந் நாராயணன் வாசுகியைத் தலைப்பக்கத்தில் பிடித்துக்கொண்டார். தேவர்களும் மிகுந்த முயற்சியுடன் அதே பக்கத்தைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். அதனைக் கண்ணுற்ற அசுர சேனாதிபதிகள், ‘வேதாத்தியயனம் முதலியவைகளைச் செய்து பிரசித்தர்களான நாங்கள் பாம்பின் வாலைப் பிடித்துக் கொள்ளமாட்டோம்; சர்ப்பத்தின் வாலைத் தொடுவது மங்களமான காரியமல்ல’ என்று நினைத்துப் பேசாமல் நின்றார்கள். அதனைக் கண்ட புருஷோத்தமன் சிரித்துக்கொண்டு சர்ப்பத்தின் தலைப் பக்கத்தை விட்டு வாலைப் பிடித்துக்கொண்டார். தேவர்களும் அந்தப் பக்கமே சென்றார்கள். இப்படி கசியப்ருடைய புத்திரர்கள் மிகுந்த முயற்சியுடன் இரண்டு கட்சியாக நின்று சமுத்திரத்தைக் கடைந்தார்கள். அப்பொழுது அந்த மந்தர மலையானது ஜலத்திற்குள் அழுந்தியது. பல சரவிகளால் கடையப்பட்டும் அசையவில்லை. அதனைக் கண்ட தேவரும் அசுரரும் மனத்தில் மிகவும் கவலையடைந்தார்கள்; அவர்களுடைய முகம் வாடியது. மேலும் அவர்கள், தங்களுடைய முயற்சியானது வீணாகப் போனதால் வருத்தமடைந்தார்கள். அதனைக் கண்ட ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு ஆமையாக அவதரித்து, சமுத்திர ஜலத்துக்குள் பிரவேசித்து, அந்த மலையை முதுகில் தாங்கினார். அந்த ஆமையின் சரீரமானது லக்ஷம் யோஜனை தூரம் அகலமுள்ளது. மேலும், அந்தச் சரீரம் ஒரு தீவுபோல் விளங்கியது. அதனைக் கண்ட தேவாசுரர்கள் திரும்பவும் சமுத்திரத்தைக் கடைந்து

ஆரம்பித்தார்கள். இப்படித் தேவர்களாலும், அசுரர்களாலும் அசைக்கப்பட்ட அந்த மந்தர மலையை முதுகில் தாங்கிய பகவான் தினவுக்காகச் சொரிந்துகொள்வதுபோல நினைத்தார். மேலும், அந்தப் பகவான் அசுரர்களிடத்திலும் தேவர்களிடத்திலும், வாசுகியிடத்திலும் பிரவேசித்துப் பலத்தையும், வீரியத்தையும் விருத்திசெய்தார். பின்னும் அவர், மலைபோன்ற ரூபத்துடன் மந்தர மலையின் மேற்பாகத்தை அசையாமல் அழுத்திக்கொண்டும் இருந்தார். பிரம்ம தேவர், பரமசிவன், மகேந்திரன் முதலிய தேவர்கள் தோத்திரஞ் செய்தார்கள். புஷ்பமாரி பெய்தது. இப்படி பகவான் மலைக்கு மேலுங் கீழும், தேவர்களிடத்திலும், அசுரர்களிடத்திலும் பிரவேசித்து, அவரவர்களுக்குப் பலத்தை விருத்திசெய்ததால் அவர்கள் மதமுள்ளவர்களாகிக் கடைந்தார்கள். சமுத்திரமானது மத்தாகிய மந்தர மலையினால் கலக்கப்பட்டது. அப்பொழுது வாசுகியின் கண்களிலிருந்து பெருமூச்சு உண்டாயிற்று. அது விஷக்காற்றுகையால் அந்த விஷாக்கினியால் பௌலோமன், காலேயன், பலி, இவ்வலன் முதலிய அசுரர்கள் எரிக்கப்பட்டு, காட்டுத்தீயினால் எரிக்கப்பட்ட ஸரளவிருட்சங்கள் போல் ஆனார்கள். தேவர்களும் அந்த விஷக் காற்றினால் சிரமத்தையும் அடைந்தார்கள். அவர்களுடைய வஸ்திரம், மாலை, கவசம் முதலியவைகள் கறுத்துப்போயின. அந்தக் காலத்தில் பகவானால் தூண்டப்பட்ட மேகங்கள் மழை பொழிந்தன. சமுத்திரத்தின் அலைக்காற்று விசியது. இப்படி தேவர்களும் அசுரர்களும் சேர்ந்து வெகுகாலம் கடைந்தம் அமிருதம் உண்டாகவில்லை. அப்பொழுது பகவான் தாமே கடைந்தார். அந்தப் பகவான் மேகம்போல் கருத்த திருமேனியுள்ளவர்; பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவர்; மின்னல்போல் பிரகாசிக்கின்ற குண்டலங்களுள்ளவர்; மேலான தலையாகனால் பிரகாசிக்கும் தலையுள்ளவர்; வனமாலைகளைத் தரித்தவர்; அழகான கழுத்துள்ளவர்; அப்படிப்பட்ட பகவான் ஐகத்திற்கு அபயத்தைக் கொடுக்கும் ஐயசீலமான கைகளால் வாசுகியாகிய கயிற்றைப் பிடித்துக் கட்டையும்

பொழுது அவ்ருடைய சரீரம் ஒரு மலைபோலிருந்தது. இப்படிக்கடையும்தொழுது மீன்கள், நண்டுகள், சர்ப்பங்கள், ஆமைகள், திமிங்கலங்கள் ஆகிய இவை கலங்கின. ஹாலாஹலம் என்ற விஷமானது முதலில் உண்டாயிற்று. அந்த விஷத்தின் வேகமானது சகல திக்குகளிலும் மேலுங் கீழும் பரவி, சகிக்க முடியாததாகவும், நிவர்த்திக்கக்கூடாததாகவும் இருந்தது. அதனைக் கண்டு பயந்து ஓடிய தேவர்கள் முதலியோர் தங்களை வேறொருவரும் காப்பாற்றாததால் பரமசிவனைச் சரணமடைந்தார்கள். அந்தப் பரமசிவன் தேவர்களுக்குத் திறந்தவர்; மூவுலகத்தின் க்ஷேமத்திற்காகப் பார்வதியுடன் கைலாசத்தில் தவஞ்செய்பவர்; அவரை நோக்கிப் பிரஜாபதிகள் நமஸ்கரித்துப் பின்வருமாறு தோத்திரஞ்செய்தார்கள்: 'ஓ தேவர்களுக்கும் தேவரே! மகாதேவ! சகல பிராணிகளின் சுருபியர்க இருப்பவரே! அந்தர்யாமியாக இருந்து பூதங்களைச் சேஷிக்கச் செய்பவரே! மூவுலகத்தையும் எரிக்கக் கூடிய இந்த விஷத்தைக் கண்டு பயந்து சரணமடைந்தவர்களான எங்களைக் காப்பாற்றும்; சகல பிராணிகளுக்கும் பந்தந்தையும் மோட்சத்தையும் கொடுப்பவரீர் ஒருவரே. ஆகவே வித்வான்கள், சரண மடைந்தவர்களுடைய உபத்திரவத்தைப் போக்கடிப்பவரும் குருவுமாகிய உம்மைப் பூஜிக்கிறார்கள். ஓ மகிமை பொருந்திவரே! நீர் உம்முடைய சக்தியும் முக்குண சுருபமுமான மாயையைக்கொண்டு ஜகத்தைப் படைப்பது, காப்பாற்றுவது, அழிப்பது ஆகிய இவைகளைச் செய்யும்பொழுது முறையே பிரம்மா, விஷ்ணு, பரமசிவன் என்ற பெயரை அடைகிறீர். நீர் பிரம்மமே. காரிய காரண ரூபமான ஜகத்தை உண்டுபண்ணுகிறவரும் நீரே; பலவகையான ஜகத்தாகத் தோன்றுகிறவரும் நீரே; ஆத்மாவாக இருப்பவரும் நீரே. உம்முடைய உண்மையைத் தெரிந்துகொள்வது மிகவும் சிரமம். நீர் வேதத்திற்குக் காரணம்; ஜகத்திற்கு ஆதியாயிருப்பவர்; ஆத்மா, பிராணன், இந்திரியங்கள், திரவியம் ஆகிய இவைகளுக்குக் காரணமாகிம குணங்கள், சுபாவங்கள் இவைகளும் உம்முடைய சுருபம். மேலும் நீர், கால

சுருபி; யாக சுருபி; ஸத்ய சுருபி; ரித சுருபி; தர்ம சுருபி. பிரணவமானது உம்மையே ஆசிரயித் திருக்கிறது; சகல தேவசுருபியான அக்னியே உமக்கு முகம். ஓ ஜகத்தைப் படைப்பவரே! பூமியே உம்முடைய பாதாரவிந்தம். சகல தேவதா சுருபியே! காலமே உம் முடைய நடை. திக்குகளே காதுகள். வருணனே நாக்கு. ஆகாயமே தெர்ப்புள். வாயுவே மூச்சுக் காற்று. சூரியனே நேத்திரம். ஜலமே ரேதஸ். உம்முடைய ஆத்மர் வானது சகல ஜீவர்களுக்கும் ஆசிரயமாக இருக்கிறது. சந்திரன் உம்முடைய மனதாக இருக்கிறார். த்யுலோகம் உமக்கு சிரஸ். சமுத்திரங்கள் உமக்கு வயிறு. மலைகளே எலும்பு. சகல ஓஷதிகளும் கொடிகளும் உமக்கு ரோமங்களாகின்றன. சந்தஸ்ஸுக்களே ஏழு தாதுக்களாகின்றன. வேதசுருபியாக இருப்பவரே! தருமமே உம்முடைய ஹிருதயம். ஓ ஈச! ஐந்து உபநிஷத்துக்கள் உம்முடைய முகங்கள். அவைகளால் முப்பத்தெட்டு மந்திர வர்க்கங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஞான சுருபமும், பரமாத்ம தத்வமுமான தேஜோரூபமே உம்முடைய சுருபம். அதர்மமானது உம்முடைய சாயை; எந்தக் குணங்களால் ஜகத் சிருஷ்டிக்கப்படுகிறதோ, அந்த மூன்று குணங்களும் உம்முடைய மூன்று கண்கள். சாஸ்திரத்தைச் செய்தவரான உமக்கு காயத்ரி முதலிய சந்தஸ்ஸுள்ளபுராதனமாகிய வேதமேசங்கற்பமாகிறது. ஓ பரமசிவ! தேஜோ ரூபமும், பேதமற்றதும், பிரம்ம சுருபமுமான உம்முடைய ஸ்வரூபமானது ரஜோ குணமற்றது; தமோ குணமற்றது; ஆனதால் சகல லோகபாலகர்களாலும், பிரம்மதேவராலும், ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவினாலும் அடையக்கூடாதது; பிரளய காலத்தில் இந்த ஜகத் தானது உம்முடைய நேத்திரத்திலிருக்கும் அக்னியின் பொறியால் எரிக்கப்பட்டுச் சாம்பலாக ஆகிறது. ஆனதால் லோகத்தை உபத்திரவிக்கும் மன்மதன், தக்ஷன், திரிபுரர்கள், யமன், காலகூட லிஷன் ஆகிய இவைகளை நீர் நாசஞ் செய்ததைப்பற்றித் ஸ்தோத்திரஞ்செய்வது உசிதமல்ல. நீர் ஆத்மாராமர்களும் ஆசாரியர்களுமான பெரியோர்களால் தியானிக்கப்படும் பாதங்களுள்ளர் வர்; தவஞ்செய்பவர்; அப்படிப்பட்ட உம்மை எவர்

கள் பார்வதியுடன் சேர்ந்து சஞ்சரிப்பவரென்றும் (காமி), சுடுகாட்டில் வசிப்பவரென்றும், உக்கிரரென்றும் வெட்கமில்லாமல் சொல்லுகிறார்களோ, அவர்கள் உம்முடைய சுருபத்தை அறியாதவர்கள். காரியங்களுக்கும், காரணங்களுக்கும், பரனுக்கும் மேலான வராகிய உம்முடைய சுருபமானது பிரம்மா முதலிய எங்களாலும் அறியமுடியவில்லை. எங்களால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதைத் தெரிந்துகொள்ள முடியுமே யொழிய எங்களுக்கு மேலானதை எப்படி அறியமுடியும்? உம்மை எப்படி எங்களால் துதிக்கமுடியும்? ஆனாலும் சக்திக்குத் தக்கபடி சொல்லுகிறோம். இந்த உம்முடைய ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் பார்க்கிறோம். மேலானதை அறியவில்லை. லோகத்தின் கேதமத்திற்காகவே நீர் சரீரமுள்ளவராக இருக்கிறீர்" என்றார்கள்.

36—40. பிரஜைகள் காலகூடத்தால் துக்கிப் பதைப் பார்த்துச் சகல பிராணிகளுக்கும் ஈன்மை செய்வவராகிய பரமசிவன் தம்முடைய மனைவியை நோக்கி, 'ஓ பவானி! தேவசுரர்கள் அமிருதத்திற்காகப் பாற்கடலைக் கடையும்பொழுது காலகூட மென்ற விஷமுண்டாயிற்று. அதனால் பிரஜைகள் தாபத்தை அடைகிறார்கள். ஆனதால் அவர்களுடைய உயிரைக் காப்பாற்றவேண்டும். தினர்களை ரட்சிப்பது பிரபுவின் கடமை. சாதுக்கள் நிலையில்லாத தங்கள் உயிரைக் கொடுத்துப் பிராணிகளைக் காப்பாற்றுகிறார்கள். மாயைப்ரால் ஜனங்கள் மோகத்தை அடைந்து ஒருவருக்கொருவர் விரோதப்படுகிறார்கள். அவர்களிடத்தில் எவன் கிருபைசெய்கிறானோ, அவனிடத்தில் சகல ரூபமுள்ளவரான ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு பிரியப்படுகிறார். அவர் பிரியப்பட்டால் நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். அதனால் சகல லோகங்களும் திருப்தியடைகின்றன. என்னுடைய ஜனங்கள் கேதமமாக வசிக்கட்டும். இந்த விஷத்தை நான் புசிக்கிறேன்" என்றார்.

41—46. அதனைக் கேட்ட பார்வதி, பகவானுடைய மகிமையை அறிந்தவளாகையால் சம்மதித்தாள். பின்பு பகவான் எங்கும் வியாபித்திருக்கும் ஆலகால விஷத்

தைக் கையிலெடுத்துப் புசித்தார். ஜலத்தின் மலமாகிய அந்த விஷமானது தன் விரியத்தைப் பரமசிவனிடத்திலும் காண்பித்தது. அதாவது பரமசிவனுடைய கழுத்தைக் கருமை நிறமுள்ளதாகச் செய்தது. அது அவருக்குப் பூஷணமாயிற்று. அதனால் நீலகண்டரென்ற பெயருண்டாயிற்று. பெரும்பாலும் சாதுக்கள் பிறருடைய துக்கத்தைப் பார்த்துச் சகிக்கமாட்டார்கள். அப்படி அநுதர்பத்தை அடைவது சகல சுரூபியான பரமபுருஷனை ஆராதித்ததாகும். தேவதேவராகிய பரமசிவன் விஷத்தைப் புசித்து ஜனங்களைப் காப்பாற்றியதைக் கேட்டு ஜனங்களும், பார்வதியும், பிரம்மதேவரும், ஸ்ரீமந்நாராயணனும் சிலாகித்தார்கள். இப்படி பகவான் விஷத்தைப் புசிக்கும் சமயத்தில் அவருடைய கையிலிருந்து விழுந்த விஷத்துளிகளை அடைந்த பிராணிகள் தேள் என்றும், சர்ப்பங்கள் என்றும் சொல்லப்படுகின்றன. அதனை யடைந்த ஓஷதிகள் விஷக்கொடிகளாயின.

அத்தியாயம் 8

பகவான் மோஹினி ரூபத்தைத் தரித்தது

காலகூடத்தைப் பரமசிவன் புசித்தபின் தேவர்களும் அசுரர்களும் திரும்பவும் கடைந்தார்கள். அப்பொழுது காமதேனு உண்டாயிற்று; மகரிஷிகள் தேவலோகத்தை அடைவதற்குச் சாதனமான யாகத்தின் ஹவிஸ்ஸைக் கிரக அதனைக் கிரகித்துக்கொண்டார்கள். பின்பு சந்திரன்போல் வெளுத்த உச்சை சிரவஸ் என்ற குதிரை உண்டாயிற்று. பலசாலியான மகேந்திரன் பகவானுடைய வார்த்தையை நினைத்துக்கொண்டு அதனை விரும்பவில்லை. பின்பு ஜராவதமென்ற வெள்ளை யானை யுண்டாயிற்று. அது கைலாஸ பர்வதத்தின் சிகரம்போன்ற நான்கு தந்தங்களுள்ளது. பின்பு தேவலோகத்திற்கு அலங்காரமாகிய பாரிஜாதமென்ற விருட்ச முண்டாயிற்று. பூமியில் தண்ணீர் யாசகர்களுடைய மனோ

ரதத்தைப் பூர்த்திசெய்வதுபோல் சுவர்க்கலோகத்தில் அந்த விருட்சமானது யாசகர்களுடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்றுகிறது. பின்பு அப்ஸரஸ்திரிகள் உண்டா னார்கள். அவர்கள் ஹாரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்கள்; நல்ல வஸ்திரத்தை உடுத்திக்கொண்டவர்கள்; அழகான நடை, பார்வை முதலியவைகளுள்ளவர்கள்; சுவர்க்கத்திலிருப்பவர்களுக்கு அவர்கள் ஸ்திரீகள். அதன் பிறகு பகவத்பக்தியுள்ளவளாகிய ஸ்ரீ தேவி யுண்டானாள். மின்னல்போன்ற அவளுடைய காந்தியால் திக்குகள் பிரகாசித்தன. அவளிடத்தில் தேவர்களும், அசுரர்களும், மனிதர்களும் ஆசைப்பட்டார்கள். அவ ளுடைய ரூபம், ஓளதார்யம், வயத, காந்தி, மகிமை ஆகிய இவைகளால் அவர்களுடைய மனது கலங்கியது. மகேந்திரன் அவளுக்கு அற்புதமான ஆசனங் கொடுத்தார். சிறந்தநதிகள் திவ்ய சரீரத்துடன் தங்கக் குடங்களில் ஜலத்தைக் கொண்டுவந்தன. அபிஷேகத்திற்கு உபயோகமான சகல ஓஷதிகளையும் பூமிதேவி உற்பத்தி செய்தாள். பசுக்கள் பஞ்ச கவ்யங்களைக் கொடுத்தன. வசந்த ருதுவானது சித்திரை வைகாசி மாதங்களிலுண்டாகும் பழம் முதலியவைகளைக் கொடுத்தது. மகரிஷிகள் அபிஷேகத்திற்குரிய ஏற்பாட்டைச் செய்தார்கள். கந்தர்வர்கள் கானஞ்செய்தார்கள்; நடிகள் நர்த்தனஞ் செய்தார்கள்; பாடினார்கள்; மேகங்கள் மிருதங்கம், முரஜம், பணவம், கோமுகம், சங்கம், வேணு (புல்லாங்குழல்) முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கின. திக்கஜங்கள் பூர்ண கலசங்களைக்கொண்டு அபிஷேகஞ் செய்தன. பிராமணர்கள் மந்திரங்களை யுச்சரித்தார்கள். சமுத்திரமானது பட்டு வஸ்திரத்தைக் கொடுத்தது. வருணன் வைஜயந்தியென்ற மாலையைக் கொடுத்தார். விசுவகர்மாவானவர் பலவகையான ஆபரணங்களைச் சமர்ப்பித்தார். ஸரஸ்வதியானவள் ஹாரத்தைக் கொடுத்தாள். பிரம்ம தேவர் தாமரை மலரைக் கொடுத்தார். நாகங்கள் குண்டலங்களைக் கொடுத்தன. அவைகளைப் பெற்றுக் கொண்ட லக்ஷ்மீதேவி அழகான கன்னங்களாலும், குண்டலங்களாலும் பிரகாசிக்கும் வெட்கம், சிரிப்பு இவைகளுடன் கூடினதுமான முகமுள்ளவளாக இருந்

தாள். குங்குமப்பூ முதலிய வாசனைத் திரவியங்கள் சேர்ந்த சந்தனத்தால் பூசப்பட்ட பருத்த ஸ்தனங்க ளுள்ளவளாகவு மிருந்தாள். அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ தேவி புஷ்பமாலைகளைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு யாரைக் கணவராக வரிக்கலர்மென்று தங்கக்கொடிபோல் அலைந்தாள். கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், வித்தர்கள், சாரணர்கள் முதலிய சுவர்க்கவாசிகளான தேவர்களில் ஒருவராவது நித்யாக இருக்கவில்லை; தோஷமற்றவ ராகவும், குணசாலியாகவும் இருக்கவில்லை. அப் பெரமுது அவள் பின்வருமாறு தனக்குள் யோசிக்க லானாள்: “துர்வாணர் முதலிய மகரிஷிகள் கோபத்தை ஐயிக்காதவர்கள். பிருகஸ்பதி, சுக்கிரன் முதலியவர் கள் ஞானமுள்ளவர்களானாலும் சங்கமற்றவர்களல்லர் (பிறருடைய சேர்க்கை). பிரம்மதேவர் முதலியவர்கள் மகான்களானாலும் காமத்தை ஐயித்தவர்களல்லர். இந்தி ரன் முதலியவர்கள் பிறரை அடக்கித்தவர்களாகையால் அவர்கள் பிரபுக்களல்லர். பரசுராமன், யமன் முதலியவர்கள் தர்மிஷ்டர்களானாலும் பிராணிகளிடத் தில் அன்பில்லாதவர்கள். சிபி முதலியவர்கள் கொடுப் பவர்களானாலும், அவர்களுடைய தானம் முக்திக்குக் காரணமல்ல; கார்த்தவீர்யன் முதலியவர்களிடத்தில் பராக்கிரம மிருந்தாலும் அது காலத்தால் குறைக்கப் படுகிறது. ஸனகாதிகள் குணசம்பந்தமற்றவர்களானாலும் எப்பொழுதும் சமாதி நிஷ்டர்களாகையால் எனக்கு அவர்கள் மேலானவர்களாகத் தோற்றவில்லை. மார்க் கண்டேயர் முதலியவர்கள் தீர்க்காயுள் உள்ளவர்களானாலும், எப்பொழுதும் இந்திரியங்களை அடக்கினவர்களாகையால் மங்களமான சுபாவமுள்ளவர்களல்லர் மங்கள சுபாவமுள்ளவர்கள் தீர்க்கமான ஆயுள் உள்ளவர்களாகவில்லை. தீர்க்காயுளும், மங்கள சுபாவமும் (இந்திரியங்களை அடக்காமலிருப்பது) பரமசிவனிடத் திலிருந்தாலும் அவர் சுகாட்டில் வசிக்கிறார். தோஷ மற்றவரும், மங்கள சுபாவமுள்ளவருமான ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் என்னிடம் ஆசைப்படுகிறதில்லை” என்று ஆலோசித்து ஒன்றையும் விரும்பாதவரும், தர்மம், ஞானம் முதலிய நற்குணங்களுள்ளவருமான ஸ்ரீ மகா

விஷ்ணுவையே பர்த்தாவாக வரித்தாள். (அவர் ஆதம் ராகையால் ஒன்றிலும் பற்றுதலில்லாதவர்; ஆனாலும் அவரை அணிமா முதலிய சித்திகள்போல் நானும் அடைகிறேன். அவரைச் சேவிப்பதாலேயே கிருதார்த்தையாக ஆகிவிடுவேனென்று தாத்பரியம்.) பின்பு மதித்துச் சப்திக்கும் வண்டுகளுள்ள தாமரைப் புஷ்ப மாலையை ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவினுடைய கழுத்தில் போட்டு அவருடைய வக୍ஷஸ்தலத்தை விரும்பிவளாகி நின்றான். மிகுந்த விபூதியுள்ளவனும், மூவுலகத்திற்கும் மாதாவுமான அந்த லக்ஷ்மீதேவியின் இஷ்டப் பிரகாரம் நாராயணன் அவளைத் தம்முடைய மார்பில் வசிக்கும்படி செய்தார். அவளும் அவ்விடத்தில் வசித்து, கருணைப் பொருளையால் மூவுலகத்தையும் விருத்திசெய்தாள். அப்போது சங்கம், தூர்யம், மிருதங்கம், பேரி முதலிய வாத்தியங்கள் முழக்கப்பட்டன. தேவ ஸ்திரீகள் நர்த்தனஞ்செய்தார்கள்; கானஞ்செய்தார்கள். பிரம்மா, ருத்ரன், அங்கீரஸ் முதலியவர்கள் வைஷ்ணவமான மந்திரங்களை யுச்சரித்து, பிரபுவை ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள்; புஷ்பமாரி பெய்தார்கள். தேவர்கள், பிரஜாபதிகள் முதலிய பிரஜைகள் லக்ஷ்மியின் கருணைநிஷ்டையை அடைந்து, நல்ல சுபாவம் முதலிய குணங்களையும் ஆனந்தத்தையும் அடைந்தார்கள். மேலும், லக்ஷ்மியினால் உபேக்ஷிக்கப்பட்ட தைத்தர்கள், தானவர்கள் ஆகிய இவர்கள் பலமற்றவர்களாகவும், முயற்சியற்றவர்களாகவும், காந்தியற்றவர்களாகவும், ஆசையுள்ளவர்களாகவும் ஆனார்கள். பின்பு வாருணியான கன்னிகையுண்டானாள் (ஸுரைக்கு அதிதேவதை). அவளை அசுரர்கள் கிரகித்துக்கொண்டார்கள். அதனை மகாவிஷ்ணுவும் ஒப்புக்கொண்டார். அதன் பிறகு சமுத்திரத்திலிருந்து மிகுந்த அற்புதனை ஒரு புருஷன் உண்டானார். அவருடைய கைகள் நீண்டவைகளும், பருத்தவைகளுமாக இருந்தன; கழுத்து சங்கம் போலிருந்தது; கண்கள் சிவந்திருந்தன. அவர் யுவாவாகவும், மாலையைத் தரித்தும், சகல ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டும் இருந்தார். மேலுமவர் பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவர்; விசாலமான மார்புள்ளவர். மேலான ரத்ன

குண்டலங்களுள்ளவர்; மினுமினுப்புள்ளதும், சுருட்டையுமான தலைமயிருள்ளவர்; விம்மம்போன்ற பராக் கிரமமுள்ளவர்; புன்சிரிப்புள்ளவர். அவருடைய கையில் அமிருதம் நிறைந்த குடமிருந்தது. அவர் பகவானுடைய அம்சத்தின் அம்சம். அவருக்குத் தன்வந்தரியென்று பெயர். யாகத்தில் ஹவிர்ப்பாக முள்ளவர்; ஆயுர்வேதத்தை அறிந்தவர். அமிருத கலசத்துடன் கூடிய அவரைக் கண்டவுடன் எல்லா வற்றையும் விரும்பும் எல்லா அசுரர்களும் பலாத்கார மாக அமிருதகலசத்தை அபகரித்தார்கள். அப்பொழுது தேவர்கள் கவலையுள்ளவர்களாகி ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவைச் சரணமடைந்தார்கள்.

36—45. அப்பொழுது தேவர்கள் வருத்தப்படுவதைப் பார்த்து பகவான், பக்தர்களுடைய மனோரத்தைப் பூர்த்திசெய்வவராகையால், "அமிருதத்திற்காக நீங்கள் கவலைப்படவேண்டாம்; என்னுடைய மரையால் உங்களுடைய காரியத்தை முடிக்கிறேன்" என்று தேவர்களைச் சமாதானப்படுத்தி, அந்தர்த்தானத்தை அடைந்தார். அப்பொழுது தேவர்களும் அசுரர்களும் 'எனக்கு, எனக்கு' என்று அமிருதத்திற்காக யுத்தஞ் செய்தார்கள். பலமற்ற தேவர்கள் பலசாலிகளான அசுரர்களை நோக்கி, 'ஸத்ர யாகத்தில் எல்லோருக்கும் எப்படி பலம் சமமாகக் கிடைக்கிறதோ அப்படி தேவர்களும் இவ்விஷயத்தில் உங்களைப்போல் சிரமப்பட்டவர்களாகையால் பலத்திலும் பாகத்தை அடையத்தக்கவர்கள்' என்று சொல்லித் தடுத்தார்கள். இதற்குள் சகல உபாயங்களையும் அறிந்தவராகிய ஸ்ரீ விஷ்ணுவர்னவர் ஸ்திரீ வேஷத்தை எடுத்துக்கொண்டார். அந்த ஸ்வரூபமானது அழகான நிலோத்பலம் போன்ற காந்தியுள்ளது; அழகான சகல அவயவங்களுமுள்ளது; அழகான கன்னங்களும் உயர்ந்த மூக்குமுள்ள முகமுள்ளது; புதிதாக யௌவன வயதினால் பருத்த ஸ்தனங்களுள்ளது; இளைத்த வயிறுள்ளது; அவருடைய முக வாச்சினைக்காக வண்டுகள் பின்செல்லுகின்றன. அவைகளை யுத்தேசித்து ஓங்காரஞ் செய்கிறாள். மலர்ந்த

மல்லிகா புஷ்பத்தின் மாலையைச் சிரசில் வைத்துக் கொண்டு நுந்தாள்; அவளுடைய அழகான கழுத்தில் மாலைகள் பிரகாசிக்கின்றன. அழகான கைகளில் தோள்வளைகள் பிரகாசிக்கின்றன; சுத்தமர்ன வஸ்திரம் முதலியவை விளங்குகின்றன. அதில் ஒட்டியாணம் பிரகாசிக்கிறது. அப்படிப்பட்ட மோஹினி ரூபத்தைத் தரித்த பகவான் வெட்கம், சிரிப்பு இவைகளுள்ள பார்வையாலும், அழகான புருவங்களாலும், அசுரர்களுடைய மனத்தில் மன்மதனை விருத்திசெய்தார். (அசுரர்கள் மோஹினியைக் கண்டு மோகித்தார்களென்று தாத்பர்யம்.)

அத்தியாயம் 9

பகவான் தேவர்களுக்கு அமிருதத்தைக் கொடுத்தது

இப்படி தேவர்களும், அசுரர்களும் திருடர்கள் போல அமிருத குடத்தை ஒருவருக்கொருவர் தெரியாமல் அபகரித்துச் சண்டை செய்துகொண்டிருக்கும் பொழுது அவ்விடம் வந்த மோஹினியைக் கண்டு அசுரர்கள், "இவளுடைய ரூபம் ஆச்சரியப்படக்கூடியது. தேஜஸ் அபூர்வமானது; இவள் யௌவன வயதுள்ளவள்" என்று மோகித்து மன்மதனுக்கு வசப்பட்டவர்களாகி அவளை நோக்கி, "தாமரை மலர் போன்ற கண்களுள்ளவளே! நீ யார்? எங்கிருந்து வருகிறாய்? எதனைச் செய்ய விரும்புகிறாய்? யாருடைய மகள்? எங்களுடைய மனத்தை அபகரிக்கிறாய். மேலும் தேவர்கள், தைத்யர்கள், லித்தர்கள், கந்தர்வர்கள், சாரணர்கள், மனிதர்கள் முதலியவர்களால் நீ அனுபவிக்கப்பட்டாதவளென்று நினைக்கிறோம். பிரானிகளுடைய இந்திரியங்கள், மனம் ஆகிய இவைகளைத் திருப்தி செய்வதற்காகவே பிரம்மதேவர் உன்னை அனுப்பியிருக்கிறார். ஒரே விஷயத்தைப்பற்றிச் சண்டை செய்கிறவர்களும், ஞாநிகளும், ஒருவர்க்கொரு

வர் விரோதமுள்ளவர்களுமான எங்களுக்கு அமிருதத்தைப் பிரித்துக் கொடு. நாங்கள் கசிய்பருடைய புத்திரர்கள்; சகோதரர்கள்; எங்களுக்குப் பட்சபாதமின்றி அமிருதத்தைப் பிரித்துக் கொடு" என்றார்கள்.

9-26. அதனைக் கேட்ட மோஹினியானவள் அழகான கடாஷத்தால் அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு, "கசிய்பருடைய புத்திரர்களான நீங்கள் விபசாரினியான என்னிடத்தில் எப்படிப் பிரீதிவைத்தீர்கள்? வித்வான்கள் ஸ்திரீகளை நம்பமாட்டார்கள். செந்நாய் முதலிய துஷ்ட மிருகங்கள், ஸ்திரீகள், விபசாரிகள் இவர்களுடைய பிரீதி நிலையற்றது. அவர்கள் அடிக்கடி வெவ்வேறு மனிதனைத் தேடுவார்கள்" என்றாள். அதனைக் கேட்ட அசுரர்கள் அவ்விடம் நம்பிக்கை வைத்துச் சிரித்தார்கள். அமிருதகுடத்தை அவ்விடம் கொடுத்தார்கள். அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு மோஹினியானவள் புன்சிரிப்புடன் அவர்களை நோக்கி, "உங்களுக்கு அமிருதத்தைப் பிரித்துக் கொடுக்கும் விஷயத்தில் நான் செய்வது நியாயமானாலும், அநியாயமானாலும் நீங்கள் ஆட்சேபியாமல் சம்மதிப்பதானால் நான் அதனைச் செய்வேன்" என்றாள். அதனைக் கேட்ட அசுரர்கள் அவளுடைய உண்மையை அறியாதவர்களாகையால் அதற்குச் சம்மதித்தார்கள். பிறகு அவளுடைய உத்தரவின்மேல் தேவர்களும், அசுரர்களும் ஸ்நானஞ் செய்து, உபவாஸமிருந்து, அக்னியில் ஹோமஞ் செய்து, பசுக்கள் முதலியவைகளைப் பிராமணர்களுக்குத் தானஞ்செய்து, லியவைகளைப் பிராமணர்களுக்குத் தானஞ்செய்து, லிஷ்டப்படி புது வஸ்திரத்தை யுடுத்திக்கொண்டு கிழக்கு நுனியான தருப்பைகளில் உட்கார்ந்தார்கள். இப்படி தேவர்களும் அசுரர்களும் கிழக்கு முகமாக உட்கார்ந்தார்கள். அந்தச் சாலை அகில தூபத்தால் வாசனையுள்ளதாக இருந்தது. மேலும், அவ்விடத்தில் நெய்விளக்கு எரிந்தது. அந்தச் சமயத்தில் பட்டு வஸ்திரத்தால் பிரகாசிக்கும் இடுப்பையுடையவளும், மெதுவாக நடப்பவளும், மதத்தால் கலங்கிய கண்களுள்ள

வனும், தங்கச் சலங்கைகளின் சப்தமுள்ளவனும், குடம் போன்ற ஸ்தனங்களுள்ளவனான அந்த மோஹினி அமிருத குடத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அவ் விடம் வந்தாள். லக்ஷ்மிதேவியின் தோழியும், சுவர்ண குண்டலங்களால் அழகான காதுகளாலும் மூக்கினாலும் ரமணியமான முகமுள்ளவனும், பரதேவதையென்று சொல்லக்கூடியவனும், நமூவிய ஸ்தனவஸ்திரமுள்ளவனான அந்த ஸ்திரீயைப் பார்த்துத் தேவர்களும், அசுரர்களும் மோகித்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்திரீரூபமான பகவான், “இயற்கையில் குரூர ஜாதிகளான அசுரர்களுக்கு அமிருதத்தைக் கொடுப்பது சர்ப்பத்திற்குப் பரலைக கொடுப்பது போலாகிறது” என்று நினைத்து அவர்களுக்குக் கொடுக்கவில்லை. தான் செய்தது நியாயமானாலும், அநியாயமானாலும் அசுரர்கள் தங்களுக்குச் சம்மதமென்று ஒப்புக்கொண்டார்கள்; ஆனதால் பக்தர்களான தேவர்களுக்கு அமிருதத்தைக் கொடுப்போம்; நியாயப்படி கொடு என்று அவர்களால் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் குரூர ஜாதிகளுக்கு அமிருதத்தைக் கொடுப்பது நியாயமல்ல” என்று யோசித்தார். ஜகத்திற்கு அதிபதியான பகவான் அந்தத் தேவாசுரர்களைத் தனியே வரிசையாக உட்காரவைத்தார். பின்பு அமிருத குடத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு பந்தியிலும் அசுரர்களுடைய சமீபஞ் சென்று பிரியமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, சிலாகித்து அவர்களை ஏமாற்றி, தூரத்திலிருக்கும் தேவர்களுக்கு அமிருதத்தைப் பரிமாறினார். அசுரர்கள், ஸ்திரீகளுடன் விவாதம் செய்வதில் வெறுப்பினாலும், அவளிடத்திலிருக்கும் பிரீதியினாலும், அவளால் செய்யப்பட்டதைத் தாங்கள் ஆட்சேபிக்கிறதில்லை என்று சம்மதித்தபடியாலும், தங்களுக்கும் அவளுக்குமுள்ள விசுவாசம் மாறிவிடுமோ வென்ற பயத்தாலும், தங்களைக் கௌரவப்படுத்தியதாலும் (பலமற்ற தேவர்கள் முந்தி புசிக்கட்டும்; பலசாலிகளான நீங்கள் சிறிது தாமதியுங்கள் என்பது) மௌனமாக இருந்தார்கள். ஸிஹ்மிகையின் புத்திரனான ஸ்வர்பாணுவென்பவன் தேவனைப்போல் வேஷந்தரித்து, தேவர்களின் பந்தியில் உட்கார்ந்து அமிருத

பானம் செய்தான். அப்பொழுது சந்திரனும் சூரியனும் 'இவன் அசுரன்' என்று பகவானிடம் தெரிவித்தார்கள். அவர் தமது சக்கராயுதத்தால் அவனுடைய தலையை வெட்டினார். அவனுடைய தலையானது அமிருத சம்பந்தத்தை அடைந்ததாகையால் அதனைப் பிரம்மதேவர், சூரியன் முதலியவர்களைப் போல் ஒரு கிரகமாகச் செய்தார். அது ராகு எனப்படுகிறது. அவனுடைய உடல் அமிருத சம்பந்தத்தை அடையாததாகையால் கீழே விழுந்தது. அந்த ராகு வானவன் அந்த விரோதத்தை நினைத்துப் பருவ காலத்தில் சந்திர சூரியர்களை எதிர்க்கிறான்.

27—29. இப்படி தேவர்கள் அநேகமாக அமிருதத்தைப் பானம் பண்ணியபோது பகவான் ஸ்திரீ ரூபத்தை விட்டுத் தமது ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டார். தேவர்களும் அசுரர்களும் ஒரே தேசத்தில், ஒரே காலத்தில், ஒரே காரணத்தைக்கொண்டு, ஒரே பலத்தை யுத்தேசித்து யத்தனித்தவர்களானாலும் பலத்தில் வித்தியாசம் ஏற்பட்டது. பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தை ஆசிரயித்த தேவர்கள் அமிருதத்தைப் பானஞ்செய்தார்கள். அசுரர்களுக்கு அமிருதம் கிடைக்கவில்லை. லோகத்தில் பிராணன், பணம், கர்மம், மனது, வாக்கு இவைகளால் சரீரத்திற்காகவும், புத்திரன் முதலியவர்களுக்காகவும் செய்யப்படும் கர்மங்கள் பேத புத்தியால் செய்யப்படுகிறவைகளாகையால் நல்ல பலத்தைக் கொடுக்கிறதில்லை. அவைகளைக்கொண்டே பகவானை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் கர்மங்கள் எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் ஈசுவரன் வசிப்பதால் மேலான பலனைக் கொடுக்கின்றன. மரத்தின் வேரில் ஜலம் வார்த்தால் அதன் கிளைக்குப் புஷ்டி உண்டாகிறதல்லவா? அதுபோல எல்லாவற்றிற்கும் மூலமான பகவானை உபாசித்தால் கிளைகள் போன்ற பிராணிகளுக்குக் கேடும் உண்டாகிறது.

அத்தியாயம் 10

தேவாசுர யுத்தம்

தானவர்களும், தைத்தியர்களும் பராக்கிரமமுள்ள வர்களானாலும், கர்வமுள்ளவர்களானாலும், சாமர்த்திய முள்ளவர்களானாலும் ஸ்ரீ பகவானிடத்தில் பக்தி செய் யாதவர்களாகையால் அமிருதத்தை அடையவில்லை. ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு தம்முடைய பக்தர்களான தேவர் களுக்கு அமிருதத்தைக் கொடுத்து எல்லாரும் பார்த் திருக்கும்பொழுது கருடன் மீதேறிச் சென்றார். அசு ரர்கள் தேவர்களுடைய க்ஷேமத்தைப் பார்த்துப் பொறாமை கொண்டவர்களாகி ஆயுதங்களை யெடுத்திடுகின்ற யுத்தத்திற்குத் தயாரானார்கள். ஸ்ரீ மந் நாராயணனையே ஓத்தாசையாகக்கொண்ட தேவர்களும் அமிருத பானத்தால் மிக்க பலமுள்ளவர்களாகி அசு ரர்களை எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தார்கள். இப்படி சமுத் திரக் கரையில் தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் நேர்ந்த யுத்தமானது மிக்க பயங்கரமாக இருந்தது. அவர்கள் மிகுந்த கோபத்துடன் கத்திகளாலும், பாணங்களாலும் அடித்துக்கொண்டார்கள். சங்கம், தூரியம், மிருதங்கம், பேரி, ட்மரு முதலிய யுத்த வாத் தியங்கள் கோஷிக்கப்பட்டன. யானை, குதிரை, ரதம், காலாட் படை ஆகிய இவைகளுடைய சப்தம் அதிக மாக உண்டாயிற்று. ரதிகர்கள் ரதிகர்களுடனும் (ரதத்தின் மீதிருக்கும் வீரர்கள்), காலாட்கள் காலாட் களுடனும், குதிரைகள் குதிரைகளுடனும், யானைகள் யானைகளுடனும் சேர்ந்து அடித்துக்கொண்டார்கள். சிலர் ஒட்டகத்தின்மீதும், சிலர் யானைகளின்மீதும், மற்றுஞ் சிலர் கழுதைகளின்மீதும், பின்னுஞ் சிலர் கௌர மிருகங்களின்மீதும், மற்றுஞ் சிலர் கரடிகளின்மீதும், சிலர் புலிகளின்மீதும், சிங்கங்களின்மீதும், கழுகு, செந் நாய், சியேனம், பாஸம், திமிங்கலம், சரபம், மகிஷம், கட்டக மிருகம், விருஷபம், கவய மிருகம், ருணம், நரிகள், எலிகள், ஓணான், நாய், மனிதன், ஆடு, கிருஷ்ண

ஸாரம், ஹம்ஸம், பன்றி முதலியவைகளின்மீதும், மற்றும் சிலர் ஜலத்தில் சஞ்சரிக்கும் பிராணிகளின்மீதும் ஏறிக்கொண்டு இரண்டு சைன்னியங்களில் பிரவேசித்து யுத்தஞ் செய்தார்கள். அந்த இரண்டு சைன்னியங்களும் பலவகையான துவஜ பட்டங்களாலும், சுத்தமான வெள்ளைக் குடைகளாலும், வஜ்ஜிரப் பிடியுள்ள விலையுயர்ந்த சாமரங்களாலும், வைரங்களால் அலங்கரித்துக் காற்றினால் அசையும் தலைப்பாகையாலும், சூரியனுடைய கிரணம்போலப் பிரகாசிக்கும் ஆயுதங்களாலும், சூரர்கள் தரித்திருக்கும் மாடிகளாலும் பிரகாசித்தன. மேலும், அந்த இரண்டு சைன்னியங்களும் ஜல ஜந்துக்களால் பூர்ணமான சமுத்திரங்கள் போலும் இருந்தன.

16—25. வீரனும் அசுர சேனாதிபதியுமாகிய பலியானவன் ஒரு மேலான விமானத்தின்மீது குடைசாமரம் இவைகளால் உபசரிக்கப்பட்டு உதயமாகும் சந்திரன் போல விளங்கினான். அந்த விமானம் மயனால் உண்டு பண்ணப்பட்டது; அது யஜமானனுடைய இஷ்டப்படி செல்லக்கூடியது; யுத்தத்திற்கு உபயோகமான சகல சாமான்களாலும் நிறைந்தது; அற்புதமானது; குறிப்பிட்டு வர்ணிக்க முடியாதது; சில சமயம் கண்ணுக்குப் புலப்படுகிறதில்லை; வைஹாயஸ் மென்ற பெயருள்ளது அந்தப் பலியின் சேனாதிபதிகளாகிய நமசி, சம்பரன், பாணன், விப்ரசித்தி, அமோமுகன், துவிழூர்த்தா, காலநாபன், ஹேதி, பிரஹேதி, இவ்வலன், சகுனி, பூத சந்தராஸன், வஜ்ரதம்ஷரன், விரோசனன், ஹயக்ரிவன், சங்குசிரஸ், கபிலன், மேக துந்துபி, தாரகன், உக்ரதிருக், சுமபன், நிசும்பன், ஜம்பன், உத்கலன், அரிஷ்டன், அரிஷ்ட நேமி, திருபுரத்திற்கு அதிபனாகிய மயன், பௌலோமன், காலேயன், நிவாதகவசர்சன் முதலியவர்கள் அமிருதத்திற்காகத் தாங்கள் மிக்க சிரமப்பட்டும் அது கிடைக்காததனால் தேவர்களுடன் யுத்தஞ் செய்தார்கள். அப்பொழுது அசுரர்களால் தேவர்கள் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். அசுரர்கள் சங்கத்தை ஊதினார்கள்; கர்ஜித்தார்கள்.

24—40. அதனைக் கேட்ட தேவராஜன் ஐராவதத் தின் மீதேறி யுத்தத்திற்காகப் பிரயாணப்பட்டார். அது சூரியன் உதய பர்வதத்தை அடைந்தது போலிருந்தது. மேலும், ஐராவதத்தின் இரண்டு கன்னங்களிலிருந்து மதஜலம் பெருகுவது உதய பர்வதத்திலிருந்து நதிகள் பிரவர்கிப்பது போலிருந்தது வாயு, அக்கினி, வருணன் முதலிய லோகபாலகர்களாகிய சகல தேவர்களும் பலவகையான ஆயுதங்களுடனும் பலவகையான வாகனங்களில் நின்றார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் பெயரைச் சொல்லி அழைத்துக் கொண்டு சத்துரு சையத்தில் பிரவேசித்து யுத்தஞ் செய்தார்கள். பலியானவன் மகேந்திரனுடனும், சுப்ரமண்யர் தாரகனுடனும், வருணன் ஹேதி மென்பனுடனும், மித்திரன் ப்ரஹேதியென்பவனுடனும், யமன் காலநாபனுடனும், விசுவகர்மா மயனென்பவனுடனும், சும்பரன் த்வஷ்டாவுடனும், விரோசனன் ஸவிதாவுடனும், நமூசியானவன் பராஜிதனுடனும், அசுவினீ தேவர்கள் விருஷபர்வா வென்பவனுடனும், சூரியன் பாணன் முதலிய பலியின் புத்திரர்களுடனும், ஸோமன் ராகுவுடனும், வாயு புலோமாவுடனும், பத்திரகாளி நிசும்பன், சும்பன் ஆகிய இவர்களுடனும், விருஷாகபி மானவர் ஜம்பனுடனும், விவஸ்வானன் மஹிஷனென்பவனுடனும், காம்மபுத்திரர்கள் இல்வலன், வாதாபி ஆகிய இவர்களுடனும், காமதேவன் துர்மர்ஷனுடனும், மாதிரு கணங்கள் உத்கலனுடனும், பிரகஸ்பதி சக்கிரனுடனும், சனைச்சுரன் நரகனுடனும், மருத்துக்கள் நிவாதகவர்களுடனும், வஸுக்கள் காலேயர்களுடனும், விசுவேதேவர்கள் பௌலோமர்களுடனும், ருத்தர்கள் குரோதவசர்களுடனும் யுத்தஞ்செய்தார்கள். இப்படி தேவர்களும் அசுரர்களும் பாணங்கள், கத்திகள், தோமரங்கள் முசண்டிகள், சக்ரம், கதை, யஷ்டி, பட்டஸம், சக்தி, உல்முகம், பிராஸம், பரச்வதம், நிஸ்திரிம்சம், பல்லம், பரிகம், முத்கரம், பிண்டி, பாலம் ஆகிய ஆயுதங்களால் அடித்துக்கொண்டு துவந்தவ யுத்தஞ் செய்தார்கள். அப்பொழுது யானைகளும், குதிரைகளும், காலாட்களும், ரதிகளும் அடிபட்டார்கள்.

கைகள் அறுக்கப்பட்டவர்கள் சிலர். மற்றும் சிலருடைய தொடைகள் வெட்டப்பட்டன. சிலருடைய கழுத்துக்களும், விரல்களும் வெட்டப்பட்டன. மேலும் துவஜங்களும், நாண்கயிறும், கத்தியும், கவசமும் உடைந்து சிதறின. பின்னும், அந்த யுத்த பூமியிலிருந்து கிளம்பிய தூளியானது திக்குகளையும் சூரியனையும் மறைத்தது. அடிப்பட்டவர்களுடைய ரத்த வெள்ளத்தால் தூளி அடங்கியது. ஆயுதங்களால் வெட்டப்பட்ட தலைகளால் யுத்த பூமி மறைக்கப்பட்டது. அந்தத் தலைகள் உதடுகளைக் கடித்துக்கொண்டிருந்தன. மேலும், கைகள் ஆயுதங்களுடன் வெட்டுப்பட்டுக் கீழே விழுந்தன. தொடைகளும் அங்குமிங்கும் கிடந்தன. பின்னும், தலையற்ற உடல்கள் கையில் பிடித்த ஆயுதங்களுடன் உயரக் கிளம்பின.

41—57. அப்பொழுது பலியானவன் பத்து பாணங்களால் மகேந்திரனையும், மூன்று பாணங்களால் ஐராவதத்தையும், நான்கு பாணங்களால் ஐராவதத்தின் பாதங்களைக் காப்பாற்றும் யானைகளையும், ஒரு பாணத்தால் ஐராவதத்தின் மீதிருந்து அதனை நடத்தும் ஸாரதியையும் அடித்தான். அதனைக் கண்ட மகேந்திரன் அவ்வளவு பல்லமென்ற பாணங்களைப் பிரயோகித்து, அந்த பாணங்கள் சமீபத்தில் வருகிறதற்கு முந்தியே சிரித்துக்கொண்டு அவைகளை வெட்டினான். அதன்பின் பலியானவன் சக்தியென்ற ஆயுதத்தை யெடுத்தான். பலியின் கையிலிருந்து ஹோலித்துக்கொண்டிருக்கும் அந்த சக்தியை மகேந்திரன் வெட்டினான். பின்பு பலியானவன் சூலம், பிராஸம், தோமரம், யஷ்ட முதலிய எந்தெந்த ஆயுதத்தை எடுக்கிறானோ, அவைகளை மகேந்திரன் வெட்டினான். அப்பொழுது அசுரன் அந்தர்த்தானத்தை அடைந்து மாயையைச் செய்தான். அதனால் தேவர்களின்மீது மலை விழுந்தது. பின்பு காட்டுத் தீயினால் எரிக் கப்பட்ட மரங்கள் விழுந்தன. குண்டுக் கற்களும் விழுந்தன. அவைகளால் தேவ சைன்யம் நாசஞ் செய்யப்பட்டது. பின்னும், அந்த மாயா பலத்தால் சர்ப்பங்களும், தேள் முதலிய விஷ ஜந்துக்களும், சிங்கம்

களும், புலிகளும், பன்றிகளும், பருத்த யானைகளும், சூலத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் வஸ்திர மில்லாத ராக்ஷஸஸ்திரீகளும் உண்டானார்கள். அவைகளும் தேவ சைன்யங்களை நாசஞ் செய்தன. ராக்ஷஸகணங்கள் 'வெட்டு, குத்து' என்று சொல்லிக்கொண்டு யுத்தஞ் செய்தார்கள். பின்னும், ஆகர்யத்தில் மகாமேகங்கள் கம்பீரமாகக் கர்ஜித்து, காற்றினால் நெருப்புத் தணல்களையும் வர்ஷித்தன. அசுரனுடைய மாயையால் உண்டுபண்ணப்பட்ட அக்னியானது பிரளய்கால நெருப்புப்போல் தேவசைன்யத்தைத் தகித்தது. அப்பொழுது சமுத்திரம் கரையைத் தாண்டியது. மிகுந்த காற்றினால் பயங்கரமர்ன அலைகள் உண்டாயின. இப்படி அசுரர்கள் மறைந்திருந்து மாயைகளை யுண்டுபண்ணுவதால் தேவசைனனியங்கள் களைப்படைந்தன. இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் அதற்குப் பதில் செய்யச் சக்தியற்றவர்களாக இருந்தார்கள். அப்பொழுது தேவர்கள் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவைத் தியானஞ்செய்தார்கள். சகல பிராணிகளின் ரூபியான பகவான் அவ்விடத்தில் கருடன்மேல் தோன்றினார். அவர் பீதாம்பரம் தரித்தவர்; தாமரைமலர் போன்ற கண்களுள்ளவர்; ஆயுதங்களால் பிரகாசிக்கும் எட்டுக் கைகளுள்ளவர்; கௌஸ்துபத்தால் பிரகாசிப்பவர்; விலையற்ற கிரீடம், குண்டலம் ஆகிய இவைகளுள்ளவர்; விழிப்பு வந்தவுடன் சொப்பனம் நசிப்பதுபோலும், பகவானுடைய திவ்ய நாமத்தை ஸ்மரித்தால் சகல ஆபத்துக்களும் நிவர்த்தியடைவதுபோலும் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவைக் கண்டவுடன் அசுரர்களுடைய மாயைகள் நசித்தன. சிங்கத்தை வாகனமாகக் கொண்ட காலநேமி யென்பவன் சூலத்தால் கருடனுடைய தலையில் அடித்தான். ஸ்ரீ பகவான் அந்த சூலத்தை யெடுத்து அந்த அசுரனையும் அவனுடைய வாகனத்தையும் கொன்றார். மாலி, ஸுமாலியென்ற இவர்களுடைய தலைகள் பகவானுடைய சக்கரத்தால் வெட்டப்பட்டன. அதனைக் கண்ட மால்யவான் என்பவன் கதாயுதத்தால் கருடனை அடித்துக் கர்ஜித்தான். பகவான் அவனுடைய சிரசைச் சக்ராயுதத்தால் வெட்டினார்.

அத்தியாயம் 11

தேவர்களால் அசுரர்கள் ஜயிக்கப்பட்டது

பின்பு பகவானுடைய கிருபையால் இந்திரன், வாயு முதலிய தேவர்கள் பலிஷ்டர்களாகி முந்தியார் யாருடன் சேர்ந்து துவந்துவ யுத்தஞ் செய்தார்களோ, அவர்கள் அவர்களை அடித்தார்கள். அப்பொழுது மகேந்திரன் மிகுந்த கோபத்துடன் விரோசனனுடைய புத்திரனை பலியை யுத்தேசித்து வஜ்ராயுதத்தை எடுத்தார். ஜனங்கள் ஹா, ஹா என்று கதறினார்கள். வஜ்ரத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்ட மகேந்திரன் மிகுந்த கோபத்துடன் யுத்தகளத்தில் சஞ்சரிக்கும்பலியை நேர்க்கி, “அடமூட! ஜால வித்தை செய்பவன் பாமர மக்களுடைய கண்களைக் கட்டி அவர்களுடைய பணத்தை அபகரிப்பதுபோல் மாயைகளுக்கு அதிபதிகளாகிய எங்களை ஜயிக்கலாமென்று நினைக்கிறாய். எவர்கள் மாயையால் சுவர்க்கத்தை அடைய விரும்புகிறார்களோ, சுவர்க்கத்தை ஆக்ரமிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்களோ, அந்தத் திருடர்களான உங்களைக் கீழே தள்ளுகிறேன், மந்தபுத்தியுள்ளவனே! கெட்ட மாயாவிமான உன்னுடைய தலையை அநேக முனைகளுள்ள வஜ்ராயுதத்தால் வெட்டுகிறேன். ஞாதிகளுடன் சேரலாம்” என்றார்.

7—36. அதனைக் கேட்ட பரிவானவன், இந்திரனை நோக்கி, “காலத்தால் தூண்டப்பட்டுக் கர்மங்களைச் செய்யும் ஜனங்களுக்கு ஜயம், அபஜயம், கீர்த்தி, மரணம் இவைகள் நேரிடுகின்றன. ஜனங்கள் காலத்திற்கு வசப்பட்டவர்களாகையால் வித்வான்கள் யுத்தத்தில் நேரும் ஜயத்தால் சந்தோஷிக்கமாட்டார்கள். அபஜயம், மரணம் முதலியவைகளால் துக்கப்பட்டமாட்டார்கள். அந்த விஷயத்தில் நீங்கள் வித்வான்களல்ல. நீங்கள், ‘தங்களுடைய பலத்தால் ஜயிக்கிறோம்’ என்ற எண்ணமுள்ளவர்களாகையால் துக்கிக்கத்தக்கவர்கள். உங்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்கமாட்டோம்”

என்று நிந்தித்து, நாராசுமென்ற பாணங்களை வில்லில் பூட்டிக் காதுவரையில் வேகமாக இழுத்து மகேந்திரனை அடித்தான். இந்திரன் மாவெட்டியால் அடிக்கப்பட்ட யானைபோல் பலியின் வார்த்தையைப் பொறுக்காமல் அவன்மீது வஜ்ராயுதத்தைப் பிரயோகித்தான். அதனால் அடிக்கப்பட்ட பலியானவன் இறக்கை அறுபட்ட மலைபோல் வாகனத்துடன் கீழே விழுந்தான். அவனுடைய தோழனாகிய ஜம்பனென்பவன் அவ்விடத்திலுள்ள பிரீதியினால் மகேந்திரனை எதிர்த்தான். சிங்க வாகனமுள்ள அந்த ஜம்பன் கதாயுதத்தால் மகேந்திரனையும் ஐராவதத்தையும் வேகமாக அடித்தான். கதையால் அடிக்கப்பட்டு ஐராவதமானது மிகுந்த சிரமத்தை அடைந்து, முழங்கால்களைப் பூமியில் ஊன்றிக்கொண்டு கீழே விழுந்தது. அப்பொழுது மகேந்திரன் யானையை விட்டு இறங்கி மாதலியால் கொண்டு வரப்பட்ட ஆயிரம் குதிரைகள் பூண்ட ரதத்தின் மீதேறினர். அதனைக் கண்ட ஜம்பன் யஜமானனுக்கு சமயத்தில் ரதம் கொண்டுவந்த மாதலியைப் புகழ்ந்து சிரித்துக்கொண்டு ஜொலிக்கும் குலத்தால் அடித்தான். அப்பொழுது மாதலியானவர் அதனால் உண்டான துக்கத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டார். அதனைக் கண்ட மகேந்திரன் கோபங்கொண்டு வஜ்ரத்தால் ஜம்பனுடைய தலையை வெட்டினார். பிறகு அவனுடைய நூதிகளான நமுசி, பலன், பாகன் ஆகிய இவர்கள் ஜம்பனுடைய வதத்தை நாரதமகரிஷியின் முகமாகத் தெரிந்துகொண்டு மிகுந்த வேகத்துடன் யுத்தகளத்திற்கு வந்தார்கள். மேலும், அவர்கள் மகேந்திரனை நோக்கி, நிஷ்டுரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, மேகமானது மலையின்மீது மழைபெய்வதுபோல் மகேந்திரன் மீது பாணங்களை வர்ஷித்தார்கள். மிக்க லாகவம் பொருந்திய கைகளுள்ள பலனென்பவன் ஆயிரம் பாணங்களைப் பிரயோகித்து மகேந்திரனுடைய ரதத்தில் கட்டியிருக்கும் ஆயிரம் குதிரைகளையும் அடித்தான். பாகனென்பவன் நூறு பாணங்களைப் பிரயோகித்து மாதலியை அடித்ததுமல்லாமல் ரதத்தையும் எள்ளளவாகச் சிதைத்தான். அது மிகவும் அற்புதமாக இருந்தது.

நமசி யென்பவன் தங்கக்கட்டுகள் கட்டிய பதினைந்து பாணங்களைப் பிரயோகித்து மகேந்திரனை அடித்து, நீருண்ட மேகம்போலக் கர்ஜித்தான். இப்படி அசுரர்கள் மழைக்காலத்திய மேகங்கள் சூரியனை மறைத்தது போல் இந்திரனைப் பாணங்களால் மறைத்தார்கள். அப்பொழுது தேவர்கள் தங்களுக்கு அதிபதியான மகேந்திரனைக் கிராமம் சத்துருக்களால் அடிக்கப்பட்டுத் துக்கித் தார்கள். அது சமுத்திரத்தில் கப்பல் உடைந்து போனதால் வியாபாரிகள் துக்கப்படுவதபோல் இருந்தது. பிறகு மகேந்திரன் ரதம், குதிரை, ஸாரதி ஆகிய இவைகளுடன் பாணங்களிலிருந்து வெளிப்பட்டு, சூரியன் விடியற்காலத்தில் பிரகாசிப்பதுபோல விளங்கினான். மேலும், அவர் தம்முடைய சைனியம்சத்து ருக்களால் அடிக்கப்பட்டுத் துக்கிப்பதைப் பார்த்து சத்துருக்களைக் கொல்வதற்காக வஜ்ராயுதத்தை எடுத்ததுக்கொண்டார். அந்த வஜ்ரத்தால் பலன், பாகன் ஆகிய இவர்களுடைய தலையை வெட்டினார். அதனைக் கண்டு அசுரர்கள் பயந்தார்கள். அதனைக் கண்ட நமசியென்பவன் துக்கம், பொறமை, கோபம் இவைகளுள்ளவனாகி, மகேந்திரனைக் கொல்வதற்காக மிகுந்த முயற்சி செய்தான். அதாவது மலைபோல் கெட்டியானதும், மணிகள் கட்டியதுமான சூலத்தை யெடுத்துக்கொண்டு மகேந்திரனை யெதிர்த்தான். "நீ அடிபட்டாய்" என்று அதட்டினான். சிம்மம்போல் கர்ஜித்து அந்த சூலத்தைப் பிரயோகித்தான். அதனைக் கண்ட மகேந்திரன் ஆகாயத்தில் வரும் அந்த சூலத்தைப் பாணங்களைக்கொண்டு ஆயிரம் துண்டாக வெட்டினான். பின்னுமவன் கோபத்துடன் வஜ்ரத்தால் நமசியின் கழுத்தை அறுத்தான். வஜ்ரமானது பல முள்ளதானாலும், கூர்மையுள்ளதானாலும் அவன் கழுத்தின் தோலைக்கூட வெட்டச் சக்தியற்றதாயிற்று. அது மிகுந்த அற்புதமாக இருந்தது. நமசியின் கழுத்துத் தோலைக்கூட வெட்டமுடியாதிருக்கும் வஜ்ரத்தைக் கண்டு மகேந்திரன் பயந்து தனக்குள் பின்வருமாறு யோசித்தான்: "இதென்ன தெய்வச் செயலா? முன்காலத்தில் மலைகள் இறக்கைகளுடன் பறந்து பிராணி

களுக்கு உபத்திரவத்தைச் செய்யும்பொழுது எந்த வஜ்ரமானது அவைகளுடைய இறக்கைகளை வெட்டியதோ, எது தபலின் சக்திருபமோ, எது விருத்திராசுரனைக் கொன்றதோ, சகல அஸ்திரங்களால் கொல்லப்பட்டாதமற்ற அசுரர்கள் எதனால் கொல்லப்பட்டார்களோ, அந்த வஜ்ராயுதமானது இந்த அற்பனாகிய அசுரனைக் கொல்ல முடியாமல் முனை மழுங்கியதே! ததீசி மகரிஷியின் எலும்பினால் செய்யப்பட்ட பிறும்ம தண்டமானாலும் சக்தியற்றதாக இருப்பதால் அதனை நான் இனி எடுக்கவில்லை," என்று கவலைப்பட்டிருந்தான்.

37—42. அப்பொழுது மகேந்திரனை நோக்கி, "ஓ மகேந்திர! இந்த அசுரன் உலர்ந்த ஆயுதங்களாலும், ஈரமான ஆயுதங்களாலும் கொல்லமுடியாதவன்; என்னால் இம்மாதிரி இவனுக்கு வரங் கொடுக்கப்பட்டது. ஆனதால் இவனைக் கொல்வதற்கு வேறு உபாயத்தைச் செய்யும்" என்று ஆகாயவாணி சொல்லிற்று. அதனைக் கேட்ட மகேந்திரன் மனதைச் சமாதானஞ் செய்துகொண்டு, யோசித்து நமஸியைக் கொல்லக்கூடியது உலர்ந்ததும், ஈரமுமானது நுரையேயென்று தீர்மானித்தார். அதனால் நமஸியின் தலையை வெட்டினார். அந்த மகேந்திரனை மகரிஷிகள் தோத்திரஞ்செய்தார்கள். புஷ்பமாரி பெய்தது. கந்தர்வர்களுக்குச் சிறந்தவர்களான விசுவாவசு, பராவசு என்ற கந்தர்வர்கள் கானஞ்செய்தார்கள்; நர்த்தனஞ் செய்தார்கள். தேவ துந்துபிகள் முழங்கின. இப்படிப்போலவே வாயு, அக்னி, வருணன் முதலிய தேவர்கள் தங்கள் தங்களுடன் சேர்ந்து யுத்தஞ்செய்த அசுரர்களைக் கொன்றார்கள். அது, சிங்கங்கள் மிருகங்களைக் கொன்றதுபோலிருந்தது.

43—48. அப்பொழுது பிறும்ம தேவரால் அனுப்பப்பட்ட தேவரிஷயாகிய நாரதர் அவ்விடஞ் சென்று தேவர்களை நோக்கி, "மூரீமந் நாராயணனுடைய அருக்கிரகத்தால் அமிருதத்தைப் பானஞ்செய்தீர்கள்; காந்திபொருந்தியிருக்கிறீர்கள். ஆனதால் இனி சண்டை செய்யவேண்டாம்" என்று தடுத்தார். அதனைக் கேட்ட

தேவர்கள் மகரிஷியின் வார்த்தையில் மிகுந்த கௌரவம் வைத்துத் தங்களுடைய சேவர்களால் துதிக்கப்பட்டு சுவர்க்கலோகஞ் சென்றார்கள். அசுரர்களில் உயிருடன் எவர்கள் பிழைத்தார்களோ, அவர்கள் நாரதருடைய உபதேசத்தால் பலியைத் தூக்கிக்கொண்டு அஸ்தம மலைக்குச் சென்றார்கள். அவ்விடத்தில் சுக்ராசாரியர் ஸஞ்ஜீவினியென்ற வித்தையைக்கொண்டு கை கால் முதலிய அவயவங்கள் இல்லாதவர்களைப் பிழைக்கச் செய்தார். பலியும் சுக்ராசாரியரால் தொடப்பட்டு இந்திரிய சாமர்த்தியத்தையும், பூர்வ ரூபகத்தையும் அடைந்துதான் அபஜயப்பட்டவனானாலும் லோகத்தின் உண்மையை அறிந்தவனாகையால் துக்கப்படவில்லை.

அத்தியாயம் 12

பரமசிவன் மோஹி ரூபத்தைப் பார்க்க விரும்பியது.

பின்பு “ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு மோஹினி வேஷங் கொண்டு அசுரர்களை மோஹிக்கச்செய்து அவர்களை ஏமாற்றித் தேவர்களுக்கு அமிருதத்தைக் கொடுத்தார்” என்றதைப் பரமசிவன் கேள்விப்பட்டு விருஷபத்தின் மீதேறிப் பார்வதியுடன் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் சமீபஞ் சென்றார். பிரமத கணங்களும் அவரின் சென்றன. அப்பொழுது ஸ்ரீமந்நாராயணன் பரமசிவனையும் பார்வதியையும் பூஜித்தார். ஆசனத்தில் சுகமாக உட்கார்ந்த பரமசிவன், ‘ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைக் கொண்டாடி, சிரித்துக்கொண்டு ‘ஓ தேவர்களுக்கும் தேவரே! ஜகத்தில் வியாபித்திருப்பவரே! ஜகத்திற்கு அதிபதியே! ஜகத்ரூபியாக இருப்பவரே! சகல பிராணிகளுக்கும் நீரே காரணம். ஆத்மாவாகவும், ஈசுவரனாகவும் இருக்கிறீர். நீர் ஜகத் சுருபியானாலும் அதனுடைய ஜடத்வம் முதலியவைகள் உமக்கில்லை. இந்த ஜகத்திற்கு ஆதி, மத்தியம், அந்தியம் ஆகிய இவைகளை எது உண்டுபண்ணுகிறதோ, எதற்கு மேற்காட்டிய ஆதி,

மத்யம், அந்தியம் இவைகளில்லையோ, எது காரிய ரூபமாக இருக்கிறதோ, எது திருஷ்டாவர்கஷ மிருக்கிறதோ, எது போக்யத்தைவிட வேறான போக்தர்வாக இருக்கிறதோ, அந்த சித்சூழியாகிய பிரம்மமேநீர். கேஷமத்தை உமைய விரும்பிய முனிகள் பலனை யுத்தேசியாமல் இந்த லோக சுகத்திலும் பரலோக சுகத்திலும் ஆசைப்பட்டாமல் உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தையே உபாஸிக்கிறார்கள் நீர் பரப்பிரம்மம்; பூர்ணர்; மரண தர்மமில்லாதவர்; குணங்களற்றவர்; துக்கமற்றவர்; ஆனந்த சூருபி; (ரித்தியர்) விகாரமற்றவர்; உம்மைவிட வேறொன்று மில்லை; காரியங்களைவிட வேறானவர் (காரண சூரூபம்); அப்படிப்பட்ட நீர் இந்த ஜகத்தைப் படைப்பது காப்பாற்றுவது, ஸம்ஹரிப்பது முதலியவைகளைச் செய்பவர்; சகல பிராணிகளுக்கும் ஆத்மா; ஈசுவரன்; நீர் ஒன்றையும் அபேட்சிக்காதவர்; (ஒருவரே ஜகத் சூருபியாகவும் ஜகத்தைவிட வேறாகவும் எப்பட்டியிருக்க முடியுமென்றால் மேல் சுலோகத்தால் சமாதானஞ் சொல்லப்படுகிறது.) காரியகாரண ரூபியும், பரம காரண சூருபியாக இருப்பவர் நீர் ஒருவரேயாம். தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட குண்டலம் முதலிய ஆபரணங்களும், ஆபரணமாகச் செய்யப்பட்டாத சுவர்ணமும் தங்கமேயாம். வஸ்துவில் பேதமில்லை. அதுபோல் காரியரூபியும், காரண சூருபியும் ஒருவரே யொழிய வஸ்துவில் பேதமில்லை. உபாதிற்றவராகிய உமக்குக் குணங்களுடைய சம்பந்தால் பேதமேற்பட்டது. அதுவும் உம்முடைய உண்மையான சூரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாத ஜனங்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டதேயாம். வேதாந்திகள் உம்மைப் பிரம்மமென்று சொல்வார்கள். மீராம்ஸகர்கள் தர்ம மென்கிறார்கள்; ஸாங்கியர்கள் பிரகிருதி புருஷன் ஆகிய இவைகளுக்கு மேலான புருஷனென்று சொல்லுகிறார்கள்.

பாஞ்சராத் தார்கள் ஒன்பது சக்திகளுள்ள பரனென்று சொல்லுகிறார்கள். பாதஞ்ஜலர்கள் மஹா புருஷனென்று சொல்லுகிறார்கள். ஓ ஈச! என்னையும், பிரம்மதேவரையும், மரீசி முதலிய மகரிஷிகளையும் ஸத்வ குணத்தைக்கொண்டு சிருஷ்டித்தீர். அப்படிப்பட்ட எங்களாலும் உம்மால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜகத்தின்

உண்மையை அறியமுடியவில்லை. உம்முடைய தத் வத்தை எப்படி அறியமுடியும்? ரஜோ குணம், தமோ குணம் இவைகளுள்ளவர்களும் உம்முடைய மாயையால் மோகித்தவர்களுமான அசுரர்கள் முதலியவர்களால் உம்முடைய சுருபம் அறியப்படுமா? மேலும், நீர் ஸகல சுருபியாக இருப்பதால் இந்த ஜகத்தின் ஸ்திதியையும், நாசத்தையும், பிராணிகளுடைய எண்ணத்தையும், ஜகத்தினுடைய ஸம்ஸாரத்தையும், மோகித்தையும் தெரிந்துகொள்ளுகிறீர். வாயுவானவர் எப்படி சரா சரங்களிடங்கிய ஜகத்திலும் ஆகாசத்திலும் பிரவேசிக்கிறாரோ, அப்படி எல்லாவற்றையும் வியாபரித்திருக்கிறீர். அப்படிப்பட்ட நீர் அநேக அவதாரங்கள் செய்து கிரீடித்தீர். அவைகளைத் தரிசித்தேன். மோஹினி வேஷத்தை மாதிரம் பார்க்கவில்லை. எந்த வேஷத்தால் அசுரர்களை மோகிக்கச் செய்தாரோ, எதனால் தேவர்களை அமிருதபானஞ் செய்யும்படி செய்தாரோ, அந்த சுருபத்தைத் தரிசிப்பதற்காக வந்தேன். அதனைப் பார்க்க மிக்க ஆவலுடையவனாக இருக்கிறேன்" என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

14—36. அதனைக் கேட்ட மஹாவிஷ்ணுவானவர் அபிப்பிராயத்துடன் சிரித்து, "அமிருத குடத்தை அசுரர்கள் அபகரித்தபொழுது அவர்களை ஏமாற்றித் தேவர்களுக்கு அமிர்தத்தைக் கொடுக்கவேண்டிய நிமித்தம் ஸ்திரீ வேஷந் தரித்தேன். அதனைக் கண்டு அசுரர்கள் மோகித்தார்கள். அந்த சுருபமானது மன மனை விருத்திசெய்யக்கூடியது; காமிகளால் தோத்திரஞ்செய்யக்கூடியது; அதனை உமக்குக் காண்பிக்கிறேன்" என்று சொல்லி அந்தர்த்தான மடைந்தார். பரமசிவன் பார்வதியுடன் நான்கு பக்கங்களிலும் பார்த்திருந்தார். பின்பு பலவகையான புஷ்பங்கள், சிவந்த தளிர்கள் இவைகளுள்ள விருட்சங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சமீபத்திலுள்ள தோட்டத்தில் ஒரு பெண்ணைக் கண்டார். அவள் பந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய நிதம்பம், மேகலை இவைகள் பட்டு வஸ்திரத்தால் மறைக்கப்பட்டிருந்தன. மேலுமவள் பந்து

வினாயாடுவதால் குனியும்பொழுதும் நிமிரும்பொழுதும் ஸ்தனங்களும், உயர்ந்த ஹாரங்களும் அசைக்கின்றன. அவைகளின் சுமையால் ஒடிந்து விழுகிறவன்போலிருக்கிறாள். தளிர்போல மிருதுவான கால்களை அங்கு மிங்கும் தூக்கி வைக்கிறாள். ஒவ்வொரு திக்குகளிலும் போகும் பந்தைப் பார்ப்பதால் சுழலும் கருவிழிகளுள்ள நீண்ட கண்களுள்ளவளாக இருந்தாள். அவளுடைய காதுகளில் பிரகாசிக்கும் குண்டலங்களுடைய கார்த்தியால், அழகான கன்னங்களில் தொங்குகின்ற தலை மயிர்களால் முகம் அழகாக இருக்கிறது. மேலும், வஸ்திரமும் தலைமயிரும் அவிழ்ந்தபடியால் இடது கையினால் அவைகளைக் கட்டிக் கொள்கிறாள். மற்றொரு கையினால் பந்து அடிக்கிறாள். தன்னுடைய மாயையால் ஜகத்தை மோகிக்கச் செய்தால், இப்படிப் பந்து வினாயாடிக்கொண்டு வெட்கத்தால் கொஞ்சமாகச் சிரித்துக் கடாக்ஷிக்கும் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்த மகாதேவன் மனங் கலங்கினவராகி, சமீபத்திலிருக்கும் பார்வதியையும் தம்முடைய கணங்களையும் சமீபத்திலிருப்பதாக அறியாமல் மறந்தார். அப்போது அவள் கையிலிருந்து வெகு தூரத்தில் விழுந்த பந்தை எடுப்பதற்காக ஓடினாள். அந்தச் சமயத்தில் காற்று வீசியதால் அவள் வஸ்திரம் கீழே விழுந்தது. அப்பொழுது பரமசிவன் அவளிடத்தில் ஆசை கொண்டார். விவேகம் மாறிற்று. மனமத தரபம் மிகுதியாயிற்று. அதனால் பார்வதியேவி பார்த்திருக்கும்பொழுதும் நெட்கமில்லாமல் அவள்பின் சென்றார். அந்தப் பெண்ணைவள்தன் பின் வரும் பரமசிவனைப் பார்த்து வெட்கத்துடன் மரங்களில் ஒளிந்துகொண்டு ஓடினாள். பரமசிவன் கலங்கிய இந்திரியங்களுள்ளவராக, மனமதனுக்கு வசப்பட்டுப் பெண்யானையை ஆண்யானை பின்தொடர்ந்தாற்போல் அவள் பின் ஓடினார். பின்னும் அவர் மிக்க வேகமாக ஓடி அவள் சம்மதிக்காமலிருக்கும்பொழுதே அவளுடைய தலைமயிரைப் பிடித்து அவளை இரு கைகளால் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டார். பின்பு அவள் அவிழ்ந்த தலைமயிருள்ளவளாகிப் பரமசிவனை வஞ்சித்து ஓடினாள். சத்துருவினால் ஜயிக்கப்பட்டவன்

போலப் பரமசிவன் மன்மதனுக்கு வசப்பட்டு அற்புத சரிதமுள்ள ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவின் பின் ஓடினார். பெண் யானையின் பின் ஓடிய யூதபதியான மதித்த ஆண்யானையின் ரேதஸ் விழுந்தாற்போல அமோகவீரியமுள்ள பரமசிவனுடைய வீரியமானது மார்க்கத்தில் விழுந்தது. அந்த வீரியம் எந்தெந்த விடத்தில் விழுந்ததோ, அந்த ஸ்தலங்கள் தங்கம், வெள்ளி விளையும் பூமிகளாயின. எந்த நதிகளிலும், குளங்களிலும், எந்த மலைகளிலும், எந்த வனங்களிலும், எந்தத் தோட்டங்களிலும் அந்த வீரியம் விழுந்ததோ, அவைகளில் பரமசிவன் ஸான்னித்யம் செய்கிறார். மகரிஷிகளும் அவ்விடத்தில் வசிக்கிறார்கள். ஓ மஹாராஜ! வீரியம் நழுவினபின் பரமசிவனுக்குக் காமவிகாரம் அடங்கிற்று; அவர் 'விஷ்ணுவின் மாயையால் மூடனாக்கப்பட்டேன்' என்று தெரிந்து கொண்டார். ஜகத் ரூபியும், அறியமுடியாத மகிமையுள்ளவருமான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் மகிமையை அறிந்தவராகையால் பரமசிவன் அதனை மிகுந்த அற்புதமென்று நினைக்கவில்லை,

37—40. அப்பொழுது மோகமற்றவரும், வெட்கமற்றவருமான பரமசிவனை நோக்கி ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு ஸ்திரீ ரூபத்தை விட்டுத் தமது சுரூபத்தைத் தரித்து, "ஓ தேவ சிரேஷ்ட! என்னுடைய ஸ்திரீ வேஷத்தைக் கண்டு மோகமடைந்த உமக்கு தெய்வாதீனமாக அந்த மோகம் நிவர்த்தியாயிற்று. உம்முடைய நிலைமையை அடைந்தீர். என்னுடைய மாயையை ஜயிப்பதற்கு உம்மைத் தவிர வேறொருவராலும் முடியாது. அந்த மாயை யானது பாபிகளால் தாண்ட முடியாத அந்தந்த விஷயங்களை யுண்டுபண்ணக்கூடியது. கால சுரூபியான எனக்கு சுவாதீனமாகவிருக்கும் அந்த முக்குண சுரூபியான மாயையால் உம்மை ஜயிக்க முடியாது" என்றார்.

41—44. இப்படி ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவினால் சிலாகிக் கப்பட்ட பரமசிவன் தம்முடைய கணங்களுடன் அவரிடம் விடைபெற்றுத் தமதிருப்பிடஞ் சென்றார். பின்னுமவர் தம்மால் பார்க்கப்பட்ட பகவானுடைய மாயையைப் பற்றி அநேக மகரிஷிகள் கேட்டிருக்கும்பொழுது

பார்வதியை நோக்கிச் சொல்லலானார் : "ஓ பார்வதி ! உற்பத்தியற்றவரும், பரமபுருஷனுமாகிய புருஷோத்தமனுடைய மாயையைப் பார்த்தாயோ? நான் சகல வித்தைகளுக்கும் அதிபதியானாலும் அந்த மாயையால் மோகித்தேன். மற்றவர்கள் மோகிப்பதற்கு என்ன சந்தேகம்? நீ அநேக வர்ஷங்கள் தவஞ்செய்து திரும்பி வந்த என்னை நோக்கி, " உம்மால் உபாஸிக்கப்பட்ட வஸ்து எது" என்று கேட்டாயல்லவா? அந்த வஸ்து இந்தப் புராண புருஷனேயாம். அவர் காலத்தால் பாதிக்கப்படுகிறதில்லை, காலம் அவரைத் தெரிந்து கொள்ளுகிற துமில்லை" என்றார்.

45—47. ஓ மகாராஜ ! அமிருத மதன காலத்தில் எவர் மந்தர மலையை முதுகில் தாங்கினாரோ, அந்த சாரங்கபாணியின் சரிதத்தைச் சொன்னேன். இதனை எவன் வாக்கினால் உச்சரிக்கிறானோ, கேட்கிறானோ அவனுடைய முயற்சியானது தடைப்படுகிறதில்லை. உத்தம சுலோகராகிய பகவானுடைய குணங்களை வர்ணித்தால் அது ஸம்ஸார தக்கத்தை நிவர்த்திசெய்யும். அஸத்துகளால் அடைய முடியாததும், பக்தியால் அடையக்கூடியதுமான சரணாவிந்தத்தை ஆச்ரயித்த பக்தர்களான தேவர்களுக்கு எவர் அமிருதத்தை கொடுத்துப் புசிக்கச்செய்தாரோ, எவர் ஸ்திரீ வேஷந் தரித்து அசுரர்களை மோகிக்கச்செய்தாரோ, எவர் தம்மைச் சரணமடைந்தவர்களுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்தாரோ, அந்தப் பகவானை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

அத்தியாயம் 13

மன்வந்தரங்கள்

விவஸ்வானுடைய புத்திரனாகிய மனுவிற்கு சிராத்த தேவரென்று பெயர். இவர் எழாவது மநு. இவர்களுடைய புத்திரர்களைச் சொல்லுகிறேன், கேளாம். இக்ஷ்வாகு, நாபகர், திருஷ்டர், சய்யாதி, நருஷ்யந்தன் நபாகன், திஷ்டன், கருசகன், பிருஷ்த்தான், வஸுமான் என்ற பத்து புத்திரர்கள். ஆதித்யர்களும், வஸுக்களும், ருத்திரர்களும், விசுவேதேவர்களும், அசுவினி தேவர்களும் தேவர்களாம். அவர்களுக்கு இந்திரன், புரந்தரன், கச்யபர், அத்ரி, வஸிஷ்டர், விசுவாமித்திரர், கௌதமர், ஜமதக்னி, பரத்வாஜர் என்ற மகரிஷிகள் ஸப்த ரிஷிகள். அந்த மன்வந்தரத்தில் ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணு கச்யபருக்கு அதிதி தேவியினிடத்தில் வாமனராக அவதரித்தார். இந்த ஏழு மன்வந்தரங்களையும் சுருக்கமாகச் சொன்னேன். இனி வரும் மன்வந்தரங்களையும் சொல்லுகிறேன். அதிலும் பகவானுடைய அவதாரங்கள் உண்டு.

8—17. விவஸ்வானுக்குச் சாயா, ஸம்ஜ்ஞா என்ற இரண்டு பத்னிகளுண்டு. அவர்கள் விசுவகர்மாவின் குமாரிகள். இவர்களைப்பற்றி முந்தியே சொல்லியிருக்கிறேன்; சிலர் விவஸ்வானுக்கு படபையென்பவள மூன்றாவது பத்னி யென்கிறார்கள். (ஸம்ஜ்ஞா என்பவளே படபை என்பவளென்று ஆறாவது ஸ்கந்தத்தில் சொல்லப்படுகிறது.) ஸம்ஞை யென்பவளுக்கு யமன், சிராத்ததேவன் என்ற இரண்டு புத்திரர்களும், யமுனை யென்ற பெண்ணும் உண்டானார்கள். சாயை யென்பவளுக்கு ஸாவர்ணி, சனைச்சரன் என்ற இரண்டு பிள்ளைகளும், தபதி என்ற பெண்ணுமுண்டு. தபதியென்பவள் ஸம்வர்ணனுடைய பத்னி. எட்டாவது மன்வந்தரத்தில் ஸாவர்ணி என்பவர் மநுவாகப் போகிறார். நிரமோஹன், விரஜஸ்கன் முதலியவர்கள் ஸாவர்ணிக்குப்

புத்திரர்களாவார்கள். அமிருதத்தின் வர்ணம்போன்ற வர்ணமுள்ள ஸுதபஸ் என்றவர்கள் தேவர்களாவார்கள். எந்தப் பலியானவர் பகவானால் கட்டப்பட்டுப் பின்பு சந்தோஷத்தையடைந்த பிரபுவினால் சுவர்க்கத்திற்கு மேலான ஸுதலத்தில் வைக்கப்பட்டு இந்திரன் போலிருக்கிறாரே, அந்த விரேசனுடைய புத்திரராகிய பலியென்பவர் அவர்களுக்கு இந்திரனாக இருப்பார். ஏழாவது மன்வந்தரத்தில் அந்த பலியானவர் வாமன ரூபியாக இருந்து யாசித்த ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவிற்கு, மூன்றடி கெர்ண்ட பூமியைக் கொடுத்து அவருடைய அநுக்ரகத்தால் கிடைத்த இந்திர பதத்தை எட்டாவது மன்வந்திரத்தில் அனுபவித்து, பின்பு மோட்சத்தை அடைவார். காலவர், தீப்திமான், பரசராமன், அசுவத்தாமா, கிருபர், ரிஷ்யசிருங்கர், என்னுடைய பிதாவாகிய வியாஸர் ஆகிய இவர்கள் ஸப்த ரிஷிகளாக இருப்பார்கள். அவர்கள் இந்த மன்வந்தரத்தில் அவர்களுடைய ஆசிரமத்தில் வலிக்கிறார்கள். எட்டாவது மன்வந்திரத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு ஸார்வபௌமரென்ற திவ்ய நாமதேயத்துடன் ஸரஸ்வதி நதியில் அவதரித்து, ஏழாவது மன்வந்திரத்திய இந்திரனிடத்திலிருந்து சுவர்க்கத்தைப் பிடுங்கிப் பலியினிடம் கொடுப்பார்.

18—20. வருணனுடைய புத்திரராகிய தக்ஷஸாவர்ணியென்பவர் ஒன்பதாவது மருவாகப் போகிறார். திருதகேது, தீப்தகேது முதலியவர்கள் அவருக்குப் புத்திரர்களாவார்கள். பரன், மரீசிகர்க்கன் முதலியவர்கள் தேவர்களாவார்கள் (தாகா, மரீசிகர்க்கன் முதலியவர்களென்றும் பாடமுண்டு) அத்புதரென்பவர் இந்திரனாக இருப்பார். த்யுதிமான் முதலியவர்கள் ஸப்த ரிஷிகளாக இருப்பார்கள். அப்பொழுது அம்புதாரை எனப்பவளிடத்தில் ஆயுஷ்மானென்பவருக்கு ரிஷபரென்ற திவ்ய நாமதேயத்துடன் ஸ்ரீ பகவான் அவதரித்து, மூவுலகத்தையும் காப்பாற்றப்போகிறார். அதனை அத்புதரென்ற இந்திரன் அநுபவிக்கப் போகிறான்.

21—24. உபசுலோகருடைய புத்திரராகிய பிரம்ம ஸாவர்ணிமென்பவர் பத்தாவது மதுவாக இருப்பார். பூரிஷேனன் முதலியவர்கள் அவருடைய புத்திரர்கள். ஹனிஷ்மான், ஸுகிருதி, ஸத்தியர், ஜடாமூர்த்தி முதலியவர்கள் ஸப்தரிஷிகள். விபுத்தர் முதலியவர்கள் தேவர்கள். சம்புவென்பவர் இந்திரன். அப்பொழுது பகவான் விஷ்ணு யென்பவளிடத்தில் விசுவஸிருட் என்பவருடைய கிருகத்தில் அம்சமாக அவதரித்து, இந்திரனுக்குச் சக்தியை யுண்டுபண்ணப்போகிறார். அவர் அமூர்த்தி யென்ற திவ்ய நரமதேயமுள்ளவர். அவரால் ஜகத்தானது சுகத்தை அடையப்போகிறது.

25—27. தர்மஸாவர்ணி யென்பவர் பதினொன்றாவது மதுவாகப் போகிறார். ஸத்ய தர்மன் முதலியவர்கள் அவருடைய புத்திரர்கள். விஹங்கமர்கள், காமகமர்கள், நிர்வரணர்கள், ருசிகள் ஆகிய இவர்கள் தேவர்களாம். வைதிருதனென்பவர் இந்திரன். அருணன் முதலியவர்கள் ஸப்தரிஷிகள். சூரியகருடைய புத்திரராக பகவான் அவதரிப்பார். அவருக்கு தர்மஸேது என்று பிரசித்தி யுண்டாகும்.

28—30. பத்ரஸாவர்ணி யென்பவர் பன்னிரண்டாவது மதுவாவார். தேவவான், உபதேவர், தேவசி ரேஷ்டர் முதலியவர்கள் அவருடைய புத்திரர்கள். ரிது தாமாவென்பவர் இந்திரன். ஹரிகன் முதலியவர்கள் தேவர்கள். தபோமூர்த்தி, தபன், ஆக்னித்ரகன் முதலியவர்கள் ஸப்தரிஷிகள். ஸத்ய தபஸிற்கும், ஸூரிருதை யென்பவருக்கும் புத்திரஸூகிய மஹர் விஷ்ணுவின் அம்சமானது அந்த மன்வந்தரத்தைக் காப்பாற்றப்போகிறது.

31—33. தேவஸாவர்ணி யென்பவர் பதின்மூன்றாவது மது. சித்திரஸேனன், விசித்திரன் முதலியவர்கள் தேவஸாவர்ணியின் புத்திரர்கள். ஸுகர்மா, ஸுத்ராமா யென்பவர்கள் தேவர்கள். திவஸ்பதி யென்பவர் இந்திரன். நிர்மோஹன், தத்வதர்சன் முதலியவர்கள் ஸப்தரிஷிகள். பகவான் தேவஹரத்திரருக்கு பிரஹதி

யென்பவளிடத்தில் யோகேசுவரர் என்ற திவ்ய நாம தேய்த்துடன் அவதரித்து இந்திரனுக்கு உபகாரஞ் செய்யப்போகிறார்.

34—37. இந்திரஸாவர்ணி யென்பவர் பதினான்கர் வது மனுவாக ஆகப்பேர்கிறார். உருகம்பிரன், வஸு முதலியவர்கள் இந்திரஸாவர்ணியின் புத்திரர்கள். பனித் தாரர்களும், சாக்ஷுஷர்களும் தேவர்கள். சுகி யென்பவர் இந்திரனாக ஆகப்போகிறார். அக்னி, பர்ஹு, சுகி சக்ரன், மாகதர் முதலியவர்கள் ஸப்தரிஷிகள். அப் பெரமுது ஸ்ரீபகவான் ஸத்ராண்யருக்குப் புத்திரராக பிரஹத்பானு வென்ற திவ்ய நாமதேய்த்துடன் அவ தரித்து, யாகம் முதலிய ஸத் கர்மங்களைப் பரவச்செய் யப் போகிறார். மூன்று காலங்களிலும் தொடர்ந்திருக் கும் பதினான்கு மன்வந்தரங்க ளடங்கியது பிரம்ம தேவ ருடைய ஒரு பகல்; அது ஆயிரம் யுகங்கள் கொண்டது. இந்த மன்வந்தரங்களை உமக்குச் சொன்னேன்.

அந்தியாயம் 14

மனுக்களின் சரிதம்

அதனைக் கேட்ட அரசன் சுகரை நோக்கி, "ஓ பிராம்மணோத்தம! ஒவ்வொரு மன்வந்தரத்திலும் எந் தெந்த மனுக்கள், எந்தெந்தக் காரியத்தைச் செய்யும் படி ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்டிருந்தார்கள்? அதனைச் சொல்ல வேண்டும்" என்று கேட்டார்.

2—11. அதனைக் கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி, "ஓ மகாராஜ! மனுக்களும், அவர்களுடைய புத்திரர் களும், ஸப்தரிஷிகளும், தேவர்களும், இந்திரனும் மகா புருஷனுடைய ஆஞ்ஞாயின்படி நடப்பவர்கள். யக்ஞர் முதலிய அவதாரங்கள் பகவானுடைய அம்சங்கள். அவைகளுடைய உத்தரவின்படி மனு முதலியவர்கள் கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள். சதுர்யுகத்தின் முடிவில் கால மகிமையால் வேதங்கள் மறைந்துபோயின. அவை

களை மகரிஷிகள் தவஞ்செய்து கண்டுபிடித்தார்கள். அந்த வேதங்களாலேயே சர்சுவதமான தர்மங்கள் வெளிப்படுகின்றன. பின்பு மநுக்கள் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு வினால் தூண்டப்பட்டு, சாவதானர்களாகித் தங்கள் தங்கள் காலத்தில் நான்கு பாதங்களுள்ள தர்மத்தை லோகத்தில் பரவச் செய்தார்கள். 'மநுவின் புத்திரர்கள் அந்த மன்வந்தரம் முடிகிற வரையில் அந்தத் தர்மத்தைக் காப்பாற்றுகிறார்கள். ஒவ்வொரு மன்வந்தரத்திலும் எவர்களைத் தேவர்கள் என்று சொன்னோமோ, அவர்கள் யாகத்தில் ஹவிர்ப்பாகத்தைப் புசித்தார்கள். இந்திரன் பகவானால் கொடுக்கப்பட்ட மூவுலகத்திய சம்பத்தை அநுபவித்துக்கொண்டு மூவுலகத்தையும் சம்ரட்சிக்கிறார்; லோகத்தில் மழை பெய்யச் செய்கிறார்; ஒவ்வொரு யுகத்திலும் ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவானவர் சிறந்த ஸித்தர்களாக (ஸனகர் முதலியவர்கள்) அவதரித்து ஞானத்தை யுபதேசிக்கிறார். மேலும், அவர் யோகேசராக (தத்தாத்ரேயர் முதலியவர்கள்) ரிஷி ரூபத்தைத் தரித்து, கர்ம யோகத்தையும் உபதேசிக்கிறார்; மரீசி முதலிய பிரஜாபதிகளாக இருந்து சிருஷ்டியைச் செய்கிறார்; இந்திரனாகவிருந்து சத்துருக்களைக் கொல்லுகிறார். காலசுருபியாக விருந்து எல்லாவற்றையும் நாசஞ் செய்கிறார். நாமரூப சுருபமான மாயையால் மோகித்திருக்கும் ஜனங்களாலும், பலவகையான சாஸ்திரங்களாலும் பகவானுடைய சுருபம் வர்ணிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவருடைய உண்மையை ஒருவரும் அறியவில்லை. பதினான்கு மன்வந்தரங்களடங்கிய அவாந்திர கல்பத்தின் சுருபத்தைச் சொன்னேன்." என்றார்.

அத்தியாயம் 15

பலி சுவர்க்கத்தை ஜயித்தது.

அதனைக் கேட்ட அரசன் சுகரை நோக்கி, சகல் பிராணிகளுக்கும் அதிபதியாகிய பகவான் தரித்திரன் போல எதற்காகப் பலியை மூன்றடி கொடுக்கும்படி யாசித்தார்? யாசித்த பொருளைப் பெற்றுக்கொண்டு பிறகும் எதற்காக அவனைக் கட்டினார்? பூர்ணாகிய பகவான் யாசித்த காரணத்தையும், குற்றஞ்செய்யாதவன் கட்டுப்பட்டதையும் சொல்லவேண்டும்." என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

3—23. அதனைக் கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி “பலிச்சுக்கரவர்த்தி சத்துருவினால் ஜயிக்கப்பட்டு உயிரற்றவனானபொழுது சுக்ராசாரியர் அவனைப் பிழைக்கச்செய்தாரென்று சொன்னே னல்லவா? அப்பொழுது சிஷ்யனாகிய பலி, சுக்ராசாரியரை மூன்று கரணங்களாலும் சேவித்தான். சத்துருக்களால் தனக்கு நேர்ந்த துக்கத்தையும் தெரிவித்தான். அப்பொழுது பிராகுலத்திய பிராம்மணர்கள் மகாபிஷேகத்தால் (ருக்வேதத்தில் சொல்லியபடி) பலிக்கு அபிஷேகஞ் செய்வித்து மிகுந்த பிரீதியுடன் விசுவஜித் என்ற யாகஞ் செய்தார்கள். (மூவுலகத்தையும் ஜயிக்க விரும்பிய பலிக்கு) அந்த யாகத்தில் ஹவிஸ்ஸை அக்னியில் ஹோமஞ்செய்யும்பொழுது அந்த அக்னியிலிருந்து தங்கப் பட்டங்களடித்ததான ரதமும், இந்திரனுடைய குதிரையின் வர்ணம் போன்ற நிறமுள்ள குதிரைகளும், சிம்மதுவஜமும், சுவர்ணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வில்லும், அக்ஷய தூணியும், திவ்ய கவசமும் உண்டாயின. அவனுக்குப் பிதாமஹராகிய பிரகலாதர் ஒரு பெர்முதும் வரடாத தாமரை மலருள்ள மாலையைக் கொடுத்தார். சுக்ராசாரியர் சங்கத்தை யளித்தார். பலியானவன் இப்படி பிராம்மணர்களுடைய அநுக்கிரகத்தால் யுத்தத்திற்கு யோகமான ஸாமக்ரிகளை அடைந்து, அவர்களால் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்று, பிரா

மணர்களைப் பிரதட்சிணஞ் செய்து நமஸ்கரித்து, பிரக
 லாதரிடமும் விடைபெற்று ரதத்தின் மீதேறினான்.
 உத்தமமான மாலையைத் தரித்தவனும், வில்லைக்
 கையில் பிடித்தவனும், அம்பரையை எடுத்துக்கொண்ட
 வனும், வர்ண மயமான தோள் வளைகளால் பிரகாசித்
 தும் கைகளுள்ளவனும், மகர சூண்டலங்களால் பிரகாசிப்
 பவனுமான அந்தப் பலியானவன் வேதியில் ஜ்வலிக்
 கும் அக்னிபோல விளங்கினான். தைத்யர்களுக்குட்
 சிறந்தவர்களான சேனாதிபதிகள் அந்த ரதத்தைச்
 சுற்றிக்கொண்டார்கள். அவர்கள் பலிக்குச் சமமான
 ஐசுவரியம், பராக்கிரமம் ஆகிய இவைகளுள்ளவர்கள்.
 பலியானவன் அவர்களுடனும், மற்ற அநேக அசுர
 சையங்களுடனும், ஆகாசத்தையும் பூமியையும்
 அசைத்துக்கொண்டு சுவர்க்கத்தை நோக்கிச் சென்
 றான். நந்தனம் முதலிய உத்யானங்கள் அந்த சுவர்க்
 கத்தி லிருக்கின்றன. அவைகளில் மதித்த வண்டு
 களும், பறவைகளும் இனிமையாகச் சப்திக்கின்றன.
 தளிர்களாலும், புஷ்பங்களாலும் பாரமுள்ள தேவ
 விருட்சங்களிருக்கின்றன. மேலும், ஹம்ஸங்கள், ஸார
 ஷங்கள், சக்ரவாகங்கள், நீர்க்காக்கை முதலிய ஜலப்
 பறவைகளால் அலங்கிருதங்களான தாமரை ஓடை
 களிருக்கின்றன. அதில் தேவர்களும், தேவ ஸ்திரீகளும்
 கிரீடாக்கிறார்கள். பின்னும், ஆகாச கங்கையானவள்
 சுவர்க்கத்திற்கு அகழ்போலிருக்கிறாள். இன்னும்
 சுவர்க்க லோகம் அக்னிபோலப் பிரகாசிக்கும் உயர
 மான பிரகாரத்தால சுற்றப்பட்டிருக்கிறது. அதன்
 கோட்டைவாயிற்கதவுகள் சுவர்ண பட்டங்களுள்ளவை
 கள். கோபுரங்கள் ஸ்படிக மயமானவை. அதில் ராஜ
 வீதி முதலிய வீதிகள் தனித்திருக்கின்றன. அது
 விசுவகர்மானினால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. அநேக சபை
 களுள்ளது; நாற்சந்தி மண்டபங்களுள்ளது; ந்யர்புதக்
 கணக்கான விமானங்களுள்ளது; மண்டபங்களில் வஜ்
 ரத்தாலும், பவழத்தாலும் திண்ணைகளிருக்கின்றன.
 அவ்விடத்தில் எப்பொழுதும் மௌவன வயதுள்ளவர்
 களும், குறைவற்ற ரூபமுள்ளவர்களும், சுத்த வஸ்திர
 முள்ளவர்களுமான ஸ்திரீகள் அக்னிபோலப் பிரகாசித்

கிருடர்கள். தேவஸ்திரிகளுடைய தலைமயிரிலிருந்து நழுவி விழுந்த புஷ்பத்தின் நல்வாசனையுள்ள காற்றானது மார்க்கத்தில் வீசுகிறது. சுவர்ண மயமான ஜன்னல் வழியாக வெளியில் வீசும் அகரு தூபத்தாலும் மார்க்கமானது வாசனையுள்ளதாக இருக்கிறது. அதில் வெயில் உபத்திரவமில்லை. அந்த மார்க்கத்தில் தேவஸ்திரிகள் சுகமாகச் செல்லுகிறார்கள். மேலும், அந்த சுவர்க்கமானது முத்துக்களால் செய்யப்பட்ட கொடுங்கைகளாலும், ரத்தின மயங்களும், சுவர்ண மயங்களுமான துவஜங்களாலும், பலவகையான பதாகைகளாலும் ரம்யமானது. மயில் மாடப்புரு, வண்டு இவைகள் சப்திக்கின்றன. தேவஸ்திரிகள் இனிமையாகப் பாடுகிறார்கள். மிருதங்கம், சங்கம், ஆனகம், துந்துபி, தாளம், வீணை, முரஜம், புல்லாங்குழல் முதலிய வாத்தியங்கள் சப்திக்கின்றன. அப்ஸரஸுகள் நர்த்தனஞ் செய்கிறார்கள் மிக்க கார்த்தியுள்ளது. எவர்கள் அதற்மிஸ்டர்களோ, எவர்கள் பிராணிகளுக்கும் தர்மத்திற்கும் துரோகஞ்செய்தவர்களோ, எவர்கள் வஞ்சகர்களோ, எவர்கள் அகங்காரமுள்ளவர்களோ, எவர்கள் லுப்தர்களோ அவர்கள் அந்தவிடத்திற்குப் போகமாட்டார்கள். காமம் முதலிய ஆறு தோஷங்களற்றவர்கள் அதனை அடைவார்கள். அப்படிப்பட்ட தேவதைகளுடைய ராஜதானிக்குச் சென்று பலியானவன் தன்னுடைய சைன்யங்களை சுவர்க்கத்திற்கு நான்கு புறத்திலும் நிறுத்தி, சுக்ராசாரியரால் கொடுக்கப்பட்ட சங்கத்தை ஊதினான். அந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டு தேவஸ்திரிகள் பயந்தார்கள்.

24—27. பலியின் முயற்சியைக் கண்ட தேவேந்திரன் தம்முடைய குருவரகிய பிரகஸ்பதியை நோக்கி, “ஓ பகவன்! பூர்வவிரோதியான பலி திரும்பவும் யுத்தத்திற்கு முயற்சிசெய்யக் காரணமென்ன? எந்தப் பலத்தைக்கொண்டு வந்திருக்கிறான்? இவனை ஜயிக்க ஒருவராலும் முடியாதென்று நினைக்கிறேன். அவனுடைய முகமாத் சுவர்க்கத்தை விழுங்கிவிடும் போலிருக்கிறது. பத்து திக்குகளையும் நடுக்கிவிடும்போ

லிருக்கிறது. கண்கள் எரித்துவிடும்போலிருக்கின்றன. ஆனதால் இவன் பிரளய காலத்திய அக்னிபோலிருக்கிறான். சத்துரு இவ்வளவு பராக் கிரமசாலியாக வருவதற்கு என்ன காரணம்? ஓஜஸ், பலம், தேஜஸ் ஆகிய இவைகள் எதனால் அவனுக்கு உண்டாயின? எந்த ஒத்தரசையைக்கொண்டு இப்பொழுது முயற்சிக்கிறான்?" என்று கேட்டார்.

28-36. அதனைக் கேட்ட பிரகஸ்பதி பகவான் இந்திரனை நோக்கி, “ஓ மகேந்திர! சத்துருவிற்கு இவ்வளவு பலம் நேர்ந்த காரணம் இன்னதென்று எனக்குத் தெரியும். சிஷ்யனாகிய பலிக்கு சுகீர்சாரியர் முதலிய பிராம்மணர்கள் தேஜஸ்ஸை (பலத்தை)க் கொடுத்தார்கள். ஸ்ரீ மந்நாராயணன் ஒருவரைத் தவிர நியாவது, உன்னைப்போலொத்தவனாவது இப்பொழுது அவனுடைய முன்பாக நிற்கமுடியாது. ஆனதால் நீங்களெல்லோரும் சுவர்க்கத்தை விட்டு வேறு ஸ்தலஞ் செல்லுங்கள். சத்துருவிற்குப் பலம் குறையுங் காலத்தை எதிர்பார்த்திருங்கள். இப்பொழுது இவன் பிராம்மணர்களைப் பூஜித்து, பலிஷ்டமாக இருக்கிறான். இவன் சொற்பகாலத்தில் பிராம்மணர்களை அவமானஞ் செய்து, பந்துக்களுடன் நாசத்தை அடைவான்.” என்று சொன்னார். காலத்திற்குத் தக்கபடி செய்ய வேண்டியதை அறிந்தவராகிய பிரகஸ்பதியின் வார்த்தையைக் கேட்டுத் தேவர்கள் சுவர்க்கத்தைவிட்டுப் போனார்கள். காமருபிகளான தேவர்கள் இப்படி ஒளிந்த பின், வைரோசனனுடைய புத்திரனான பலியானவன் சுவர்க்கத்திலிருந்து மூவுலகத்தையும் வசப்படுத்திக் கொண்டான். ஜகத்தை ஜயித்தவனும், சிஷ்யனுமாகிய அந்த பலிக்கு பிரகருலத்திய பிராம்மணர்கள் நூறு அசுவமேதயாகஞ் செய்வித்தார்கள்-(இந்திரபதம் ஸ்திரமாக இருப்பதற்காக). பின்பு யாகங்களின் பலத்தால் தன்னுடைய கீர்த்தியை மூவுலகத்திலும் பரவச் செய்து, சந்திரன்போலப் பிரகாசித்தான். பிராம்மணர்களாலும், தேவர்களாலும் கொடுக்கப்பட்ட மூவுலகத்திய ராஜ்யத்தையும் அநுபவித்தான். தன்னைக் கிருத்திய ராஜ்யனாகவும் நினைத்துக்கொண்டான்.

அத்தியாயம் 16

பயோ விரதம்

இப்படி தேவர்கள் சுவர்க்கத்தை விட்டு ஓடினதையும், சுவர்க்கமானது அசுரர்களால் அபகரிக்கப்பட்டிருப்பதையும் பார்த்துத் தேவர்களுடைய மாதாவாகிய அதிதி தேவியானவள் அனாதை போலத் துக்கித்தாள். நெகு காலமாகச் சமாதியிலிருந்த கசியபர் ஒரு சமயம் சமாதியை விட்டெழுந்திருந்து, பத்னியாகிய அதிதியின் ஆச்சிரமம் சென்றார். அது உற்சாகமற்றதும், சந்தோஷமற்றதுமாக இருந்தது. அப்பொழுது அந்த ஆச்சிரமத்தில் முகம் வாடினவளாக இருக்கும் தம்முடைய பத்னியைக் கண்டார். அவளால் உசிதப்படி பூஜிக்கப்பட்டு, ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து அவளை நோக்கி, "ஓ நல்ல சபாவமுள்ளவளே! லோகத்தில் பிராம்மணர்கள் கேஷமமாக இருக்கிறார்களா? பசுக்கள் கேஷமா? தர்மங்கள் சரியாக நடக்கின்றனவா? மிருத்யுவிற்கு வசப்பட்டவர்களான ஜனங்கள் செளக்கியமாக இருக்கிறார்களா? ஓ பத்னி, நம்முடைய கிருகத்தில் தர்மம் முதலியவை நடக்கின்றனவா? அதில் பற்றுதலில்லாதவர்களுக்கும், அதன் பலன் கிடைக்கிறதல்லவா? வீட்டுக் காரியத்தில் நோக்கமுள்ளவளாகி, அதிதிகளை எதிர்கொண்டழைப்பது முதலியவையால் பூஜிக்காமலிருந்தாயோ? வீட்டிற்கு வந்த அதிதிகளுக்கு அன்னமிட்டுப் பூஜிக்கச் சக்தியில்லாவிடினும் தீர்த்தங் கொடுத்தாவது பூஜிக்கவேண்டும்; அப்படியும் பூஜிக்கப்படாமல் அதிதிகள் எந்த வீட்டிலிருந்து திரும்பிப் போகிறார்களோ, அது கிருகமல்ல; சர்ப்பங்கள் வசிக்கும் பிலமேயாம். நான் ஊரிலில்லாத சமயத்தில் உசித காலத்தில் அக்னியில் ஹோமஞ் செய்யவில்லையா? பிராம்மணர்களும் அக்னியும் சகல சுருபியான விஷ்ணுவிற்கு முகம். ஆனதால் அவர்களைப் பூஜிப்பதால் கிருகஸ்தன் உத்தம லோகத்தை அடைகிறான். உன்னுடைய புத்திரர்க

ளான தேவர்கள் கேஷமமுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களா? உன்னுடைய லட்சணங்களைப் பார்க்கும்பொழுது உன்னை மனவருத்தமுள்ளவளென்று நினைக்கிறேன். அதன் காரணத்தைச் சொல்க." என்று கேட்டார்.

11—17. அதனைக் கேட்ட அதிதியர்னவள் பர்த்தரவாகிய கச்யபரை நோக்கி, "ஓ பிராம்மண! பிராம்மணர்களும், பசுக்களும், நான் முதலிய எல்லோரும் கேஷமமாக இருக்கிறோம். தர்மம், அர்த்தம், காமம் என்ற மூவர்க்கத்திற்கு இருப்பிடமாகிய கிருகமும் குறைவற்றதாக இருக்கிறது. நான் உம்மையே தியானித்துக்கொண்டிருப்பதால் அக்னி, அதிதிகள், வேலைக்காரர்கள், பிஷுக்கள், யாசகர்கள் ஆகிய எல்லோரும் பூஜிக்கப்பட்டார்கள். ஒரு குறைவுமில்லை. நீர் இம்மாதிரி தர்மத்தை உபதேசிக்கக்கூடிய பாக்கியத்தை நான் பெற்றபடியால் எனக்கு எந்த எண்ணந்தான் நிறைவேறுது? ஓ தேவ! ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய குணங்களுள்ள இந்தப் பிரஜைகள் உம்முடைய மனத்திலிருந்தும் சரீரத்திலிருந்தும் உண்டானவர்கள். அந்தத் தேவர்கள் முதலியவர்களிடத்தில் நீர் பட்சபாதமில்லாதவர்; ஆனால் பகவான் பக்தனுக்கு கேஷமத்தைச் செய்கிறார். ஓ நாத! ஆனதால் உம்மிடத்தில் பக்தியுள்ளவளாகிய எனக்கு கேஷமத்தை உண்டுபண்ணும். என்னுடைய புத்திரர்கள் சத்துருக்களால் ஜயிக்கப்பட்டு இருப்பிடத்தை விட்டு ஒளிந்தார்கள். அவர்களுடைய ஜசுவரியம், தேஜஸ், கிர்த்தி ஆகிய இவைகள் அசுரர்களால் அபகரிக்கப்பட்டன. ஓ கேஷமத்தைச் செய்பவர்களுக்குச் சிறந்தவரே! என்னுடைய புத்திரர்களான தேவர்கள் சுவர்க்கத்தையும், பலத்தையும், காந்தியையும் திரும்பவும் எப்படி அடைவார்களோ அப்படிச் செய்து அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டாள்.

18—21. அதனைக் கேட்ட கச்யப பிரஜாபதியானவர் சிரித்துக்கொண்டு அவளை நோக்கி, "விஷ்ணுவினுடைய மாயையின் பலமானது. ஆச்சரியப்படக்கூடியது. இந்த ஜகத்தானது சிநேகத்தால் கட்டப்பட்டிருக்கிறது.

கிறது. பூதங்களாலேற்பட்டதும் அனாத்மாவுமான இறந்தத் தேகத்திற்கும், பிரகிருதிக்கும், மேலான ஆத்மா விற்கும் எவ்வளவு பேதமிருக்கிறது. பர்த்தா, புத்திரன் முதலியவர் யாருக்குச் சொந்தம்? ஒருவருக்கொருவர் என்ன சம்பந்தம்? (சம்பந்தமில்லை) என்னுடைய புத்திரன், என்னுடைய களத்திரம் என்று நினைப்பதற்கு அஞ்ஞானமே காரணமாக இருக்கிறது. ஆனதால் மகாபுருஷராகிய ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவை உபாசித்தால் உன்னுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்வார். அவர் சகல பிராணிகளுடைய இருதய குகையில் வசிப்பவர். ஜகத்திற்குக் குரு; வாசுதேவர்; தினர்களிடத்தில் கிருபையுள்ளவர்; அவரைச் சேவிப்பது வீணாகாது என்று என்னுடைய அபிப்பிராயம்" என்றார்.

22—23. அதனைக் கேட்ட அதிதியானவன், "ஓ பிரம்மமண! ஸத்ய சங்கற்பமுள்ள பகவான் என்னிடம் சந்தோஷமடைந்து எனது இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்யும்படி அந்தப் பகவானை எந்த விதிப்படி பூஜிக்கலாம்? அந்த முறையை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்" என்றான்.

24—62. அதனைக் கேட்ட கச்யபர் அவனை நோக்கி, "முன்னொருகால் நான் பிரம்மதேவரை நோக்கி எனக்குப் புத்திரனுண்டாகும்படி எதைச் செய்யலாம் என்று கேட்டேன். அப்பொழுது பயோ விரதமென்றதை எனக்கு உபதேசித்தார். அதனை அநுஷ்டித்தால் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவுக்குச் சந்தோஷமுண்டாகிறது. அதை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். பால்குண மாதத்தில் (பங்குனி) சுக்ல பட்சத்தில் பன்னிரண்டு நான் அநுஷ்டிக்கவேண்டியது. அதற்குப் பயோ விரத மென்று பெயர். அமாவாசை தினத்தில் காட்டுப்பன்றி யால் தேண்டடப்பட்ட மண்ணைச் சரீரத்தில் பூசிக் கொண்டு, "ஓ பூமிதேவியே! ஆதி வராக மூர்த்தியால் நீ கொண்டு வரப்பட்டவள். ஆனதால் என்னுடைய பரபத்தைப் பேரக்கடிக்கவேண்டும்." என்று பிரார்த்தித்து நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து தன்னுடைய நித்திய கர்மத்தை முடித்துக்கொண்டு ஸர்வதானாக ஸ்ரீபக

வாணைப் பூஜிக்கவேண்டும். எப்படியெனில்— மகாபுருஷனும், சகல பிராணிகளுக்கும் ஸ்தானமும். வாசுதேவரும், சாட்சியும், காரியசுருபியும், காரணசுருபியும், பிரதான ஸ்வரூபியும், புருஷரும், இருபத்து நான்கு தத்வங்களை அறிந்தவரும், குணங்களுக்குக் காரணருமான பகவானை நமஸ்கரிக்கிறேன். மேலும் இரண்டுதலையுள்ளவரும், மூன்றுகால்களுள்ளவரும், நான்கு சிருங்கமுள்ளவரும், ஏழு கைகளுள்ளவரும், வேதவித்யா சுருபியும், யஞ்ஞ சுருபியுமான பகவானுக்கு நமஸ்காரம். சிவ சுருபியும், ருத்ர சுருபியும், சுப்ரமணிய சுருபியும், ஸகல வித்தைகளுக்கு அதிபதியும், பூதங்களுக்குப் பதியுமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஹிரண்யகர்ப்பரும், ஸத்ராத்மாவும், ஜகத்ருபியும், யோகைச்வர்ய ரூபியும், யோகத்திற்குக் காரணருமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஆதிதேவராகிய உமக்கு நமஸ்காரம். தேவதேவரும், நரநாராயணரூபியும், ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவுமான உமக்கு நமஸ்காரம். மரகத ரத்னம்போன்ற திருமேனியுள்ளவரும், லக்ஷ்மிக்கு வாஸஸ்தலமும், பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவருமான கேசவருக்கு நமஸ்காரம். ஓ பூஜிக்கக்கூடியவரே! வரத்தைக் கொடுப்பவர்களுக்குத் சிறந்தவரே! நீர் எல்லாருக்கும் வரத்தைக் கொடுப்பவர்; ஆனதால் கேழமத்தை அடையவேண்டிய தற்காக வித்வான்கள் உம்முடைய பாததூரியை உபாசிக்கிறார்கள். தேவர்களும், லக்ஷ்மீதேவியும் எவருடைய பாதாரவிந்தங்களை அருசந்தித்தார்களோ, அந்தப் பகவான் என்னிடத்தில் கிருபை செய்யட்டும். என்று பூமியிலாவது, சூரியனிடத்திலாவது, ஜலத்திலாவது, அக்னியிலாவது, குருவிடத்திலாவது, பகவானை ஆவாகனஞ் செய்து, பாத்யம் முதலியவைகளால் சிரத்தை யுடன் பூஜிக்கவேண்டும். பாலினால் பகவானுக்கு அபிஷேகஞ்செய்து, வைத்திரம், சந்தனம், புஷ்பம், அக்ஷதம், தூபம், தீபம் ஆகிய இவைகளால் பூஜித்து, பாலில் பக்குவமான அன்னத்தை நிவேதனஞ் செய்யவேண்டும். மேலும், விபவத்திற்குத் தக்கபடி நெய், வெல்லம் இவைகளுடன் அன்னத்தைப் பக்தர்களுக்குக்

கொடுக்கலாம். அல்லது தானாவது புசிக்கலாம். ஆசமனம், தரம்பூலம் ஆகிய இவைகளைக் கொடுத்து, ஸ்தோத்திரஞ்செய்து நூற்றெட்டுத் தடவை மூல மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். பின்பு பிரதக்ஷிணஞ் செய்து தண்டம்போல நமஸ்கரிக்கவேண்டும். நிர்மால்யத்தைச் சிரஸில் வைத்துக்கொண்டு பகவானை உத்வாஸனஞ் செய்யவேண்டும். இரண்டு பிராம்மணர்களுக்குக் குறையாமல் போஜனஞ் செய்விக்கவேண்டும். அவர்களுடைய உத்தரவுபெற்று இஷ்டர்களுடன் புசிக்கவேண்டும். அன்றைய ரர்த்திரி ஸ்திரீ சங்கமயில்லாமலிருக்கவேண்டும். மறுநாள் காலை யில் ஸ்நானஞ்செய்து சுத்தமாகி முன்சொன்ன விதிப்படி பகவானைப் பூஜித்து ஹோமம் முதலியவைகளை நடத்தவேண்டும். இப்படிப் பன்னிரெண்டு நாள் பயோ விரதத்தை ய்நுஷ்டிக்கவேண்டும். இது சுக்லபக்ஷ பிரதமையில் ஆரம்பித்து, திரயோதசியில் முடிவாகிறது. இது நடுவில் ஸ்திரீ சங்கமம் செய்யக்கூடாது. தரையில் படுத்துக்கொள்ளவேண்டும். மூன்று காலம் ஸ்நானஞ் செய்யவேண்டும். கெட்ட வார்த்தைகளை யொழிக்கவேண்டும். பலவகையான பேர்கங்களை ய்நுபவிக்கக்கூடாது. ஒருவருக்கும் இம்சைசெய்யாமல் ஸ்ரீ வாசுதேவனையே தியானஞ்செய்துகொண்டிருக்கவேண்டும். திரயோதசி தினத்தில் பஞ்சாமிருதத்தால் பகவானுக்கு ஸ்நானஞ் செய்வித்து, சாஸ்திர முறைப்படி பூஜிக்கவேண்டும். பணத்தில் லோபத்தை வைக்கக்கூடாது. அன்னத்தைப் பாலில் பக்குவஞ்செய்து, அந்த சருவை புருஷ ஸூக்தத்தால் அக்னியில் ஹோமஞ்செய்து பகவானுக்குத் திருப்தி யுண்டுபண்ணக்கூடியதை நிவேதனஞ் செய்யவேண்டும். ஞானமுள்ளவராகிய ஆசாரியனுக்கு வஸ்திரம், ஆபரணம், தக்ஷிணை இவைகையுங் கொடுத்து, ரித்விக்குகளுக்கும் தக்ஷிணை கொடுக்கவேண்டும். பிராமணர்கள், தினர்கள், குருடர்கள் முதலிய எல்லோருக்கும் போஜனஞ் செய்வித்து, எல்லாரும் புசித்தபின் தான் புசிக்கவேண்டும். பிராமணர்களைச் சந்தோஷப்படுத்துவதே பகவானைப் பூஜித்ததாகும். இப்படி ஒவ்வொரு நாளும் நர்த்தனத்

தாலும், பாட்டினாலும், பகவானுடைய கதைகளைச் சொல்வதாலும் பகவானைப் பூஜிக்கவேண்டும். இதற்குப் பயோ விரதமென்று பெயர். இது மஹாபுருஷனுடைய ஆராதனம். இது பிரபதேவரால் எனக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஓ மிகுந்த அதிருஷ்டமுள்ளவளே! இந்த விதிப்படி சுத்தமான மனத்துடன் பகவானைப் பூஜி. இது ஸகல யக்ஞத்திற்குச் சமமானது. இதுவே சகல விரதம். ஓ நல்ல சுபாவமுள்ளவளே! இந்த விரதமே மேலான தபஸ். இதுவே நிபமம். இதுவே சிறந்த யாகம். பகவானுக்குச் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. ஆனதால் இந்த விரதத்தைச் சிரத்தையுடன் அநுஷ்டி. பகவான் உன்னிடத்தில் சந்தோஷமடைந்து, உன்னுடைய எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவார்" என்றார்.

அத்தியாயம் 17

அதிதி பயோ விரதத்தை யநுஷ்டித்தது

அதிதி தேவியானவள் பர்த்தாவாகிய காச்யபருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, பன்னிரெண்டு நாட்கள் சோம்பலின்றி அந்த விரதத்தை அநுஷ்டித்தாள். அவள் புத்தியாகிய சாரதியரால், மனதாகிய கடிவாளத்தைக்கொண்டு, இந்திரியங்களாகிய துஷ்டக் குதிரைகளை அடக்கி மனத்தை யொருவகைப்படுத்தி மஹாபுருஷனாகிய ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவையே தியானித்துக் கொண்டு பயோ விரதத்தைச் செய்தாள். அப்பொழுது ஸ்ரீ பகவான் அவளுக்கு நான்கு கைகளுடன் பீதாம் பரத்தைத் தரித்தவராகச் சங்கம், சக்கரம், கதை ஆகிய இவைகளுடன் தரிசனம் கொடுத்தார். அவரைக் கண்ட மரத்திரத்தில் அதிதியானவள் சீக்கிரமாக எழுந்திருந்து தண்டம்போலப் பூமியில் நமஸ்கரித்தாள். பின்னுமவள் எழுந்திருந்து மயிர்க்கூச்சிலுள்ள

வளாகி, அவருடைய தரிசனத்தால் உண்டான மிகுந்த ஆசையால் சரீரத்தில் நடுக்கமுள்ளவளாகி, இரு கைகளையும் கூப்பி நின்றாள். அவள் பகவானை ஸ்தோத்திரஞ் செய்யவேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவளானாலும் ஆனந்தக்கண்ணீரால் கண்டமடைத்து மௌனமாக நின்றாள். சிலநாழிகை சென்றபின் கத்தகத் ஸ்வரத்துடன் மிகுந்த அன்பு பாராட்டி ஸ்ரீ பகவானைப் பின்வருமாறு ஸ்தோத்திரஞ் செய்தாள்: ஓ தினர்களுக்கு அதிபதியே! ய்க்குங்களுக்கு அதிபதியே! ய்க்குபுருஷ! அழிவற்றவயே! பரிசுத்தப்படுத்தும் பாதங்களுள்ளவரே! சத்தியைக் கொடுக்கும் சரிதங்களுள்ளவரே! காதுக்கு இனிமையான திவ்ய நாமதேயங்களுள்ளவரே! ஆபத்தை அடைந்தவர்களுடைய பரபத்தைப் பேர்க்கி ஷேமத்தைக் கொடுப்பவரே! முந்தியவரே! எனக்கு ஷேமத்தை யுண்டுபண்ணும். ஐகத் ரூபியும், ஐகத்தைப் படைப்பது, ரக்ஷிப்பது, ஸம்ஹரிப்பது ஆகிய இவைகளைச் செய்வதற்காக மாயாருணங்களை அங்கீகரித்தவரும், மகா மகிமை பொருந்தியவரும், மாறாத சுருபமுள்ளவரும், எப்பொழுதும் ஸ்திரமாகவிருக்கும் அகண்ட ஞானத்தால் மாயையை நிவர்த்திப்பவருமான ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவிற்கு நமஸ்காரம். ஓ அருந்த! எவனிடத்தில் நீர் சந்தோஷப்படுகிறீரா அவனுக்கு திர்க்கமான ஆயுள், நல்ல சரீரம், ஒப்பற்ற காந்தி, த்யுலோகம், பூலோகம், பரதாளம், சத்தமான ஞானம் ஆகிய இவைகள் கிடைக்கின்றன. சத்துரு ஜயம் முதலியவை கிடைப்பதில் என்ன ஆக்ஷேபம்?" என்றாள்.

11-20. தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ளவரும், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஷேத்ரக்குருமாகிய ஸ்ரீ பகவான் அதிதி தேவியால் ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டு அவளை நோக்கி, “ஓ தேவர்களுக்கு மாதாவாகிய அதிதியே! வெகுநாளாக உன் மனத்திலிருக்கும் எண்ணத்தை நான் அறிவேன். உன்னுடைய புத்திரர்களுடைய சம்பத்து சத்துருக்களால் அபகரிக்கப்பட்டிருப்பதால் அவர்கள் திரும்பவும் ராஜஜியத்தை

அடைந்து சுவர்க்கத்தில் விளையாடவேண்டும். அதனை நீ பார்த்து சந்தோஷிக்கவேண்டுமென்பது உன்னுடைய எண்ணம். ஆனாலும் அசுரர்களை இப்பொழுது தடுப்பது நியாயமல்ல. இப்பொழுது அவர்களுக்கு ஈசுவரனுடைய ஒத்தாசை இருக்கிறது. ஆனதால் அவர்களிடத்தில் பரர்க்கிரமம் பயன்படாது. ஆனாலும் நீ செய்த விருதத்தால் நான் ஆராதிக்கப்பட்டபடியால் அதற்கு ஏதாவதொரு உபாயஞ் செய்யவேண்டிய வகை இருக்கிறேன். என்னைப் பூஜிப்பது வீணாகாது சிரத்தைக்குத்தக்கபடி பயன் கிடைக்கும். நீ என்னைச் சிரத்தையுடன் பயோ விருதத்தால் பூஜித்தபடியால் நான் உனக்குப் புத்திரனாக அடைகித்து. உன்னுடைய புத்திரர்களாகிய தேவர்களைக்காப்பாற்றுகிறேன். ஆனதால் என்னை தியானஞ்செய்துகொண்டு பர்த்தா வாகிய மாரீசரை அடை. இது தேவ ரகஸ்யமாகையால் பிறருக்குச் சொல்லக்கூடாது. தேவ ரகஸ்யத்தை மறைத்து வைத்துக்கொண்டால் எல்லாம் கிடைக்கும்" என்று சொல்லி மறைந்தார்.

21—23. அதனைக் கேட்ட அதிதியர்னவள் தன் பர்த்தாவாகிய மாரீசருடைய சமீபஞ் சென்றாள். அவர் ஞானதிருஷ்டியால் நடந்த சமாசாரத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, தன்னிடத்தில் பிரவேசித்திருக்கும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவினுடைய அம்சத்தை அதிதியினிடத்தில் பிரவேசிக்கச் செய்தார். கட்டையில் அக்கி பிரவேசித்ததுபோலப் பகவானுடைய அம்சமானது அதிதியினிடம் பிரவேசித்தது.

24—27. இப்படி பகவான் அதிதியின் கர்ப்பத்தில் பிரவேசித்திருப்பதைப் பிறும்மதேவர்தெரிந்துகொண்டு பகவானுடைய திவ்ய நாம தையங்களைச் சொல்லித் துதிக்கலானார். எப்படிமெனில், பெரியோர்களால் கர்னஞ் செய்யக்கூடிய ஓ பகவன்! எல்லாருக்கும் மேலானவராக இருக்கவேண்டும். மேலான சரிதமுள்ளவராகிய உமக்கு நமஸ்காரம். பிரச்சினிகர்ப்பராகிய உமக்கு நமஸ்காரம். வேதங்களால் நிரூபிக்கப்படும் விசுவரூபமுள்ள உமமை நமஸ்கரிக்கிறேன். மூவுலகங்களையும் தொப்

புளில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் உமக்கு நமஸ்காரம். நீர் முவுலகத்தைவிட மேலானவர்; சகல பிராணிகளிடத்திலும் அந்தர்யாமியாக இருப்பவர்; நீர் இந்த ஜகத்தை யுண்டுபண்ணுகிறவர்; நாசஞ்செய்பவர்; காப்பாற்றுகிறவர்; மிகுந்த சக்தியுள்ள புருஷர்; ஜலத்தில் விழுந்த திருணம் முதலியவைகளைப் பிரவாகம் போல நீர் காலசூரியாக இருந்து ஜகத்தைச் சேஷடிக்கச் செய்கிறீர். மேலும், நீர் சரங்கள், அசரங்கள் ஆகிய பிரஜைகளையும், பிரஜாபதிகளையும் படைத்தவர்; அப்படிப்பட்ட நீர் சுமுத்திரத்தில் மூழ்குவதெனக்குச் சுப்பல்போல ஆபத்தை அடைந்தவர்களான தேவர்களைக் காப்பாற்றும்” என்றார்.

அத்தியாயம் 18

வாமனுவதாரம்

இம்மாதிரி பிரம்மதேவரால் துதிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு அதிதியினிடத்தில் அவதரித்தார். அவர் நான்கு கைகளுள்ளவர்; சங்கம், கதை, தாமரை மலர், சக்கரம் ஆகிய இவைகளைத் தரித்தவர்; பீதாம் பரத்தைத் தரித்தவர்; தாமரை மலர்போன்ற கண்கள் உள்ளவர்; கருத்த திருமேனியுள்ளவர்; மகரகுண்டலங்களால் பிரகாசிக்கும் முகமுள்ளவர்; ஸ்ரீவத்ஸத்துடன் கூடிய மார்புள்ளவர்; வளை, தோள் வளை, கிரீடம், அரை நாரண், ஹாரம் முதலியவைகளுள்ளவர்; அவருடைய மார்பில் வனமலை பிரகாசிக்கிறது. அது சுத்தமாக இருப்பதுடன் அதில் வண்டுகள் மதுபானஞ்செய்து சப்திக்கின்றன. கௌஸ்துப ஹாரம் பிரகாசிக்கிறது. அப்படிப்பட்ட பகவானுடைய காந்தியால் அந்த மாரீசருடைய கிருகமானது விளங்கிற்று. பகவான் அவதரித்த சுபமுகூர்த்தத்தில் திக்குகளும், நடிகளும் தெளிந்தன. பிரஜைகள் சந்தோஷித்தார்கள்.

எல்லா ரூதுக்களின் அடையாளங்கள் பிரகாசித்தன. த்யுலோகம், அந்தரிக்ஷம், பூமி, தேவர்கள், பசுக்கள், பிராம்மணர்கள், பாகவதர்கள் ஆகிய இவர்கள் சந்தோஷித்தார்கள். பாத்ரபத் மாதத்திய சுக்லபக்ஷ துவாதசி திதியும், சிரவணநக்ஷத்திரமும் கூடிய சுபகினத்தில் அபிஜித் என்ற சிரவணத்தின் முதல் பாக நக்ஷத்திரத்தில் பகவான் அவதரித்தார். அப்பொழுது ஸகல நக்ஷத்திரங்கள், சூரியன் முதலிய கிருகங்கள் இவைகள் மிக்க சுபர்களாக இருந்தார்கள். துவாதசியில் மத்தியான காலத்தில் பகவான் ஆவிற்பவித்தார். அந்தத் துவாதசிக்கு விஜயா என்று பெயர். மேலும் சங்கம், துந்துபி, மிருதங்கம், பணவம், ஆனகம் முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கின. சிறந்த அப்ஸரஸுக்கள் மிகுந்த பிரியத்துடன் ரந்தனஞ்செய்தார்கள். சிறந்த கந்தர்வர்கள் பாடினார்கள். முனிகளும், தேவர்களும், மதுக்களும், பிதிருக்களும், அக்னிகளும், ஸித்தர்களும், வித்யாதாரர்களும், கிம்புருஷர்களும், கருடர்களும், ஸர்ப்பங்களும் துதித்தார்கள்; கானஞ்செய்தார்கள்; சிலாஹித்தார்கள்; அதிதியின் ஆச்ரமத்தில் புஷ்பங்களை வர்ஷித்தார்கள்.

11-19. பரமபுருஷன் தம்முடைய யோகமாயையால் சரீரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு அதிதியின் கர்ப்பத்தில் அவதரித்ததைக் கண்டு அதிதியானவன் ஸந்தோஷமடைந்தான். பிரஜாபதியாகிய மாரீசர் அவரைத் தரிசித்து ஆச்சரியமடைந்து ஐய என்று சொன்னார். அப்பொழுது அற்புதமான சரிதமுள்ள பகவான் சங்கம் முதலிய ஆயுதத்தைத் தரித்திருந்த சுருபத்தை மறைத்துக்கொண்டு தாய் தகப்பனார் பார்த்திருக்கும் பொழுது வாமனராக ஆனார். அப்பொழுது மகரிஷிகள் யாரிசரை முன்னிட்டு அந்த வாமனருக்கு ஜாதகம் முதலியவைகளைச் செய்தார்கள். அவருக்கு உபநயனஞ் செய்யும்பொழுது சூரியன் காயத்ரியை யுபதேசித்தார்; பிரஹஸ்பதி பகவான் யக்ஞோபவீதத்தை யளித்தார்; கச்சபர் மேகலையைக் கொடுத்தார்; பூமி கிருஷ்ணஜினத்தையும், வானத்திற்கு அதிபதியான ஸோமன் (சந்திரன்)

தண்டத்தையும், தரயானவள் கௌபினத்தை மறைக்கக் கூடிய அளவுள்ள வஸ்திரத்தையும், த்யுலோகமானது சூடையையும், பிரம்மதேவர் மூண்டலுவையும் (கடம்), சப்தரிஷிகள் தர்ப்பைகளையும், ஸரஸ்வதி அக்ஷமாலை யையும் (ஜபமாலை), குபேரன் பிக்ஷா பாத்திரத்தையும் கொடுத்தார்கள். பரமசிவனுடைய பத்தினியாகிய ஸ்துதேவியென்ற உமாதேவியானவள் பிக்ஷுயளித்தாள். இப்படி மகரிஷிகளால் பூஜிக்கப்பட்ட அந்த வாமனப் பிரம்மசாரி தம்முடைய பிரம்ம தேஜஸால் அந்த சபையிலிருப்பவர்களுக்கு மேலானவராக இருந்தார். அவர் பரிஸமூஹனம் முதலியவைகளைச் செய்து அக்னியை வளர்த்து அதில் ஸமித்துக்களை ஹோமஞ் செய்தார். (ஸமிதாதானஞ் செய்தார்).

20—32. அந்தக் காலத்தில் பலியானவன் பிரகுவம்சத்திய பராமமணர்களுடைய சகாயத்தால் நர்மதையின் வடக்குக்கரையில் பிரகுவத்ஸமென்ற கேஷத்திரத்தில் அசுவமேத யாகஞ்செய்தான். அதனைக் கேட்ட வாமனர் பூமி அசையக்கூடிய பாரமுள்ளவராகி அவ்விடஞ் சென்றார். அங்கிருக்கும் பிராமமணர்கள் உதயமான சூரியன்போலப் பிரகாசிக்கும் அந்த வாமனரைப் பார்த்தார்கள். அந்த சபையிலுள்ள எல்லோரும், வாமனருடைய தேஜஸைப் பார்த்துச் சூரியன் வருகிறாரோ, அல்லது அக்னியோ, அல்லது யாகத்தைப் பார்ப்பதற்காக ஸனத்குமாரர் வருகிறாரோ வென்று நினைத்துப் பிரமித்தார்கள். இப்படி அவர்களும், அவர்களுடைய சிஷ்யர்களும் யோசித்துக்கொண்டிருக்க, தண்டம், குடை, ஜலம் நிறைந்த கமண்டலு, மௌஞ்ஜி, யக்ஞோபவீதம், அஜினமாகிய உத்தரீயம் ஆகிய இவைகளைத் தரித்தவரும், ஜடையுள்ளவருமான அந்த வாமனர் யாகசாலைக்கு வந்தார். அவரைக் கண்டவுடன் அங்கிருந்த பிராமமணர்கள் சிஷ்யர்களுடனும், அக்னிகளுடனும் எதிர்கொண்டழைத்தார்கள். அழகான சரீரமுள்ள அந்த வாமனரைக் கண்ட யஜமானனாகிய பலி மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அவருக்கு ஆசனங் கொடுத்தான். நல்வரவு கேட்டான்; நமஸ்கரித்தான்;

அவருடைய பாதங்களை அலம்பினான்; பூஜித்தான்; அவருடைய பாத தீர்த்தத்தைத் தலையில் புரோட்சித்துக்கொண்டான். அது சகல பாபங்களையும் போக்கக்கூடியது; தேவதேவரும் சந்திரமௌனியுமான பரமசிவனாலும் சிரஸில் தரிக்கப்பட்டது. பின்னுமவன் வர்மனரை நோக்கி, “ஓ பிராம்மண! நல்வரவா? உமக்கு நமஸ்காரம். உமக்கு என்னால் செய்யப்படவேண்டியது என்ன? பிரம்மரிஷிகளால் செய்யப்படும் தபஸ் சரீரமெடுத்துக்கொண்டு வந்திருப்பதாக நினைக்கிறேன். நீர் என்னுடைய கிருகத்திற்கு வந்தபடியால் இன்றைய தினம் என்னுடைய பிதுருக்கள் திருப்தியடைந்தார்கள். என்னுடைய குலம் பரிசுத்தமாயிற்று. யாகமானது செவ்வையாக அநுஷ்டிக்கப்பட்டது. உம்முடைய பாதங்களை அலம்பியதால் அக்னிகள் நன்றாக ஹோமஞ் செய்யப்பட்டன. உம்முடைய பாதம் பட்டபடியால் இந்தப் பூமி சுத்தமாயிற்று. ஓ பூஜ்யர்களுக்குட்கிறந்தவரே! எதனையோ யாசிக்க விருப்பமுள்ளவர் போல் தோன்றுகிறீர். உமக்கு எது வேண்டுமோ அதனைக் கொடுக்கிறேன். பசுக்கள் வேண்டுமோ? அல்லது சுவர்ணத்தில் ஆசையா? அல்லது மேலான கிருகம் வேண்டுமோ? அல்லது உத்தமமான ஆகாரத்தில் விருப்பமிருக்கிறதா? பிராம்மணக் கன்னிகையை விவாகஞ் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று நினைக்கிறீரா? கிராமங்கள் வேண்டுமா? வேண்டியதைக் கேட்கலாம்” என்றார்.

அத்தியாயம் 19

வாமனர் பலியை யாசித்தது

இப்படி தர்மத்திற்கு உகந்த பலியின் பிரியமான வார்த்தையைக் கேட்டு வாமனர் மிக்க பிரியத்துடன் அவனைச் சிலாகித்து, “பரலோகத்திற்கு இதமான தர்மத்தை யநுஷ்டிப்பதில் பிருகுக்களும், உம்முடைய பிதாமகராகிய சாந்தரான பிரகலாதரும் திருஷ்

டாந்தமாக இருக்கிறார்கள். உம்மால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தை உம்முடைய குலத்துக்குத் தகுதியானது. பிராம்மணனுக்கு ஒரு வஸ்துவைக் கொடுப்பதாகப் பிரதிக்கை செய்து பிந்தி மறுதளிப்பவனாவது, கொடாதவனாகிய கிருபணனாவது பல்மற்றவனாவது உம்முடைய குலத்தில் ஜனித்ததில்லை. மேலும், உம்முடைய வம்சத்தில் யுத்தத்தில் புறங்காட்டி ஓடுகிறவனும், யாசகர்களுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்யாதவனும் ஜனித்ததில்லை. ஆகாசத்தில் சந்திரன் பிரகாசிப்பது போல சுத்தமான கீர்த்தியுள்ள பிரகலாதர் உம்முடைய குலத்தில் பிரகாசிக்கிறாரல்லவா? பின்னும் உம்முடைய குலத்தில் பிறந்த ஹிரண்யாக்ஷனென்பவன் கதாயுதத்துடன் இப்பூமி முழுவதும் சஞ்சரித்துத் தன்னுடன் யுத்தஞ்செய்யத் தகுதியான வீரன் அகப்பட்டாமல் சகல திக்குகளை ஜயித்தான். அவனை மஹாவிஷ்ணு மிகுந்த சிரமப்பட்டு ஜயித்ததுமன்றி அவனுடைய பராக்ரமத்தை அதிகமென்று கினைத்து, தம்மை ஜெயங்கொண்டவராக கினைக்கவேயில்லை. பின்பு ஹிரண்யகசிபுவென்பவன் தன்னுடைய சகோதரனைக் கொன்றவராகிய ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவினிடம் கோபங்கொண்டு அவருடைய இருப்பிடஞ் சென்றான். யமன்போல் குலத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு எதிர்த்துவரும் ஹிரண்யகசிபுவைக் கண்ட ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு மாயானிகளுக்குட் சிறந்தவராகையால் அந்தச் சமயத்திற்குத் தக்கபடி. யோசித்து பிராணிகளுக்கு மிருத்யுபோல இவன் நான் செல்லுகிற இடங்களுக்கெல்லாம் வருவான். ஆதலால் இவனுடைய ஹிருதயத்திலேயே பிரவேசிக்கிறேன்' என்று நிச்சயம் செய்துகொண்டு அவனுடைய மூக்கின் வழியார்கப் பிரவேசித்து சூட்சும சரீரத்துடன் அவனுடைய மூச்சுக் காற்றில் மறைந்திருந்தார். அப்பொழுது அந்த ஹிரண்யகசிபு ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் அரண்மனைக்குள் புகுந்து தேடியும் அவரைக் காணாமல் கோபத்துடன் கர்ஜித்தான். பின்னுமவன் பூமி, ஆகாசம், திக்குகள் சமுத்திரம் முதலியவிடங்களில் தேடினான். அப்படியும் பார்க்கவில்லை. அப்பொழுது அவன் 'நான் இந்தஐகத் முழுவதும் தேடினேன். என்னுடைய சகோதரனைக்

கொன்றவனைக் காணேன். திரும்பி வராமலிருக்குமிடத்தை அடைந்தான்' என்று சொல்லித் தன்னிருப்பிடஞ் சென்றான்.

13—17. பிராணிகளுக்கு விரோதமென்பது மரணம் வரையிலிருக்கும். நான் என்ற அகங்காரத்தால் விருத்தியடையும் கோபமானது அஞ்ஞானத்தால் உண்டாகிறது. பிரகலாதருடைய புத்திரரும், உம்முடைய பிதாவுமாகிய விரோசனர் விஷ்ணுபக்தராக இருந்து தேவர்கள் பிராம்மண வேஷங்கொண்டு யாசிக்கிருக்களென்பதை அறிந்திருந்தும், தேவர்களுக்குத் தம்முடைய ஆயுளைக் கொடுத்தார். நீர் பெரியோர்களான கிருகஸ்தர்களாலும், பிராம்மணர்களாலும், மிகுந்த கீர்த்தியுள்ள குரர்களாலும், அநுஷ்டிக்கப்பட்ட தர்மத்தைச் செய்கிறீர். ஆனதால் வரங்கொடுப்பவர்களுக்குப் சிறந்தவராகிய உமமிடமிருந்து என் காலால் மூன்றடிகொண்ட பூமியைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். நீர் மிக்க தர்தாவானாலும் எனக்கு வேறென்றும் வேண்டியதில்லை, வித்வானாக இருப்பவன் சரீர யாத்திரைக்கு எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவு அபேக்ஷிக்கலாமெயொழிய அதிகத்தை அபேக்ஷிக்கக்கூடாது. அப்படி அபேக்ஷித்தால் அவன் திருடன்; அவனைச் சித்திக்கவேண்டும்" என்றார்.

18—20. அதனைக் கேட்ட பலி வாமனரை நோக்கி, “ஓ பிராம்மண புத்ர! நீர் பாலாக இருந்தாலும் உம்முடைய வார்த்தைகள் பெரியோர்களால் சிலாகிக்கக் கூடியவைகளாக இருக்கின்றன; ஆனால் நீர் உம்முடைய காரியத்தில் அறியாதவன்போலப் பேசுகிறீர். ஏனென்றால், என்னை யாசித்தவன் திரும்பவும் கஷ்டப்படமாட்டான். நீர் உம்முடைய காலால் மூன்றடி பூமியைக்கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்கிறீர். அது உம்முடைய ஜீவனத்திற்குப் போதுமானதல்லவே. ஆனதால் ஜீவனத்திற்கு எவ்வளவு பூமி வேண்டுமோ அதனை யாசியும்” என்றான்.

21—27. அதனைக் கேட்ட வாமனர் பலியை நோக்கி, “ஓ அரசனே! இந்திரியங்களை ஜயிக்காதவனுக்கு லோகத்திலுள்ள மேலான சகலவஸ்துக்கள் கிடைத்தாலும்

அவன் சந்தேதாஷிக்கமாட்டான். மூன்றடி பூமியை அடைந்து எவன் சந்தேதாஷப்படவில்லையோ, அவனுக்கு ஒன்பது வர்ஷங்களுள்ள பூமி கிடைத்தாலும் சந்தேதாஷமுண்டாகாது. ஏழு துவீபங்களுக்கும் அதிகமாக இருந்த வைன்யர், நிருகர் முதலிய அரசர்கள் அர்த்தங்களையும் காமங்களையும் தங்களிஷ்டப்படி அநுபவித்தும் போதுமென்று ஒழிவையடையவில்லையென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். தெய்வச்செயலாகக் கிடைத்த தரல் சந்தேதாஷத்தை அடைகிறவன் சுகத்தை அடைவான். அதிக ஆசையுள்ளவனுக்கு மூவுலகங் கிடைத்தாலும் சுகமில்லை. தெய்வச்செயலாகக் கிடைத்த அர்த்தத்திலும், காமத்திலும் திருப்தியடைகிறவன் முக்தியடைவான். அவைகளில் திருப்தியடையாமல் அதிகமாக விரும்புகிறான் பிறவியை அடைவான். பிரயத்தனமின்றி கிடைத்தால் சந்தேதாஷப்படுகிற பிராம்மணனுக்குத் தேஜஸ் விருத்தியாகும். அதிக ஆசையுள்ள பிராம்மணனுடைய தேஜஸானது ஜலத்தால் அக்னி அணைவதுபோலக் குறைந்துவிடும். ஆனதால் மூன்றடி பூமி கொடுத்தால் போதுமானது; அதிகம் எனக்கு வேண்டியதில்லை" என்றார்.

28—43. அதனைக் கேட்ட பலி சிரித்துக்கொண்டே 'இஷ்டமானதைப் பெற்றுக்கொள்ளும்' என்று சொல்லி வாமனருக்குப் பூமியைக் கொடுப்பதற்காக ஜலபாத்திரத்தை எடுத்தார். அதனைக் கண்ட சுகராச்சாரியார் சிஷ்யனாகிய பலியை நோக்கி, "ஓ விரோசனருடைய புத்திரராகிய பலியே! இவர், அழிவற்றவரான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு. கச்யபருக்கு அதிதியினிடத்தில் வாமனராக தேவர்களுக்கு ஒத்தாசை செய்வதற்காக அவதரித்திருக்கிறார். இது கெடுதியைக் கொடுக்குமென்பதையறியாமல் கேட்டதைக் கொடுப்பதாக உறுதி சொல்லி விட்டீர். அது நல்லதல்ல வென்று நினைக்கிறேன். நீர் இப்படிச் செய்வதால் அசுரர்களுக்கு மிகுந்த கெடுதியுண்டாகும். இவர் உம்முடைய ஸ்தானம் (இருப்பிடம்), ஐசவரியம், தேஜஸ், கீர்த்தி ஆகிய இவைகளை உம்மிடமிருந்து அபகரித்து இந்திரனுக்குக் கொடுக்கப்

போகிறார். இவர் இப்பொழுது சிறுவராக இருந்தாலும் பெரிய சரீரமெடுத்து லோகம் முழுவதையும் மூன்றடியாக அளந்துவிடுவார். எல்லாவற்றையும் விஷ்ணுவுக்குக் கொடுத்து நீர் எப்படி ஜீவிக்கப் போகிறீர்? உம்மை மூடனென்று நினைக்கிறேன். ஒரு அடியால் பூமியையும், மற்றொரு அடியால் த்யுலோகத்தையும் ஆகாசத்தையும் அளந்துவிடுவார். மூன்றாவது அடிகொண்ட பூமியை எப்படிக் கொடுக்கப் போகிறீர்? கொடுப்பதாக உறுதிசெய்தபடி கொடாதவனுக்கு நரகம் கிடைக்கும். நீர் பிரதிக்கை செய்தபடி கொடுக்கமுடியாதவராக ஆகப் போகிறீர். புருஷனுடைய ஜீவனோபாயம், ய்க்கும், தபஸ் முதலிய கர்மங்கள் எந்தத் தானத்தால் கொடுக்கப்படுகின்றனவோ அது தானமல்ல. தன்னுடைய பணத்தைத் தர்மம், அர்த்தம், காமம், கீர்த்தி, பந்துக்கள் ஆகிய இவர்களுக்காக ஐந்துவகையாகப் பிரித்து அதனை அதற்கு உபயோகிப்பவன் இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்திலும் சந்தோஷப்படுவான். ஓ அசுர சிரேஷ்ட! இந்த விஷயத்தில் வேதத்தில் சொல்லியிருப்பதைச் சொல்லுகிறேன், கேளும். அதாவது கொடுக்கிறேன் என்று ஒப்புக்கொள்வது சத்தியம். திரும்பவும் இல்லையென்பது அனிருதம். (அஸத்யம்) சரீரமாகிய விருஷத்திற்கு ஸத்யமானது புஷ்பமாகவும் பழமாகவு மிருக்கிறதென்று சுருதியில் சொல்லப்படுகிறது. விருஷத்திற்கு நாசம் நேருமானால் புஷ்பமாவது பழமாவது எப்படியுண்டாகும்? ஆனதால் சரீரமாகிய விருஷத்திற்கு அகிருதம் (அஸத்யம்) காரணமாக விருக்கிறது. அஸத்யத்தால்தான் ஸத்யமுண்டாக வேண்டுமென்று தாத்பரியம். வேரற்ற மரமானது எப்படிச் சீக்கிரம் உலர்ந்து கீழே விழுகிறதோ, அப்படி அனிருதகிரம் உலர்ந்து கீழே விழுகிறதோ, அப்படி அனிருதமில்லாதவரையில் தேகம் நாசத்தை அடையும். எல்லாவற்றையும் கொடுக்கிறேன் என்று அர்த்தமுள்ள 'ஓம்' என்றதை உச்சரித்தால் அது அர்த்தமில்லாதாக ஆகிறது. எல்லாவற்றையும் கொடுத்துவிட்டால் ஜீவனத்திற்கு மார்க்கமில்லாமல் சரீரம் நசிக்கிறது. இப்படிக்கொடுப்பவனுக்கே நாசமுண்டாகிறபடியால் தானம் பயன்ற தென்பது கருத்து. ஆனதுபற்றிச் சிலவற்றை

கொடுக்கிறேன் என்று ஒப்புக்கொள்வதே மேலானது. அதனால் கேழைமுண்டு. அதயத்தில் தோஷம் காட்டப் பட்டது. ஆகையால் எல்லாவற்றையும் யாசகனுக்கு கொடுப்பதாகப் பிரதிஞ்ஞை செய்யக்கூடாது. அப்படிச் சிலருக்கு போகங்கிடைக்கிறதில்லை. என்னிடம் ஒன்று மில்லை; நான் ஒன்றையும் கொடுக்கமாட்டேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு பிறரிடத்தில் பணத்தைச் சம்பாதிப்பதற்காகச் சொல்லும் அநிநதம் பூர்ணமான அநிருதம். பூர்ணமான அர்த்தமுள்ளதாகிய, (பணச் செலவில்லாத பேரகத்திற்கு ஸாதனமென்று தாத்பர்யம்) ஆனால் எப்பொழுதும் அநிருதமே சொல்லலாமோ வென்றால் அதுவும் நியாயமல்ல. யாசகர்களைக் கண்ட பொழுதெல்லாம் ஒன்றுமில்லையென்று சொல்பவன் அபகீர்த்தியை அடைவான். அவன் ஜீவித்திருந்தாலும் மாணமடைந்தவனுக்குச் சமமாவன். ஆனதால் ஸ்திரீகளை உற்சாகப்படுத்தி ஸ்வரதினஞ்செய்துகொள்வதற்காகவும், பரிஹாஸத்திற்காகவும், விவாஹத்திற்காகவும், ஜீவனத்திற்காகவும், பிராணனுக்கு ஆபத்து நேரும் சமயத்திலும், பசுக்களுக்கும், பிராயணர்களுக்கும் உபத்திரவ முண்டாகும்பொழுதும் அநிருதம் (பாய்) சொல்வதால் தோஷமில்லை" என்றார்.

அத்தியாயம் 20

பலி வாமனருக்குப் பூமியைக் கொடுத்தது

தன்னுடைய குலத்திற்கு ஆசாரியராகிய சுக்கிராசாரியருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு பலி ஸ்ணகாலமதியானஞ்செய்து ஆசாரியரை நோக்கி, "அர்த்தம், காமம், கீர்த்தி, ஜீவனம் ஆகிய இவைகளுக்கு விருத்தமில்லாததே கிருஹஸ்தர்களுக்குத் தர்மம் என்று உம்மால் சொல்லப்பட்டது உண்மையே. ஆனாலும் பிரகலாதருடைய குலத்தில் ஜனித்தவனாகிய நான் வஞ்சகன் போல் பிராயணனுக்குக் கொடுப்பதாகப் பிரதிஞ்ஞை

செய்து எப்படி மறுதலிப்பீர்கள்? இந்தப் பூமியானவன் 'ஸத்தியத்தைவிட மேலானது ஒன்றுமில்லை. பொய் சொல்லுகிறவனைச் சுமக்கமுடியாதுமில்லை. ஸத்தியவாதிகள் எவ்வளவு மனிதர்களானாலும் அவர்களைச் சுமப்பேன்' என்றான். ஆனதால் எனக்கு நரகத்திலிருந்து பயமில்லை. துக்க சமுத்திரத்திலிருந்தும் பயமில்லை. கிடைத்த அதிகாரம் போய்விட்டாலும் பயமில்லை; மரணத்திலும் பயமில்லை. பிராமணனை வஞ்சிப்பதிலிருந்து பயப்படுகிறேன். மரணமடைந்த புருஷனைப் பணம் முதலியவைகள் விட்டுவிடுகின்றனவல்லவா? அவைகளைச் சொற்பமாகக் கொடுத்து அதனால் பிராமணன்? ஸத்தோஷமடையாமலிருப்பதால் என்ன பிரயோஜனம்? (எல்லாவற்றையும் கொடுப்பதே மேலானதென்று தாத் பர்யம்) தத்யங்க மரிஷி, சிபிச்சக்ரவர்த்தி முதலிய ஸாதுக்கள் தங்களுடைய பிராமணனைக் கொடுத்துப் பிறருக்குக் க்ஷேமத்தைச் செய்திருக்கிறார்கள். பூமி முதலியவைகளைக் கொடுப்பதில் என்ன சந்தேகம்? அசுர குலத்திற்கு பிறந்த வெகு வீரர்கள் இந்தப் பூமியை அதுபவித்தார்கள். அவர்களுடைய போகத்தைக் காலம் நாசஞ்செய்து தீதயொழியக் கிர்த்தியை நாசஞ்செய்யவில்லை. (இப்பொழுதும் அவர்களுடைய கிர்த்தி லோகத்திலிருக்கிறது. யுத்தம் நேர்ந்தபொழுது பிராமணனைத் திருணமாக நினைப்பவர்கள் அநேகர்களுண்டு. நல்ல பாத்ரீரமான யாசகர்கள் வந்தபொழுது பணத்தைக் கொடுப்பவர்கள் மிகவும் அரிது. கம்பீர மனமுள்ளவனும், கருணையுள்ளவனுமான புருஷன் யாசகர்களுடைய அபிஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்து, அதனால் தரித்திரனாவது மேலானதே யாம். அப்படியிருக்க உம்மைப்போன்ற பிரம்ம வித்துக்களுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்வதில் என்ன ஆணைபம்? ஆனதால் இந்தப் பிரம்மசாரியின் இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்கிறேன். மேலும், வேதத்தில் சொல்லப் விதியை நன்றாக அறிந்து நீங்கள் எவரை யாகத் தால் பூஜிக்கிறீர்களோ, அந்த ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு இந்த வாமன ரூபியாக வந்திருந்தால் அதுவே மேலானது. அவர் எனக்கு வரங்கொடுப்பவராக ஆகட்டும்; அல்லது எனக்குச் சத்ருவாகவிருந்தாலும் இருக்கட்டும். அவரால்

ய்சிக்கப்பட்ட பூமியை அவருக்குக் கொடுக்கிறேன். இவர் குற்றஞ்செய்யாதவனாகிய என்னை அதர்ம மார்க்கமாகக் கட்டினாலும் பிராமணவேஷந் தரித்தவராகையால் இவரை நான் இம்சிக்கிறதில்லை. உத்தம சுலோகராகிய இவர் கீர்த்தியை விரும்பியவராகில் என்னை புத்தத்தில் கொன்று இப்பூமியை அபகரிப்பார்; அல்லது என்னால் அடிக்கப்பட்டு யுத்த பூமியில் படுப்பார். (என்னுடைய ஹிருதயத்தில் வஸிப்பாரென்றும் அர்த்தஞ் சொல்வதுண்டு). ஆனதால் ஒப்புக்கொண்டபடி கொடுக்கிறேன்" என்றுன்.

14—15. அதனைக் கேட்ட சுக்ராசாரியர் கம்பிரமனமுள்ளவனும், ஸத்திய பிரதிஞ்ஞனுமாகிய சிஷ்யனிடத்தில் சந்தேகாஷ்ப்படவேண்டியவரானாலும் தெய்வச் செயலால் அவனிடம் கேர்பங்கொண்டு, 'நீ மதங்கொண்டவன்; வித்வானென்று நினைத்துக்கொண்டவன்; ஆசார்யனை உபேக்ஷித்தவன்; என்னுடைய உத்தரவை மீறி நடப்பதால் வெகு சீக்கிரத்தில் ஐசுவரியமில்லாதவனாகிவிடுவாய்" என்று சபித்தார்.

16—20. இப்படிக் குருவால் சபிக்கப்பட்டும் பலியின் புத்தி ஸத்தியத்தைவிட்டு மாறவில்லை. வாமனரைப் பூஜித்து உதகதாரா பூர்வமாக (ஜலத்துடன்) பூமியைத் தானஞ்செய்தான். அப்பொழுது அவனுடைய பத்னியாகிய வித்யாவளி யென்பவள் முத்து ஹாரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாகித் தீர்த்தம் நிறைந்த தங்கக் குடத்தை யெடுத்துக்கொண்டாள். யஜமானனாகிய பலி வாமனருடைய காலை அலம்பினான். அவனுடைய பத்னி தீர்த்தம் வார்த்தாள். பின்பு லோகத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்தும் அந்தத் தீர்த்தத்தைத் தலையில் புரோக்ஷித்துக்கொண்டான். அப்பொழுது தேவர்களும், கந்தர்வர்களும், கிம்புருஷர்களும், கினரர்களும் புஷ்பங்களை வர்ஷித்தார்கள். 'இந்தப் பலி கம்பிரமனமுள்ளவன்; சத்ருவென்று அறிந்திருந்தும் பூமீஹாவிஷ்ணுவுக்கு முயலகத்தையும் கொடுத்தான்' என்று துதித்தார்கள்; தேவ துந்துபிகளை முழக்கினார்கள்; கானஞ் செய்தார்கள். அப்பொழுது அற்புதமான அந்த

வாயுநருடைய சரீரமானது விருத்தியடைந்தது (பருத்தது), மஹாவிபூதியுள்ள அந்தப் பகவானுடைய சரீரத்தில் பூமி, ஆகாசம், திக்குகள், அந்தரிக்ஷம், ஸகல சமுத்திரங்கள், பசுக்கள், பறவைகள், மனிதர்கள், தேவர்கள், முனிகள் ஆகிய இவர்கள் காணப்பட்டார்கள். மேலும், அந்தச் சரீரத்தில் மஹாபலி முக்குணங்களால் லேறப்பட்டதும், பூதங்கள், இந்திரியங்கள், விஷயங்கள், மனம், ஜீவன் இவைகளுடன் கூடிய இந்த ஐகத்தைப் பார்த்தான். அந்தப் பகவானுடைய உள்ளங்காலில் ரஸாதலத்தையும், பாதங்களில் பூமியையும், கணைக்கால்களில் பர்வதங்களையும், முழங்கால்களில் பறவைகளையும், தொடைகளில் வாயுவின கணத்தையும், வஸ்திரத்தில் ஸந்தியா காலத்தையும், குஹ்யத்தில் பிரஜாபதிகளையும், ஜகனத்தில் (இடுப்பிற்குக் கீழ்ப்பாகம்) தன்னையும் மற்ற அசுரர்களையும், தொப்புளில் ஆகாசத்தையும், வயிற்றில் எழு சமுத்திரங்களையும், மார்பில் நட்சத்திரங்களையும், ஹிருதயத்தில் தாமத்தையும், இரண்டு ஸ்தனங்களில் ரிதம் ஸத்யம் இனவகளையும், மனத்தில் சந்திரனையும், வக்ஷஸ்ஸில் தாமரை மலரைக் கையில் பிடித்த லக்ஷ்மி தேவியையும், கழுத்தில் ஸாமம் முதலிய ஸகல வேதங்களையும், கைகளில் இந்திரன் முதலிய தேவர்களையும், காதுகளில் திக்குகளையும், தலையில் அந்தரிக்ஷத்தையும், தலைமயிர்களில் மேகங்களையும், மூக்கில் வாயுவையும், கண்களில் சூரியனையும், முத்தத்தில் அக்னியையும், வாக்கில் சந்தஸ்ஸுக்களையும், நாக்கில் வருணனையும், புருவங்களில் நிஷேதத்தையும் விதியையும், இமை மயிர்களில் பகலையும் ராத்திரியையும், நெற்றியில் கோபத்தையும், உதட்டில் லோப குணத்தையும், ஸ்பரிசத்தில் காமத்தையும், ரேதஸ்ஸில் ஜலத்தையும், பின்பக்கத்தில் அதர்மத்தையும், காலடி வைப்பில் யாகத்தையும், சாயையில் மிருத்யுவையும், சிரிப்பில் மாயையையும், சரீரத்திலுள்ள மயிர்க்கால்களில் ஷஷ்தி ஜாதிகளையும், நாடிகளில் நதிகளையும், நகங்களில் கற்களையும், புத்தியில் பிரம்மதேவரையும் தேவகணங்களையும் மகர்ஷிகளையும், பிராணனிடத்திலும் சரீரத்திலும் சராசரங்களடங்கிய ஐகத்தைக் கண்டான். ஸகல

பிராணிகளுடைய சுருபியாக விருக்கும் பகவானிடத்தில் இந்த ஐகத்திருப்பதைக் கண்டு எல்லா அசுரர்களும் துக்கித்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் சகிக்க முடியாத தேஜஸ் உள்ள சுதர்சனமென்ற சக்ரமும், மேகம்போல் சப்திக்கும் சார்ங்கமென்ற வில்லும், இடி முழக்கம்போன்றதொனியுள்ள பாஞ்சஜன்யமென்றசங்கமும், கௌமோதகியென்ற கதர்யுதமும், வித்யாதரென்ற சுத்தியும், கேடகமும், குறையாதபாணங்ஞள்ள உத்தமங்களான தூணங்களும், ஸுநந்தர் முதலிய விஷ்ணு பார்ஷதர்களும், லோகபாலகர்களும் பகவானுடைய சமீபஞ்சென்று அவரை உபாசித்தார்கள். அப்பொழுது பகவான் பிரகாசிக்கும் கிரீடத்தாலும், தோள்வளைகளாலும், மகர குண்டலங்களாலும், ஸ்ரீ வத்ஸத்தாலும், கௌஸ்துபத்தாலும், பீதாம்பரத்தாலும், வண்டுகளுடன் கூடிய வனமாகையாலும், மின்னலுடன் கூடிய மஹா மேகம்போல் விளங்கினார். பலியின் பூமியை ஒரு அடியாக அளந்தார். ஆகாயத்தைப் பருத்தசரீரத்தாலும் கைகளாலும் வியாபித்து மேலுலகத்தை ஒரு அடியாக அளந்தார் மூன்றாவது அடி வைக்க இடமில்லை. அவருடைய பாதமானது மஹாலோபம், ஜனலோகம் ஆகிய இவைகளை அதிக்ரமித்து, தபோலோகத்திற்கும் மேலான ஸத்ய லோகஞ் சென்றது.

அத்தியாயம் 21

ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு பலிபை நிக்ரஹித்தது

ஓ மஹாராஜ! ஸத்யலோகத்திற்கு வந்த ஸ்ரீ பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தைக் கண்ட பிரம்மதேவர் அந்தப்பாதத்தின் காந்தியால் ஸத்யலோகத்தின் காந்தியும் குறைந்திருப்பதைப் பார்த்து ஸ்ரீ பகவானுடைய அருகில் சென்றார். மேலும் மரிசி முதலிய பிரஜாபதிகளும், ஸுநந்தனர் முதலிய யோகிகளும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு விலிடம் வந்தார்கள். பின்னும் வேதங்கள்,

உபவேதங்கள், நியமங்கள், நீதி சாஸ்திரம், தர்க்கம், இதி
ஹாசம், வேதாங்கங்கள், புராணங்கள் ஆகிய இவை
களும் பகவானை உபாசித்தன. யோகமரகிய காற்றினால்
விருத்திசெய்யப்பட்ட ஞானமாகிய அக்னியினால் கர்ம
மரகிய மலத்தை யெரித்தவர்களான யோகிகளும் அவ்
விடம் வந்தார்கள். அவர்கள் எந்தப் பகவானுடைய
பாதத்தை ஸ்மரித்து அதன் மகிமையால் கர்மங்
களால் அடையமுடியாத ஸதயலோகத்தை யடைந்தவர்
களாகையால் அந்தப் பகவானுடைய பாதத்தை நமஸ்
கரித்தார்கள். அப்பொழுது உயரத் தூக்கப்பட்டிருக்
கும் பாதத்தை யுத்தேசித்து, பிரம்மதேவர் கமண்டல
வின் ஜலத்தால் அந்தப் பாதத்தை அலம்பி அந்தத்
தீர்த்தமர்னது ஆகாச கங்கையாயிற்று அதுவே முவுல்
கத்திலும் பிரவேசித்து ஜனங்களுடைய பாபத்தை
நிவர்த்திக்கிறது. பிறகு ஸ்ரீ மஹானிஷ்ணு தம்முடைய
ரூபத்தை முன்போல் மாற்றிக்கொண்டு வாமனராக
ஆனார். அப்பொழுது பிரம்மா முதலிய லோகபாலகா
கள் தங்கள் சேவகர்களுடன் தங்களுக்கு அதிபதியான
பகவானை மிகுந்த ஆதர்ஷுடன் பூஜித்தார்கள்; அர்க்
கியம், பாத்தியம் இவைகளைக் கொடுத்தார்கள், புஷ்ப
மாலை, திவ்யமான சந்தனம், தூபம், தீபம், நெல் பொரி,
அக்ஷதை, பழங்கள், இவைகளைச் சமர்ப்பித்தார்கள்.
பகவானுடைய மகிமையைச் சொல்லித் துதித்தார்
கள். ஜய சப்தத்தைக் கோஷித்தார்கள்; நர்த்தனங்
செய்தார்கள்; சங்கம், துந்துபி முதலிய வாதத்தியங்களை
முழக்கினார்கள்; கானஞ் செய்தார்கள். கரடிகளுக்கு
அதிபதியாகிய ஜாம்பவான் பேரி வாதத்தியத்தை
முழக்கி னைகல திக்குகளிலும் ஜய சப்தத்தை ஒலிக்கச்
செய்தார்.

10-25. அப்பொழுது ஸ்ரீ மஹானிஷ்ணுவின்ால்
மூன்றடி கொண்ட பூமியை யாசிரப்பதென்ற வியாஜமாக
நைகல பூமியும் அபகரிக்கப்பட்டதைக் கண்ணுற்ற அசு
ரர்கள் மிகுந்த கோபத்துடன், "இவர் பிராமணனல்ல.
ஸ்ரீ மஹானிஷ்ணுவே தேவர்களுக்குச் சகாயஞ்செய்ய
விரும்பி பிராமண வேஷத்தைத் தரித்திருக்கிறார்.

இந்தப் பிரம்மசாரி நம்முடைய அரசராகிய பலியைப் பாசித்து அவருடைய ஸகல சொத்தையும் அபகரித்தார். நம்முடைய அரசரான பலி பெர்ய் சொல்லாதவர் (ஸத்ய விரதமுள்ளவர்); அதிலும் இப்பொழுது யாகதிகையுள்ளவர்; அப்படிப்பட்டவர் பிராமணன் முன்பாகப் பெர்ய் சொல்வாரா? ஆகையால் இந்தப் பிரம்மசாரியைக் கொல்வதே நியாயம். அப்படிச் செய்வதால் யஜமானனுக்குப் பேருதவி செய்ததாக ஆகுமென்று யோசித்து அவர்களின் அரசராகிய பலியின உத்தரவை யெதிர்பாராமலேயே குலம், பட்டஸம் முதலிய ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு வாமனரை அடிக்க வேண்டி ஓடிவந்தார்கள். அவர்களைக் கண்ணுற்ற நந்தர், ஸந்தநதர், விஜயர், ஜயர், பிரபலர், உத்பலர், குமுதர், குமுதாசுதர், விஷ்வக்ஸேநர், கருடன், ஜயந்தர், சிருததேவர், புஷ்பதந்தர், ஸர்த்வதவர் என்ற விஷ்ணு பார்ஷதர்கள் ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு அசுர சைன்னியங்களை அடித்தார்கள். அந்த விஷ்ணு தூதர்கள் எல்லோரும் பதினாயிரம் யானைகளின் பலமுள்ளவர்கள். அவர்களால் அடிக்கப்பட்டிருக்கிற அசுர சைனியத்தைப் பார்த்துப் பலிபானவன் சுக்ராச்சார்யருடைய சாபத்தை நினைத்துக்கொண்டு, “ஓ விப்ரசித்தியே! ஓ ராஹுவே! ஓ ஹேதியே! என்னுடைய வர்த்தையைக் கேளுங்கள். இது நமக்குக் கேட்கக் காலமல்ல. ஆனதால் யுத்தஞ்செய்யவேண்டாம்; திரும்புங்கள். பிராணிகளுக்குச் சுகத்தையும், துக்கத்தையும் எவர் கொடுக்கிறாரோ அவரைப் புருஷப் பிரயத்தனத்தால் வெற்றி கொள்ள முடியாது. எந்தப் பகவானுடைய அநுகரத்தால் முன்காலத்தில் நாம் கேட்கத்தை அடைந்தோமோ அவருடைய கிருபை இப்பொழுது தேவர்களிடம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. தேவ பலத்தாலும், மந்திரிகளாலும், தன்னுடைய புத்தியாலும், கோட்டைகளாலும், மந்திரங்களாலும், ஓளஷதங்களாலும், ஸாமம் முதலிய உபாயங்களாலும் காலத்தை வெல்ல முடியாது. பலமுறை உங்களால் ஜயிக்கப்பட்ட தேவர்களை தெய்வ பலமுள்ளவர்களாக இப்பொழுது உங்களை ஜயித்துக் கர்ஜிக்கிறார்கள். நமக்குத் தெய்வம் அநுகூலமாக இருக்க

குர்பொழுது நல்ல காலம் வருமென்று காலத்தை எதிர்பார்த்திருங்கள்” என்று சமாதானஞ் செய்தான்.

26-55. இப்படி விஷ்ணுவின் பார்ஷதர்களால் பீடிக்கப்பட்ட அசுர சேனாதிபதிகள் தங்கள் யஜமானனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுப் பாதாளத்தில் பிரவேசித்தார்கள். பிறகு கருடன் பாதாளத்தில் பிரவேசித்ததையறிந்து சுத்யா பகவானுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கட்டினார். (இந்தப் பலியின் ஸகல சொத்தையும் அபகரித்தபடியால் இவனுக்கு ‘என்னுடைய’ தென்ற அபிமானம் நிவர்த்தியாயிற்று; சரீரத்தையும் கட்டி அகங்காரத்தையும் நிவர்த்தித்து, பலியை அநுக்ரகிக்கவேண்டுமென்பது பகவானுடைய அபிப்பிராயம்.) பிரபுநாசிய மஹாவிஷ்ணுவின் அசுரர்களுக்கு அதிபதியான பலி கட்டப்பட்டபொழுது, ஆகாயத்திலும், பூமியிலும், ஸகல திக்குகளிலும் ஹா ஹா என்ற சப்தம் உண்டாயிற்று. பின்பு வருண பாசத்தால் கட்டப்பட்டவனும், ஐசுவரிய மற்றவனும், நிலையான புத்தியுள்ளவனும், விவேகியும், மிகுந்த கீர்த்தியுள்ளவனுமான பலியை நோக்கி வாமனரூபியான ஸ்ரீபகவான், “ஓ அசுர! மூன்றடி பூமி எனக்குக் கொடுப்பதாக உறுதிசொன்னாய் அல்லவா? சூரியனுடைய பிரகாசம் எதுவரையிலிருக்கிறதோ, சந்திரனுடைய ஒளி எதுவரையில் பிரகாசிக்கிறதோ, எதுவரையில் அக்ஷரின் வெளிச்சமிருக்கிறதோ, மேகம் மழை பெய்கிறதோ எதுவரையிலுள்ள உன்னுடையதான ஸகல பூமியும் ஒரு அடியாக அளக்கப்பட்டது. மூன்றாவது அடிக்கு இடங்கொடு. உறுதி சொன்னபடி கொடுக்காவிடில் நரகத்தை அடையவேண்டும். இந்த விஷயத்தை உன்னுடைய குருவாகிய சுக்கிரனும் சொல்லியிருக்கிறார். சுவர்க்கத்தை அடையலாமென உன்னுடைய எண்ணம் நிறைவேறுது. எவன் யாசகனுக்குக் கொடுப்பதாக உறுதிசொல்லிப் பின்பு அதனைக் கொடுக்கவில்லையோ, அவன் நரகத்தை அடைவான். பணக்காரன் என்ற கர்வங்கொண்ட நீ மூன்றடி கொண்ட பூமியைக் கொடுப்பதாகப் பிரதிஞ்ஞையெய்து என்னை ஏமாற்றினாய்; அதனால் பொய் சொன்னதின் பலனை சில வருஷ காலம் நரகத்தில் அனுபவி” என்றார்.

அந்தியாயம் 22

பகவான் பலியை அநுகூஹித்தது

ஓ பரிஶித்து மஹாராஜே! இப்படிப் பலி சச்சுர வர்த்தி பகவானால் அபகாரஞ் செய்யப்பட்டும் விகாரத்தை அடையாமல் ஸ்திரியத்துடன் பகவானே நோக்கி, "ஓ உத்தமரே! என்னால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தையைப் பொய்யென்று நினைக்கிறீர். அதனை நான் ஸத்தியமாகச் செய்துவிடுகிறேன். உம்மை வஞ்சிக்கவில்லை. என்னுடைய தலையில் மூன்றாவது அடியை வைக்கலாம். நரசத்திலிருந்து நான் பயப்பட்டுன். ஐசுவரிய நாசத்தில் பயப்படவில்லை. பாசத்தால் கட்டினதில் துக்கமிடலை. கஷ்டத்திலிருந்து பயமில்லை. அபகீர்த்தியிலிருந்து மிகவும் பயப்படுகிறேன். லேலும், தாய், தகப்பன், சகோதரன், மித்திரர்கள் ஆகிய இவர்களும் எதனைச் செய்ய வில்லையோ அந்த நிகரஹத்தை நீர் செய்தவரானாலும் மிகவும் மேலானவராகையால் அந்த நிகரஹமும் மேலானதேயாம். நீர் அசுர ஜாதியில் பிறந்த எனக்கு மறு லோகத்தில் ஹிதத்தைச் செய்பவர்; சௌரியம் முதலியன வகளால் மதித்தவர்களான எங்களுக்கு அந்த மதத்தைப் போக்கும் ஞானத்தைப்போலத் தண்டத் தைச் செய்தீரல்லவா? அநேக அசுரர்கள் உம்மிடத்தில் விரோத புத்தியை அடைந்தார்கள். பலவிதமான சரிதமுள்ளவரான உம்மால் சிட்சிக்கப்பட்டேன். வருண பாசத்தால் கட்டப்பட்டேன். ஆனாலும் நான் வெட்கப் படவில்லை; துர்க்கிக்கவுமில்லை. என்னை அநுகூஹிப் பதற்காக நீர் என்னுடைய கண்ணுக்குப் புலப்பட்டு என்னை வருண பாசத்தால் கட்டியது மிகவும் மேலான தென்றும், நல்ல காரியமென்றும் நினைக்கிறேன். என்னுடைய பிதாமஹான பிரகலாதர் பாகவதர்களுக்கு ஸம்மதர்; மிக்க கீர்த்தியுள்ளவர்; அவருக்குப் பிதாவும் உம்மிடத்தில் விரோத புத்தியுள்ளவருமான ஹிரண்ய கசிபு தம் புத்திரராகிய பிரகலாதரைக் கொல்வதற்குப் பலவகையாக முயற்சித்தும் பிரகலாதர் உம்மையே

கதியாக நினைத்திருந்தாரல்லவா? பிரகலாதர் சரீரம் முதலிய அனித்ய வஸ்துக்கள் அபிமானிக்கக்கூடியவைகளல்லவென்று நினைத்து உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தையே ஆசிரயித்திருந்தார் என்று கருத்து) மேலும் பிரகலாதர், 'இந்தச் சரீரத்தால் என்ன பிரயோஜனம்? மரித்த பிறகு பணத்தை அபகரிப்பவர்களும், திருடர்களுக்குச் சமாளர்களுமான பந்துக்களால் என்ன பிரயோஜனம்? ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமான ஸ்திரீயினால் என்ன பயன்? வீட்டினால் என்ன பயன்? ஆயுள் குறைகிறதென யொழிய வேறில்லை' என்று நிச்சயித்து மிகுந்த ஞானமுள்ளவராகி, ஸம்ஸாரிகளான ஜனங்களுடைய சங்கத்தில் பயந்து, அசுரர்களைக் கொல்பவரான உம்முடைய பாதாரவிந்தமே பயமற்ற இடமென்ற நிச்சயத்துடன் அதனை யடைந்தார். நானும் என்னுடைய பாக்கியத்தால் உம்முடைய ஸம்பந் சென்றேன். பலாத்காரமாக என்னுடைய ஐசுவரியத்தையும் குறைத்தீர். ஐசுவரிய மதத்தால் வாழ்க்கை நிலையற்றதென்பதை ஜனங்கள் தெரிந்த கொள்ளுகிறதில்லை. ஆனதால் உம்முடைய பாதத்தைச் சரணமடைகிறேன்' என்று.

13—18. அப்பொழுது பிரகலாதர் உதயமாகும் சந்திரன்போல் அவ்விடம் வந்தார். அவர் மிகுந்த கார்தியுள்ளவர்; தாமரை இதழ்போல் நீண்ட கண்களுள்ளவர்; உயரமானவர்; பீதாம்பரமுள்ளவர்; மிகவும் அழகானவர்; அப்படிப்பட்ட பிதாமஹாரான பிரகலாதரைப் பலி பார்த்ததும் வருண பாசத்தால் கட்டப் பட்டிருந்ததால் முன்போல் அவரைப் பூஜிக்கவில்லை நமஸ்காரத்தை மாத்திரஞ் செய்தான்; வெட்கத்தால் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டான்; கண்ணிரைப் பெருக்கினான். அப்பொழுது பிரகலாதர், ஸுனந்தர் முதலியவர்களால் உபாஸிக்கப்பட்டு அவ்விடத்தில் வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீ பகவானிடஞ் சென்று ஆனந்த பாஷ்பத்துடன் மயிர்க்கூச்சலுள்ளவராகி நமஸ்கரித்தார். பின்னுமவர் பகவானை நோக்கி, "இந்தப் பலிக்கு இந்திரபதத்தை நீரே கொடுத்தீர்; திரும்பவும் அதனை அபகரித்தவரும் நீர். சம்பத்து ஆத்மாவிற்கு மோஹத்தை யுண்டு

பண்ணக்கூடிய தரையால் ஐசுவரிய மற்றவனுக்குப் பவியைச் செய்தது அநுக்கிரகமேயாம். வித்துவானாக இருப்பவனும் சம்பத்தினால் மோகத்தை அடைகிறான். ஐசுவரிய மிருக்குமானால் ஆத்மாவின் உண்மையை அறியமுடியாது. ஆனதால் ஐகத்திற்கு அதிபதியும், சுகல கர்மங்களுக்கும் சாட்சியும் நாராயணனுமாகிய உமக்கு நமஸ்காரம் என்று துதித்தார்.

21-22. இப்படிப் துதித்து அஞ்ஜலி பந்தன் செய்துகொண்டிருக்கும் பிரகலாதருக்கு முன்பாக பிரம்ம தேவர் சொல்லவாரம்பித்து, அதே சமயத்தில் வித்யா வளி பேசுவந்ததை யங்கேரித்துத் தாம் பொன்னமாக விருந்தார். அப்பொழுது வித்யாவளியானவன் உன்னுடைய பர்த்தா வருண பாசத்தால் கட்டப்பட்டதைக் கண்ணுற்று மிகவும் பயந்து, கண்ணீரைப் பெருக்கி, பகவானை நமஸ்கரித்து, "ஓ ஈச! இந்த மூவுலகத்தையும் நீர் உண்பெண்ணி அதனைச் சங்கரிக்கிறீர் இந்த ஐகத்து ஒருவருடையதுமல்ல; அப்படியிருக்க மந்த "புத்திகள்" என்னுடையது, என்னுடையது என்று சொல்கிறார்கள்" என்றான். (மூவுலகத்திற்கும் நீர் யஜமானனாகையால் அது உம்முடையதேயாம். அதனை என்னுடைய பர்த்தா தம்முடையதாக நினைத்து, அதனை உமக்குக் கொடுத்ததாக நினைப்பது அறியாத தனமே. ஆகையால் அவரைக் காப்பாற்றும் என்று கருத்து).

22-24. அப்பொழுது. பிரம்மதேவர் பகவானை நோக்கி, "ஓ பிராணிகளுக்கு அதிபதியாக இருப்பவனே! ஐகத்தைப் படைப்பவனே! ஐகத்சுருதியே! தேவர்களுக்கும் தேவனே! இவனுடைய ஐசுவரியம் எல்லாம் அபகரிக்கப்பட்டபடியால் இவனை நிகரகீகவேண்டாய். இவனை விட்டுவிடவேண்டும். இவன் சுத்த சித்தத்துடன் ஸைல பூமியையும் உமக்குத் தானஞ் செய்தான்; புண்ய கர்மங்களால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட லோகங்களையும் உம்மிடம் ஸமர்ப்பித்தான். இப்படி ஸுகல சொத்தையும் கொடுத்தான்; ஆத்மாவையும் ஸமர்ப்பித்தான். உம்முடைய பாதங்களை ஜலத்தால் அலம்பி, அருகம்புல்லால் பூஜை

செய்தவன்கூட உத்தம கதியை அடைகிறான். சுத்த சித்தத்துடன் மூவுலகத்தையும் உம்மிடத்தில் ஸர்ப்பித்தவன் உபத்திரவத்தை யடைவது நியாயமாகுமா? என்றார்.

15-27 அதனைக் கேட்ட ஸ்ரீபகவான் பிரம தேவரை நோக்கி, "ஓ பிரமதேவரே! எவனை அநுக்ரஹிக்கவேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேனோ, அவனுடைய ஐசுவரியத்தை அபசரிக்கிறேன். ஐசுவரிய மதங்கொண்டவன் விவேகமற்றவனாகி லோகத்தையும், என்னையும் அமைதிப்பான். இந்த ஐவன் கர்மத்திற்கு வசப்பட்டு, பலவகையான ஜன்மங்களை அடைந்து எப்பொழுது புருஷ ஜன்மத்தை அடைகிறானோ, அப்பொழுது நல்ல குணம், அனுஷ்டானம், யௌவன வபது, ரூபம், வித்தை, ஐசுவரியம் முதலியவைகளால் மதத்தை அடையக்கூடாது. அப்படி மதமற்றவனாகி யிருந்தால் அவனுக்கு என்னுடைய அநுக்ரகம் கிடைக்குமா. மேற்சொல்லிய குலம் முதலியவை மானத்திற்கும், ஸ்தம்பிதத்திற்கும் காரணங்கள்; ஸகலவிதமான கேழ்மத்திற்கு விக்கனங்கள், ஆனாலும் அவைகளில் என்னுடைய பக்தன் மோகிக்கமாட்டான். இந்தப் பலி யானவன் தானவர்களுக்கும் தைத்தியர்களுக்கும் அநுபபதி; கீர்த்தியை விருத்திசெய்பவன்; கஷ்டத்தை அநுபவிக்கும்பொழுதும் மோகத்தை அடையாமலிருப்பதால் ஜயிக்கமுடியாத என்னுடைய மாயையை ஜயித்தான். இவனுடைய ஐசுவரியத்தைக் குறைத்தேன்; இந்திர பதத்தை அபசரித்தேன்; பாசத்தால் கட்டினான். ராசிகளும் அவனை விட்டுவிட்டார்கள்; பலவகையான துக்கங்களை அநுபவிக்குமாபடி செய்யப்பட்டான்; குருவினாலும் சபிதகப்பட்டான்; அப்படியும் மத்தியத்தை விடவில்லை; நல்மார்க்கத்தை விடுகிறல்லை ஆனதால் எட்டாவது மன்வந்தரத்தில் இவன தவர்களுக்குக் கிடைக்காத இந்திர பதத்தை அடைந்தான். அப்பொழுதும் என்னிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களுக்கு இருப்பான். அதுவரையில் விச்வகர்மானினால் ண்டுபண்ணப்பட்ட சுதலத்தில் வசிக்கட்டும். அவ்

விடத்தில் வசிப்பவர்களுக்கு என்னுடைய கிருபையால் மனோவியாதி, சிரமம், சோம்பல், அவமானம் முதலியவைகள் உண்டாகிறதில்லை" என்று சொல்லிப் பலியை நோக்கி, "இந்திலேஸை! உன்னுடைய பந்துக்களுடன் சுதலத்திற்குச் செல்லுர். அந்த லோகம் தேவர்களாலும் விரும்பக்கூடியது. உமக்கு கேஷமமுண்டாகா. லோகபாலகர்களும் உம்மை அவமதிக்கமாட்டார்கள். உம்முடைய உத்தரவை மீறி நடப்பவர்களை என்னுடைய சக்கரமானது நாசஞ்செய்யும். உம்மை நான்கு புறத்திலும் நான் ரட்சிக்கிறேன். ஓ வீர! எப்பொழுதும் நான் அவ்விடத்திலிருப்பேன். என்னை நீ தரிசிக்கலாம். தானவர்கள், தைத்யர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய சங்கத்தால் உண்டாகும் அசுர சுபாவமானது என்னுடைய தரிசனத்தால் மாறிவிடும்" என்று அநுக்கிரகித்தார்.

—#—

அத்தியாயம் 23

பலி சுதஸஞ் சென்றது

மிகுந்த மகிமை பொருந்தியவரும்; ஸகல ஸாதுக்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவருமான பலியானவர் அஞ்ஜலிபந்தஞ் செய்துகொண்டு (கைகளைக் கூப்பிட்டு) மிகுந்த பக்தியால் ஆனந்தக் கண்ணீர், மயிர்க்கூச்சல் ஆகிய இவைகளுள்ளவராகி இம்மாதிரி சொன்ன புராண புருஷரை நோக்கி, "நான் உம்மை ஒருவகையிலும் பூஜிக்கவில்லை. நமஸ்காரஞ்செய்வதாக முயன்றாலேயே தேவர்களுக்கும் அரிதான அநுக்கிரகத்தை மிக்க அற்புதமாக என்னிடத்தில் செய்தீர். ஆனதால் உம்மை நமஸ்காரஞ்செய்வதின் மகிமை வியக்கத்தக்கது" என்று துதித்து, அவரையும், பிரமதேவரையும், பரமசிவனையும் நமஸ்கரித்து, தம்முடைய பரிசுரங்களுடன் சுதல லோகஞ் சென்றார். இப்படிப் பகவான் இந்திரனுக்கு சுவர்க்கததைக் கொடுத்துத் திதியின் மனோ

ரதத்தைப் பூர்த்திசெய்து ஸ்கல லோகத்தையும் பரி
பாலித்தார். அப்பொழுது பிரகலாதர் தம்முடைய
பெளத்திரனாகிய பலியின் சரிதத்தைக் கண்ணுற்று,
"ஸ்கல ஜகத்தாலும் நமஸ்கரிக்கக்கூடிய பாதாரவிந்த
முள்ள பகவான் அசுரனாகிய பலியின் துவாரபாலகராக
இருக்கிறார். இந்த அநுக்கிரகம் பிரமதேவருக்கும்
கிடைக்கவில்லை, பரமசிவனுக்கு அரிதாயிற்று; லக்ஷ்மி
தேவிக்குக் கிடைக்கவில்லை; மற்றவர்களுக்குக் கிடைக்
குமா? பிரம்மா முதலியவர்களும் உம்முடைய பாதாரவிந்த
மதுவைப் பானஞ்செய்ததால் அணிமா முதலிய விபூ
தியை அடைந்தார்கள். உக்கிரமான ஜாதியில் பிறந்த
வர்களும், துஷ்டர்களுமான எங்களிடத்தில் அநுக்கிரக
திருஷ்டியைச் செய்வது துர்லபமல்லவா? நீர் அவ்வற்ற
மாயையால் ஸ்கல லோகத்தையும் படைப்பவர்; ஸ்கல
சுருபியாக இருப்பவர்; எல்லாரையும் சமமாகப் பார்ப்
பவர்; பக்தர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவர். ஆனதால்
உம்முடைய சரிதம் ஆச்சரியகரமானது. கற்பக விருட்
சத்தின் சுபாவம்போன்ற சுபாவமுள்ளவர். (விரும்பி
யதைக் கொடுப்பவரென்று தாத்பரியம்) விஷம் சுபா
வம் உம்மிடத்திலில்லை" என்றார்.

9—12. அந்தப் பிரகலாதரைப் பார்த்துப் பகவான்,
"ஓ குழந்தை பிரகலாத! உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகும்,
சுதல லோகஞ்சென்று பெளத்ரனுடன் கூடிச் சந்தோஷ
மாக வசி. அவ்விடத்தில் எப்பொழுதும் கதையைக்
கையில் வைத்துக்கொண்டு உனக்குத் தரிசனங் கொடுக்
கிறேன். என்னுடைய தரிசனத்தால் கர்ம பந்தத்தை
நிவர்த்தித்துக்கொண்டு, பந்துக்களுக்கு சந்தோஷத்தை
யுண்டுபண்ணு" என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். அதனைக்
கேட்ட பிரகலாதர் பகவானுடைய ஆஞ்ஞையை ஒப்புக்
கொண்டு, சிரசில் அஞ்ஜலிசெய்து பகவானைப் பிரதட்சி
ணஞ்செய்து நமஸ்கரித்து விடைபெற்றுச் சுதலஞ்
சென்றார்.

13—18. பின்பு பகவான் ரித்விக்குகளின் மத்தி
யில் உட்கார்ந்திருக்கும் சுக்ராச்சாரியரை நோக்கி,
"ஓ பிராமண! உம்முடைய சிஷ்யனாகிய பலியின் யாகத்

தில் நேர்ந்த இடையூறுகளுக்காக எதைச் செய்தால் அது பூர்த்தியாகுமோ அதனைச் செய்யும்" என்றார். அதனைக் கேட்ட சக்ராச்சாரியர் பகவானை நோக்கி, "மந்திரத்தாலும், தந்திரத்தாலும், தேசத்தாலும், காலத்தாலும், வஸ்துவினாலும் எவ்விதக் குறை நேர்ந்தாலும் அவை யாவும் யக்ஞபுருஷராகிய உம்மைப் பூஜித்தால் பூர்ணமாகிறது. ஆனதால் உம்மை மூன்று கரணங்களாலும் பலி பூஜித்தான். அப்படியிருக்கையாகத்தில் குறைவு நேருமா? உம்முடைய திவ்ய நாமதேயத்தை உச்சரிப்பதே எல்லாவற்றிற்கும் பிராயச்சித்தம். ஆனாலும், உம்முடைய ஆஞ்ஞையின்படி நடப்பதே கேஷமகரமான காரியம்" என்று சிலாகித்து பலியின் யாக பூர்த்தியை உத்தேசித்து, மகரிஷிகளுடன் பிராயச்சித்தத்தை ய நுஷ்டித்தார்.

19—27. இப்படி வாமனர் பலியிடமிருந்து பூமியை யாசித்து, மூவுலகத்தையும் சகோதரனாகிய இந்திரனுக்குக் கொடுத்தார். பின்பு பிரமதேவர் தேவர்கள், மகரிஷிகள், அரசர்கள், தகடர், பிருகு, அங்கிரஸ், ஸனகாதிதிகள், பரமசிவன் ஆகிய இவர்களை முன்னிட்டுக் கசியபர், அதிதி இவர்களுடைய பிரீதிக்காகவும், ஸகல பிராணிகளுடைய சுகத்திற்காகவும் வாமனரை லோகபாலர்களுக்கும் அதிபதியாக அபிஷேகஞ்செய்தார். தேவர்கள், ஸகல வேதங்கள், தர்மம், தபஸ், ஐசுவரியம், மங்களம், விரதம், சுவர்க்கம், மோகனம் இவைகளைக் காப்பாற்றுவதில் சமர்த்தராகிய உபேந்திரனை ஸகல லோகங்களுக்கும் ஸகல விபூதிகளுக்கும் அதிபதியாகச் செய்தார். அப்பொழுது ஸகல பிராணிகளும் சந்தோஷப்பட்டார்கள். பின்பு மஹேந்திரன் பிரமதேவருடைய ஆதாமதிப்படி லோகபாலர்களை முன்னிட்டு விமானத்தில் வாமனரை ஏற்றிச் சுவர்க்கத்திற்கு அழைத்துப் போனான். இப்படி மஹேந்திரன் மூவுலகத்தின் ஐசுவரியத்தை உபேந்திரருடைய சகாயத்தால் அடைந்து, மிகுந்த கார்தியுடன் பயமில்லாதவனாகிச் சந்தோஷத்தை அடைந்தான். பிரமதேவர், பரமசிவன், ஸனகாதிதிகள், பிருகு முதலிய மகரிஷிகள், பிதிருக்கள்,

ஸகல பிராணிகள், வித்தர்கள், விமானத்தில் சஞ்சரிப்பவர்களான தேவர்கள் ஆகிய எல்லாரும் மூம்ஹா விஷ்ணுவினுடைய அற்புதமான அந்தச் சரிதத்தைக் கானஞ்செய்துகொண்டு தங்குவிருப்பிடஞ் சென்றார்கள்; அத்தி தேவியையும் சிலாகுத்தார்கள்.

28—31. ஓ பரிகழித்து மஹாராஜனே! பகவானுடைய சரிதத்தைச் சொன்னேன். அது கேட்பவருக்குப் பாபத்தை நிவர்த்திக்கக்கூடியது; பகவானுடைய எல்லா மகிமையையும் எவன் சொல்வானோ, அவன் பூமியிலுள்ள தூளிகளைத் தனியே பிரித்தெண்ணுவான். (பூமியின் தூளிகளை எண்ணுவது எப்படி முடியாத காரியமோ அப்படியே பகவானுடைய குணங்களைச் சொல்லமுடியாதென்று கருத்து) மேலும், பிறந்தவனும், ஜனிப்பவனும் பகவானுடைய குணங்கள் முழுவதையும் அறியமாட்டான் என்று வசிஷ்டர் முதலிய மகரிஷிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். எவன் பகவானுடைய வாமனாவதார சரிதத்தைக் கேட்கிறானோ அவன் மேலான கதியை அடைவான். தேவதைபை உத்தேசித்துச் செய்யும் காரியங்களிலும், பிதிரு காரியங்களிலும் இந்தச் சரிதத்தைப் படித்தால் அவர்களுக்கு மிகுந்த புண்ணியங் கிடைக்கும்.

அத்தியாம் 24

மத்ஸ்யாவதாரம்

பரிகழித்து மஹாராஜன் சுகரை நோக்கி, “ஓ பகவன்! ஆச்சரியகரமான சரிதங்களைச் செய்தவராகிய பகவான் கர்மத்திற்கு வசப்பட்டாதவரானாலும் கர்மத்திற்கு வசப்பட்டவர்போல லோகத்தால் வெறுக்கக்கூடியதும், தமோகுண சுபாவமுள்ள துமான மத்ஸ்ய சுரூபத்தை எதற்காக அங்குகரித்தார்? உத்தம சுலோகருடைய சரித்திரமானது ஸகல லோகங்களுக்கும் சுருத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாகையால் அதனை

விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

4—14. அதனைக் கேட்ட சுகர் மத்ஸ்யாவதாரக் கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். பசுக்கள், பிராமணர்கள், தேவர்கள், ஸரதுக்கள், வேதங்கள், தர்மம் ஆகிய இவைகளைக் காப்பாற்றவேண்டி பகவான் பல வகையான பிறவிகளாக அவதரிக்கிறார். ஆனாலும், தாம் குண சம்பந்தமற்றவராகையால் அதன் குணங்களை அடைகிறதில்லை. வாயு எங்கும் சஞ்சரிப்பவரானாலும் அதன் குணங்களை அடைகிறதில்லை யல்லவா? சென்ற கல்பத்தின் முடிவில் பிரமதேவருடைய நித்திரை நிமித்தமாகப் பிரளயமுண்டாயிற்று. அப்பொழுது பூமுதலிய லோகங்கள் சமுத்திரத்தில் மூழ்கின. அப்பொழுது பிரமதேவர் நித்திரைசெய்யும்பொழுது அவருடைய முகத்திலிருந்து நழுவின வேதங்களை ஸமீபத்திலிருந்த ஹயக்ரீவனென்ற அசுரன் அபகரித்தான். அவனுடைய நடையைக் கண்ணுற்ற ஸ்ரீமந் நாராயணன் மத்ஸ்ய ரூபத்தைத் தரித்தார். முன்கல்பத்தில் ஸத்யவிரதர் என்ற ஒரு அரசர் இருந்தார். அவர் மிகவும் மஹான்; நாராயணனிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்; அவர் ஜலத்தைப் புசித்துத் தபஸ் செய்தார். அவரே இந்தக் கல்பத்தில் விவஸ்வானுடைய புத்திரரான சிராத்த தேவனென்ற மனுவெனப்படுகிறார். அந்த ஸத்யவிரதர் என்பவர் கிருதமாலையென்ற நதியில் ஒருகால் ஜல தர்ப்பணஞ் செய்யும்பொழுது அவருடைய அஞ்ஜலியில் ஒரு மீன் ஜலத்துடனிருந்தது. திரவிட தேசத்தரசராகிய அவர் அதனை ஜலத்துடன் நதியின் ஜலத்தில் போட்டார். அப்பொழுது அந்த மீன் மிகுந்த கருணையுள்ள அரசனை நோக்கி, “தினர்களிடத்தில் பிரிதியுள்ளவரே, பந்துக்களைக் கொல்லும் சுபாவமுள்ள ஜல ஜந்துக்களிடம் பயந்து, உம்முடைய கையை அடைந்த என்னை ஏன் நதியின் ஜலத்தில் போடுகிறீர்” என்றுது.

15—30. அவர் தம்மை அருக்கிரகிப்பதற்காக பகவான் மத்ஸ்யமாக அவதரித்திருக்கிறாரென்பதை

யறியாமல் அதனுடைய தினமான சப்தத்தைக் கேட்டு, அதனைக் கமண்டலு ஜலத்தில் வைத்து, தமது ஆச்சிரமஞ் சென்றார். அன்றைய ராத்திரி அது கமண்டலு ஜலத்தில் பருத்து, இடமில்லாமல் அரசனை நோக்கி, "இந்தக் கமண்டலு வில் கஷ்டப்பட்டு வசிக்க எனக்கு இஷ்டமில்லை. நான் வசிக்கக்கூடிய விசாலமான ஸ்ரேஷ்ட இடத்தை ஏற்படுத்தும்" என்றது. அதனைக் கேட்ட அரசன் அந்த மதஸ்யத்தை மணி ஜலத்தில் போட்டார் (வைசுவதேவம் முதலிய கர்மாக்களுக்கு உபயோகமான மந்திரித்த ஜலம் மணிஜலம்). அது ஒரு முகூர்த்தத்திற்குள் மூன்று முழம் ளளர்ந்தது பின்பு அந்த மதஸ்யமானது, "ஓ மஹாராஜா! இந்த ஸ்தலம் என்னுடைய வாசத்திற்குப்பேர்துமானதாக இருக்கவில்லை. உம்மை நான் சரணடைந்திருப்பதால் இன்னும் விசாலமான இடத்தை ஏற்படுத்தும்" என்றது. அதனைக் கேட்ட அரசர் அதனை ஒரு குளத்தில் போட்டார். அது குளத்தை வியாபித்துக்கொண்டு பெரிய மீனாக விருத்தியடைந்தது. அப்பொழுதும் அந்த மதஸ்யம், "ஓ ராஜனே! இந்தக் குளமும் என்னுடைய வாசத்திற்குப் போதவில்லை; ஆனதால் குறைபாத ஜலமுள்ள ஒரு மடுவில் என்னை விட்டுவிடும்" என்றது. அதனைக் கேட்ட அரசர் அதனை மடுவில் போட்டார். அதிலும் பருத்து மடுவை வியாபித்துக்கொண்டது. பின்பு அதனைச் சமுத்திரத்தில் போட்டார். அப்பொழுதும் அந்த மதஸ்யம், 'இந்தச் சமுத்திரத்தில் பலசாலிகளான மகரம் முதலியவைகள் இருக்கின்றன. அவைகள் என்னைப் புசித்துவிடும்; ஆனதால் என்னை இதில் விட வேண்டா' மென்றது. அதனைக் கேட்ட அரசர் மிகுந்த ஆச்சரியத்தை அடைந்து அதை நோக்கி, "நீர் யார்? மதஸ்ய ரூபத்தை பெடுத்து என்னை மோகிக்கச் செய்து கிறீர். இவ்வளவு பலமுள்ள ஜந்துக்களை நான் பார்த்ததில்லை; கேட்டதுமில்லை. ஒரு நாளைக்கு நூறு யோஜனை தூரம் உம்முடைய சரீரம் வளருகிறது. நீர் அழியற்றவராகிய ஸ்ரீமத் நாராயணனே; சந்தேகமில்லை. பிராணிகளை அநுக்கிரகிப்பதற்காக மதஸ்ய ரூபத்தைத் தரிக் கிறீர். ஜகத்தைப் படைத்தவரும், காப்பாற்றுகிற

வரும், அழிப்பவருமாகிய பிரபு விற்கு நமஸ்காரம். சரண மடைந்த பக்தர்களான எங்களுக்கு நீர் முக்கிய கதி யல்லவா? உம்முடைய லீலாவதாரங்கள் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் கேட்கத்தக்க கொடுக்கின்றன. ஆன தால் இந்த சுருபத்தைத் தரித்த காரணத்தைச் சொல்லவேண்டும். உம்முடைய அற்புதமான இந்த சுருபத்தைத் தரிசித்தபடியால் உம்முடைய பாதா ர விந்த ஸேவை விண்ணோகாது. பேதஞ்ஞானமுள்ளவர் களைப் போல எங்களை வினையாமல் உம்முடைய சுருபத் தின் உண்மையைச் சொல்லவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார்.

31—37. அதனைக் கேட்டுப் பிரளய ஜலத்தில் வினையாடவேண்டுமென்ற எண்ணமுள்ளவரும், பக்தர் களிடத்தில் மிக்க கருணையுள்ளவரும், பிரபுவுமாகிய பகவான் அரசனை நோக்கி, "நான் அனாதரித்த தினம் முதல் ஏழாவது நாளில் மூவுலகமும் பிரளய ஜலத்தில் மூழ்கிவிடும். அப்பொழுது ஒரு கப்பல் என்னால் அனுப்பப்பட்டு, உம்முடைய சமீபம் வரப்போகிறது. அது மிகவும் விசாலமானது. நீர் சகல ஓஷதிகளையும், பலவகையான வித்துகளையும் அதில் ஏற்றிக்கொண்டு ஸப்த ரிஷிகளுடன் நீரும் அதன்மீதுதறிப் பயமில்லாமல் சஞ்சரிப்பீர். லேர்கங்கள் ஒரே ஜலமாக இருக்கும் பொழுது இருட்டாக இருக்கும். அப்பொழுது ஸப்த ரிஷிகளுடைய தேஜஸால் இருள் விலகும். பிரளய கால வாயுவினால் கப்பல் ஓட்டப்படும். அப்பொழுது வாசகி யாகிய கயிற்றைக்கொண்டு என்னுடைய தந்தத்தில் அந்தக் கப்பலைக் கட்டிவிடும். பிரம்மதேவருடைய ராத்திரி முடிவாகிறவரையில் ஸப்த ரிஷிகளுடன் கூடிய உம்மை ஓட்டத்தில் வைத்து அதனை இழுத்துக்கொண்டு ஜலத்தில் வினையாடுவேன். அப்பொழுது என்னால் அநுக்ரகிக்கப்பட்டு நீர் ஹிருதயத்தில் பரப்பிரம்ம மென்று சொல்லப்படும் என்னுடைய மனமையைத் தெரிந்துகொள்வீர். நீர் இப்பொழுது கேட்டபடியால் அதனைச் சொன்னேன்" என்று சொல்லிப் பகவான் அந்தர்த்தானத்தை அடைந்தார்.

38—53. அரசன் பகவானால் சொல்லப்பட்ட காலத்தை எதிர்பார்த்து, கிழக்கு நுனியாகத் தர்ப்பங்களைப் பாட்டி, அவற்றின் மீது வடக்கு முகமாக உட்கார்ந்து, மதஸ்யரூபியான பகவானுடைய பாதத்தைத் தியானித்துக்கொண்டிருந்தார். பகவான் சொன்ன படி ஏழாவது நாளில் ஸமுத்திரம் கரை புரண்டது. மேகங்கள் மழையைப் பெய்தன. லேகங்கள் ஜலத்தில் ழுழ்கின. அப்பொழுது பகவானைத் தியானித்துக் கொண்டிருக்கும் அரசனுடைய சமீபம் ஒரு கப்பல் வந்தது. ஸத்ப்விதர் ஓஷதி முதலியவைகளை எடுத்துக் கொண்டு ஸத்ப்விதரிகளுடன் அதன் மீதேறினர். அப்பொழுது ஸத்ப்விதரிகள் அரசனை நோக்கி, 'ஓ மகாராஜ! கேசவனைத் தியானஞ்செய்யும். ஆவர் இந்தக் கஷ்டத்திலிருந்து நம்மைக் காப்பாற்றுவார்!' என்றார்கள். அரசரும் அப்படியே பகவானைத் தியானித்தார். அப்பொழுது ஒரு சிருங்கத்துடன் (ஓற்றைக் கொம்புடன்) லட்சுமீயேசனை தூரம் நினமுள்ள தங்கமயமான மதஸ்ய ரூபத்துடன் பகவான் அவ்விடம் வந்தார். பகவானுடைய உத்தரவின்படி வாசுகியாகிய கயிற்றினால் அந்தக் கப்பலை அவருடைய சிருங்கத்தில் கட்டி, சந்திராஷத்துடன் பின் வருமாறு துதிக்கலானார். அநாதியான அனிதையால் ஆத்ம தத்வத்தை மறந்து, அநாதியான ஸம்ஸார கஷ்டத்தை யநுபவிக்கும் ஜீவன் அதனால் அநுகரத்தால் எவரை அடைகிறானோ, எவருடைய அநுகரத்தால் எவரை அடைகிறானோ, அந்தப் பரம குருநீரே. முக்தியைக் கொடுப்பவரும் நீரே. அஞ்ஞானாகிய மனிகள் தன்னுடைய கர்மத்தால் கட்டுப்பட்டு, சுதந்தை யடைய விரும்பி, துக்கத்திற்கு ஏதுவான காரியத்தைச் செய்கிறான். ஆனாலும் அந்தக் கெட்ட புத்தியை எந்தப் பகவானைச் சேவித்து நிவர்த்தித்துக்கொள்ளுகிறானோ, அந்தக் குருவாகிய பகவான் என்னுடைய ஹிருதயக் கிருந்தியைப் பேதிக்கட்டும். சுனர்ணத்திலிருக்கும் மலமானது அக்னியின் சேர்க்கையால் எப்படி நிவர்த்தியாகிறதோ, தன்னுடைய வர்ணத்தையும் அடைகிறதோ, அதுபோல உம்மைச் சேவிப்பதால் அஞ்ஞானம் நிவர்த்தியாகிறது. சுயரூபத்தின் உண்மை

பிரகாசிக்கிறது. குருவுக்கும் குருவாகிய அந்தப் பகவான் எனக்குக் குருவாக இருக்கவேண்டும். உம்மைத் தவிர மற்ற தேவர்களும், குருக்களும் சேர்ந்து உம்மால் செய்யப்படும் பிரசாதத்தின் லட்சத்திலொரு பாகத்தையுஞ் செய்யச் சக்தியற்றவர்களாகிறார்கள். ஆனது பற்றி ஈசுவரனாகிய உம்மைச் சரணமடைகிறேன். குருடனுக்குக் கண்ணுள்ளவன் எப்படி ஒத்தாசையாக இருக்கிறானோ, அதுபோல சகல இந்திரியங்களையும் சூரியன் போல் பிரகாசிக்கச் செய்பவரான் உம்மை நல்ல கதியை அடைய விரும்பிய நான் குருவாக வரிக்கிறேன். பிராகிருத குருக்கள் அர்த்தம், காமம் முதலியவைகளை உபதேசிக்கிறார்கள். அதனால் ஸம்ஸாரத்தை அடைகிறான். நீர் அழிவற்ற ஞானத்தை உபதேசிக்கிறீர். அதனால் உம்முடைய பதத்தை அடைகிறான். (எல்லாக் குருக்களிலும் நீர் மேலானவரென்று கருத்து.) நீர் சகல லோகத்திற்கும் சுஹிருத்; பிரியர்; ஈசுவரன்; ஆத்மர். குரு; ஞானசுருபி; இஷ்ட சித்தியைக் கொடுப்பவர்; ஆனாலும், ஜனங்கள் னேறு தேவகைகளிடம் பக்தி செய்து, தங்களுடைய ஹிருதயத்திலிருப்பவரானாலும் உம்மை அறியவில்லை. மேலும், நீர் தேவர்களுக்குட் சிறந்தவர்; தேரத்திரஞ் செய்யக்கூடியவர்; ஈசுவரன்; அப்படிப்பட்ட உம்மை ஞானத்தை அடைய விரும்பிச் சரணமடைகிறேன். தீடம் போன்ற வார்த்தைகளால் என்னுடைய ஹிருதயத்திலிருக்கும் அகங்காரத்தை நிவர்த்தியும். ஆத்ம தத்வத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்யும்" என்று பிரார்த்தித்தார்.

54—55. அதனைக் கேட்ட ஆதிபுருஷனாகிய பகவான் பிரளய ஜலத்தில் மதஸ்ய ரூபத்துடன் கிரீடித்துக்கொண்டு, ஸத்யவிரதருக்கு ஸாங்கிய யோகம், கர்ம யோகம் இவைகளுள்ள புராணத்தை (மதஸ்ய புராணத்தை) உபதேசித்து, ஆத்மாவின் உண்மையை உபதேசித்தார். அரசர் கப்பலிலிருந்தபடியே மகரிஷிகளுடன் பகவானால் உபதேசிக்கப்பட்ட பிரம்ம சுரூபத்தைச் சிவனாஞ்செய்தார் (கேட்டார்).

56-61. முன் கல்பத்தியு பிரளயம் முடிந்தவுடன் பிரம்மதேவர் தூங்கி விழித்தபொழுது பகவான் ஹயக்ரீ வணக் கொண்டு வேதங்களைப் பிரம்மதேவரிடங் கொடுத்தார். அந்த ஸத்யவிரதர் ஞானம், விஞ்ஞானம் இவைகளை அடைந்து, இந்தக் கல்பத்தில் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் அநுக்ரகத்தால் வைஸ்வத மருவாக ஆனார். ஸத்யவிரதருக்கும், மதஸ்ய ரூபியான பகவானுக்கும் நேர்ந்த ஸம்வாதமாகிய இந்த உபாச்சியானத்தைக் கேட்பவனுக்குப் பாபங்கள் நிவர்த்தியாகின்றன. இந்த மதஸ்யாவதாரத்தை எவன் ஒவ்வொரு நாளும் படிக்கிறானோ, அவனுடைய எண்ணங்கள் யாவும் சித்திக்கின்றன. அவன் உத்தம கதியையும் அடைவான். பிரளய ஜலத்தில் தூங்கியவரான பிரம்மதேவருடைய முகத்திலிருந்து ஹயக்ரீவன் வேதங்களை அபகரித்தபொழுது எந்தப் பகவான் அந்த அசுரனைக் கொண்டு வேதத்தைத் திருப்பிக் கொண்டுவந்தாரோ, எவர் சத்யவிரதருக்கும், மகரிஷிகளுக்கும் பிரம்மத்தை யுபதேசித்தாரோ அந்தக் கபட மதஸ்ய சுரூபியும், ஜகத்காரணருமான பகவானை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

எட்டாவது ஸ்கந்தம் முற்றிற்று.

சுபம்

